Viața secretă a apei

Masaru Emoto

Apa are propria viață!
Află cele mai recente descoperiri ale științei și descoperă reacțiile apei la gânduri, cuvinte, muzică, rugăciuni și multe altele...

ADEVĂR DIVIN

Povestea micuțelor cristale de apă s-a răspândit în întreaga lume, dând naștere unei mișcări în continuă expansiune. Oamenii și-au deschis inimile, iar iubirea, recunoștința și speranța pentru o lume a păcii au fost descătușate, deschizând calea pentru o nouă aventură.

De la sosirea ei pe pământ și pe parcursul vastei călătorii până la revărsarea ei în ocean, apa păstrează toate cunoștințele, toate experiențele prin care a trecut. Sună miraculos, însă apa își poartă propria istorie cu sine, în același fel în care noi, oamenii, ne purtăm propriul trecut. Și nu numai atât: apa are secretele ei.

În *Viața secretă a apei*, autorul de bestsellere Masaru Emoto ne poartă de-a lungul fantasticei călătorii a apei pe această planetă, continuând, prin această carte, să dezvăluie omenirii viața secretă a apei. El ne arată cum să aplicăm înțelepciunea apei în propria viață; ne arată că, învățând să respectăm și să prețuim apa, vom reuși să facem față provocărilor secolului al XXI-lea – vom reuși să ne regenerăm planeta.

Apa are o memorie proprie, în care ne sunt păstrate gândurile și rugăciunile. Cu toții suntem apă, astfel încât, oriunde ne-am afla, rugăciunile noastre vor fi răspândite în întreaga lume.

111 fotografii excepționale ale cristalelor de apă

Cuvinte de apreciere aduse lui *Masaru Emoto*

„Ador cărțile cu subiecte care, la o lectură de suprafață, par incredibile, pentru că știu că fiecare carte de acest gen îmi va lărgi mintea, deșteptându-mi conștiința și dezvăluindu-mi lucruri care, desigur, vor fi apărut cu un anume scop în viața mea. O astfel de carte este și ***Viața secretă a apei***, unde lucruri complexe sunt prezentate la modul simplu — și unde lucrurile simple au strălucirea măreață a fenomenelor complexe. Opera autorului Masaru Emoto este de o eleganță aparte și absolut șocantă prin implicațiile subiectului prezentat. Pur și simplu nu am putut lăsa cartea din mână."

- Neale Donald Walsch, autorul cărții ***Conversații cu Dumnezeu*** (tradusă și publicată în limba română de Editura For You)

„Într-adevăr, după cum ne arată frumoasele cristale de apă ale lui Masaru Emoto, gândurile și cuvintele noastre au, fără îndoială, consecințe imediate și directe asupra lumii ce ne înconjoară. Nu e greu să îi aducem apei dovezi ale iubirii și recunoștinței noastre, iar efectele unei astfel de atitudini sunt vaste, atât pentru sănătatea apei și a planetei, cât și pentru noi înșine."

- John Gray, Ph. D., autorul cărții ***Bărbații sunt de pe Marte, femeile sunt de pe Venus*** (tradusă și publicată în limba română de Editura Vremea)

„Prin mesajul său simplu, dar răsunător, Masaru Emoto a contribuit imens la eforturile mondiale pentru o lume a păcii și armoniei. La fel

cum apa se transformă când oamenii îşi îndreaptă gândurile asupra ei, noi înşine putem aduce schimbări în orice domeniu dacă ne unim gândurile, conduşi de o conştiinţă comună. Ce memento puternic pentru fiecare dintre noi, ca individ şi cetăţean al acestei lumi!"

- Anthony Robbins, autorul cărţilor ***Descoperă forţa din tine*** (tradusă şi publicată în limba română de Editura Curtea Veche) şi ***Putere nemărginită*** (tradusă şi publicată în limba română de Editura Amaltea)

„Ca şi în cazul lui Galilei şi al lui Einstein, viziunea clară a doctorului Emoto ne ajută să dobândim o perspectivă inedită asupra universului şi chiar asupra noastră."

- Marcus Laux, N. D., redactor al revistei ***Naturally Well Today***

„Contribuţia doctorului Masaru Emoto la cercetarea conştiinţei spirituale este una constructivă şi plină de măiestrie."

- Caroline Myss, autoare a cărţilor ***Legăminte Spirituale*** şi ***Anatomia Spiritului*** (tradusă şi publicată în limba română de Editura Cartea Daath)

VIAȚA SECRETĂ A APEI

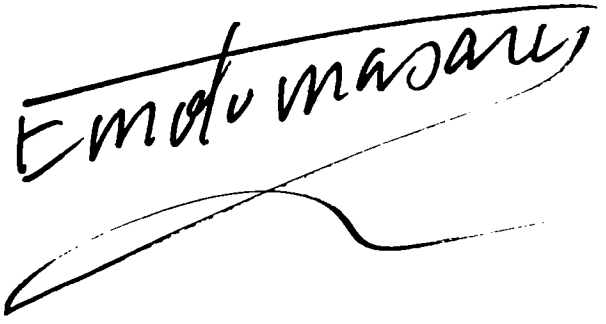

VIAȚA SECRETĂ A APEI

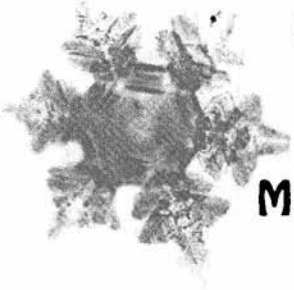

Masaru Emoto

Traducerea din limba engleză:
Laura-Corina MIRON

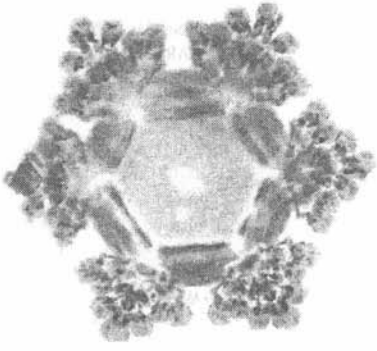

ADEVĂR DIVIN

Brașov - 2007

Editura ADEVĂR DIVIN.

„Calea către lumină și iubire"
Brașov, Str. Aleea Mimozei, nr. 10, bl. 76, sc. C, et. 2, ap. 11, cod 500377, O.P. 12
Mobil: 0722.148.983 sau 0727.275.877
Telefon / Fax: 0268.324.970
E-mail: parfenecatalin@hotmail.com
Pe site-ul editurii găsiți și alte cărți pentru suflet:
www.divin.ro
E-mail: contact@divin.ro sau comenzi@divin.ro
Yahoo! Group: **adevardivin**

Copyright © 2006 *Editura* ADEVĂR DIVIN.

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate

Editurii ADEVĂR DIVIN.

Editor: Cătălin PARFENE
Traducere: Laura-Corina MIRON
Tehnoredactare și copertă: Elena DAVID
Corectură: Constantin-Mihail POPESCU

Originally published as *"MIZU WA KOTAE WO SHITTEIRU 2"* by Masaru Emoto.
Copyright © 2003 by Masaru Emoto.
Original Japanese edition published by Sunmark Publishing, Inc., Tokyo, Japan.
Romanian translation rights arranged with Sunmark Publishing, Inc., through InterRights, Inc., Tokyo.
Romanian translation is based on the English edition by the title: *"THE SECRET LIFE OF WATER"*, published by Beyond Words Publishing, Inc., Hillsboro, Oregon, U.S.A., www.beyondword.com.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MASARU EMOTO
Viața secretă a apei / Masaru Emoto ; ed.: Cătălin Parfene ; trad. din lb. eng.: Laura-Corina Miron. - Brașov: Adevăr Divin, 2006
ISBN (10) 973-87595-4-4; ISBN (13) 978-973-87595-4-1

I. Parfene, Cătălin (ed.)
II. Miron, Laura-Corina (trad.)
504.4

Tiparul executat de S.C. Tipo Graf S.R.L., Sf. Gheorghe, Str. Constructorilor, nr. 3, tel. / fax: 0267/310214, E-mail: tipograf3@gmail.com

Misiunea *Editurii* ADEVĂR DIVIN:

Însufletirea armoniei divine

Universul, tăcut: o lume ce se întinde întru eternitate

Au venit de departe — sute, mii de sloiuri de gheață —, deplasându-se prin spațiu. După o cale lungă prin intervalele dintre planete și stele, marea călătorie se apropie de sfârșit.

Pământul, verde ca smaraldul, strălucitor

Apropiindu-se de Pământ, gheața pătrunde în atmosferă și se sparge în bucățele tot mai mici; se răspândește prin aer și, în final, atinge solul.

Norii, podoabe în cer: pură artă, dezvoltându-se cu fiecare clipă

Când bucățelele de gheață ating, în căderea lor, un anumit punct, se transformă într-o perdea fină de ceață și se răspândesc prin aer, formând un covor alb deasupra pământului. Iată cum se naște un nor.

Ploaia: stropi de gheață ce cad peste plante; blândă sursă de hidratare

Cade ploaia, hrănind pământul — păduri, câmpuri, flori. Apa pătrunde în pământ pentru ca, după mult timp, să reapară la suprafață sub formă de izvoare.

Râul: împroașcă, sclipește, înaintează magnific

La început un simplu pârâu tulbure, apa devine râu curgând prin pajiști: căi de apă, purtătoare de viață.

O plajă cu nisip, cer albastru, oceanul sclipitor oglindind soarele, valuri albe

Au trecut eoni de când a început totul. Oceanul a născut viață; viața a apărut pe uscat, născând o nouă zi — astfel ia ființă o cultură fremătândă, neobosită.

Ceața din zori: picături de rouă se preling pe nervurile frunzelor

În cea mai pură stare, apa se înalță în aerul răcoros al dimineții din pădure, formând ceața.

La marginea fântânii, în răcoarea plăcută: râs de copii

Copiii mănâncă un pepene împreună. Plantele își trag apa din pământ, dăruindu-ne apoi roade dulci. Apa din fântână este rece și delicioasă.

Industrie; coșuri de fabrici; fum negru; sticle de plastic aruncate

La un moment dat, în drumul nostru, am uitat să ne mai exprimăm recunoștința față de apă. Apa din pământ este poluată, apa de la robinet nu mai are gust plăcut, deci bem apă din sticle de plastic.

Un nou secol, un nou război; speranță și deznădejde

Poate că poluarea apei nu este nimic mai mult decât poluarea sufletului uman. Societatea modernă și-a atins limitele. Ce ne așteaptă de-acum?

Cristale de gheață: diamante strălucitoare; o nouă speranță; începutul unei noi aventuri

CUPRINS

Introducere 11

CAPITOLUL ÎNTÂI

Armonizați-vă cu energia hado a fericirii 19

CAPITOLUL AL DOILEA

Cântul tămăduitor al apei 41

CAPITOLUL AL TREILEA

Ciclurile apei. Ciclurile vieții 97

CAPITOLUL AL PATRULEA

Miracolul hado:
Explicând inexplicabilul 111

CAPITOLUL AL CINCILEA

Lumea și apa le putem transforma prin rugăciune 131

EPILOG 157

DESPRE AUTOR 167

INTRODUCERE

Încă de la prima mea colecție de fotografii cu cristale de apă, *Mesaje din Apă* [*Mizu kara no dengen*][1] (Vibration Kyouisha, 1999), mi-am dat seama că aceste cărți despre apă dețin o forță neobișnuită, minunată. Ele au propriile lor aripi, depășind limitele cunoscute, înspre tărâmuri îndepărtate, unde impactul lor este imens. Ele determină lumea să trăiască experiența unei noi viziuni asupra lucrurilor; nu arareori mi se întâmplă ca persoane care au avut tangență cu aceste cărți să mă invite să le vorbesc.

Uneori am senzația că am drept ghid pe însuși spiritul apelor. Am senzația că îl pot vedea și îi pot chiar vorbi acestui spirit, pe care îl percep sub forma unor stropi de apă sclipind în aer. Stropii se unesc și formează nori, pentru ca, în următoarea clipă, să dispară, și toate acestea pentru propria mea plăcere.

Dacă acum simt că sunt ghidat de spiritual apei, prima mea întâlnire directă cu apa nu a fost nicidecum plăcută. La Yokohama, în Japonia, locul unde am crescut, locuiam cu familia mea pe un platou în apropierea oceanului. Până la malul apei nu era decât o plimbare

[1] N. tr. engl. David A. Thayne

scurtă, în josul unei pante. La reflux, coasta rămânea descoperită, pustie, pe o distanță de câteva mile bune: era o locație minunată pentru o „vânătoare" de scoici. În timpul fluxului, însă, peisajul devenea cu totul altul.

Trebuie să fi avut vreo șase sau șapte ani, atunci când oceanul m-a înghițit, într-o zi. Ieșisem să înot cu băiatul din vecini, care era cu doi ani mai mare decât mine.

Ne îndepărtasem de țărm mai mult decât ar fi trebuit când, dintr-o dată, am început să mă zbat în sus și în jos, luptându-mă pentru o gură de aer. Era prima dată când trăiam așa ceva. Eram la doar zece metri de țărm, dar picioarele nu atingeau fundul apei. Cuprins de panică, am început să dau din mâini și din picioare, însă, cu cât mă agitam mai tare, cu atât mă cufundam mai adânc; în clipa următoare înghițeam deja apă. Am crezut atunci că acela îmi va fi sfârșitul, însă a apărut o barcă și am fost scos din apă.

Ajuns acasă, i-am povestit mamei ce mi se întâmplase, iar ea mi-a dat unele sfaturi, izvorâte din experiența ei de înotătoare și din modul ei de a „înțelege" apa. „Poți pluti dacă te lași, pur și simplu, în voia apei", a spus ea. Mi-a explicat că, dacă, în loc să încerc să mă împotrivesc, îi voi permite apei să mă ridice, apa mă va purta.

Am ținut seama de acele sfaturi de-a lungul anilor. De atunci, am încercat iarăși și iarăși să mă las purtat de curent în direcția în care mi-aș dori să mă poarte viața.

Iar acum, când se întâmplă să mă duc la înot, îmi place să stau pur și simplu întins pe spate și să mă las purtat de „brațele" apei. În clipe ca acestea, simt mai

puternic ca oricând prezența spiritului apei, sub forma unor stropi sclipitori.

Pot spune cu destulă convingere că motivul pentru care am avut ideea de a îngheța mostre de apă și de a fotografia cristale de apă a fost dorința mea de a mă lăsa purtat de valurile vieții. Spiritul apei mi-a venit în ajutor, călăuzindu-mă spre viața mea actuală. Acest spirit mi-a arătat calea de-a lungul anilor, învățându-mă multe din lucrurile pe care le cunosc astăzi și care și-au aflat punctual culminant în publicarea cărții mele *Mesajele ascunse din apă*.

La scurt timp după publicarea acestei cărți, cititorii au început să-mi trimită scrisori de mulțumire. Vorbele lor frumoase au făcut ca lucrurile să ia un curs minunat, în voia căruia m-am lăsat. Majoritatea scrisorilor exprimau recunoștință și uimire pentru faptul de a vedea adevărurile naturii revelate în cristalele de apă.

O doamnă mi-a scris: „Dintre toate cărțile pe care le-am citit în viața mea, aceasta este, de departe, cea mai frumoasă. Vă mulțumesc mult pentru această carte — pare să fie învăluită în lumină. O voi păstra cu drag pentru tot restul vieții."

În altă scrisoare, se spunea: „Este, cu adevărat, un lucru neașteptat, uimitor și convingător să vezi adevărul dezvăluit într-un mod atât de evident. Această carte m-a făcut să-mi dau seama că urmările învățăturilor din antichitate, prin rugăciune și prin credințele religioase nu sunt doar niște superstiții, nici idei întâmplătoare și nefondate, ci se bazează pe adevărurile universului."

Cineva mi-a scris: „Tatăl meu, în vârstă de şaptezeci şi şase de ani, mi-a spus: 'Dintre toate cărţile ce mi-au fost recomandate, aceasta este singura de care mă bucur s-o fi citit.' Vă mulţumesc pentru cartea aceasta, care mi-a schimbat viziunea asupra vieţii."

Într-adevăr, dacă ar fi să preluăm energie din toate aceste mesaje, pentru a forma un cristal, nu am nici o îndoială că ar fi un cristal minunat.

Aceasta este opera cristalelor de apă. Am observat că cei care se simt atraşi de frumuseţea cristalelor intră în contact şi ajung să rezoneze unii cu alţii. Ca atunci când o frunză cade pe suprafaţa unei ape şi ia naştere o undă fină, neauzită, însă bine conturată, care se întinde tot mai mult, dezvăluind oamenilor viaţa secretă a apei.

Reacţia a fost aceeaşi în întreaga lume. Am întâlnit persoane din Germania, Elveţia, Austria, Olanda, Anglia, Franţa, Italia, Statele Unite, Canada, Costa Rica, Uruguay, Ecuador, Brazilia, Coreea de Sud, Filipine şi Taiwan, unde am ţinut conferinţe. În Iunie 2002, am fost invitat de Biserica Ortodoxă din Grecia să iau parte la un seminar în cadrul unei croaziere de lux pe Marea Adriatică, alături de ierarhi ai Bisericii şi oameni de ştiinţă din întreaga lume. S-au ţinut simpozioane în Grecia, Albania, Muntenegru, Slovenia, Croaţia, Italia şi alte locaţii renumite. Sub numele „Simpozionul Internaţional de Religie, Ştiinţă şi Protecţia Mediului", acest eveniment a ajuns la a patra ediţie. Cu doar trei luni înainte, vizitasem pe unul dintre organizatorii simpozionului, o femeie de origine greacă, a cărei fiică îi arătase colecţia de fotografii cu cristale. Trăirile tuturor

persoanelor care au văzut aceste fotografii au depăşit nivelul individualului, formând un şir de uimire şi admiraţie, trecând de la o persoană la alta şi devenind, în timp, un adevărat râu.

Iată şi un alt mod de a descrie reacţia la cărţile despre cristalele de apă: este ca şi cum cristalele de apă ar fi reuşit să rehidrateze sufletele uscate ale celor ce trăiesc în condiţiile dure ale societăţii moderne. Cristalele au readus, individului şi societăţii, strălucirea pierdută a vieţii. Şi, mai presus de orice, aceste imagini au izbutit să dea naştere unei imense mişcări a oamenilor din lumea întreagă.

A trăi înseamnă mişcare, curgere. Construcţia unui baraj pe cursul unui râu înseamnă moartea acelui râu. La fel, dacă sângele este „îndiguit" undeva, în trup, asta înseamnă sfârşitul vieţii.

Acelaşi lucru este valabil pentru oraşe şi state. De curând, mi s-a oferit minunata ocazie de a ţine o conferinţă în faţa unui public numeros, în Berlin. După cum ştiţi, Berlinul a fost cândva împărţit în două, printr-un zid. Am afirmat în faţa publicului că, la fel cum apa trebuie lăsată liberă în cursul ei, oraşele şi statele nu trebuie împărţite. Ridicarea zidului, în 1961, a adus cu sine mari greutăţi, pierderea caselor şi, mai ales, pierderea visurilor.

Apoi, după 28 de ani, zidul a fost dărâmat şi, asemenea apei căreia i se îngăduie să curgă liberă, oamenii au început să circule liber, după cum le era voia. Oamenii au urmat exemplul apei, ca un principiu

al naturii. Și asta pentru că omul este format, în cea mai mare parte, din apă.

Aproximativ 70% din corpul nostru este apă. Este valabil pentru adulții de toate rasele; iată de ce oamenii nu trebuie să fie despărțiți de politică și ideologii. Ca și în cazul apei, oamenii trebuie să se poată mișca în libertate, mereu.

Terminându-mi discursul în fața publicului din Berlin, am observat că întreaga sală trăise o schimbare. Era ca o senzație care ne învăluia pe toți. Un val de oameni s-a ridicat în picioare, aplaudând. Sufletele lor fuseseră atinse de mesajul meu, iar urmarea fusese un val de emoție care cuprinsese sala, dând naștere unei unde ce avea să se extindă neîntrerupt, cuprinzându-i și pe alții.

Dorul de pace și rugăciunile întru iubire nu pot fi îndiguite. Deosebirile date de culoarea pielii sau de limba vorbită pot fi depășite ușor atunci când inimile rezonează, formând unde noi.

O mică aventură, pornită de la un cristal de apă microscopic, s-a extins asupra oamenilor din întreaga lume, dând naștere unei mișcări în continuă expansiune. Cristalele de apă au rezonat cu ceva pur și sfânt din adâncul sufletelor oamenilor care au văzut fotografiile cu cristale. S-au deschis inimi, scoțând la iveală iubire, recunoștință și speranță pentru o vreme a păcii, pregătindu-se astfel calea pentru o nouă aventură.

Cu ajutorul acestei cărți și a fotografiilor cu cristale sper să reușesc să fac înțeleasă puterea rugăciunii.

Apa expusă anumitor expresii verbale — „Ești drăguță", „Ești frumoasă", „Iubire și recunoștință" — formează cristale minunate când este înghețată. Și ce înseamnă aceasta, până la urmă, pentru noi? Înseamnă că și gândurile din inimile noastre au un impact asupra întregii vieți și asupra creării lumii noastre de mâine.

În sufletul uman sălășluiește o putere miraculoasă. Ni se spune mereu că acțiunile noastre rezultă din gândurile pe care le avem. Acest principiu este, într-adevăr, demonstrat de felul în care apa formează cristale în funcție de tipul de influență la care este expusă.

Însă puterea de a influența acțiunea prin gânduri este, pe de altă parte, o sabie cu două tăișuri. Dacă oamenii doresc să vadă distrugerea lumii, atunci asta se va întâmpla.

S-au întâmplat multe în lume de când oamenii au aflat despre cristalele de apă. Clădiri gigantice — simboluri ale civilizației și prosperității — s-au prăbușit sub ochii noștri. Au izbucnit noi războaie. Am văzut cum tristețea naște mânie, iar mânia — și mai multă tristețe, formând un cerc care înconjoară lumea. Sunt oameni care plâng, oameni care își pleacă privirile, deznădăjduiți, și oameni care își ridică privirile, în rugăciune. Trebuie să ne angajăm forța interioară pentru a ne putea păstra gândurile concentrate asupra binelui din jurul nostru și nu asupra forțelor distructive.

Ne aflăm într-un moment de răscruce în istoria umanității, când trebuie să redescoperim unele mari adevăruri pe care, într-un fel sau altul, le-am uitat. De fapt, se prea poate ca aceasta să fie ultima noastră șansă.

Și am senzația că aceasta este lecția pe care încearcă să ne-o împărtășească cristalele de apă.

Cercetările mele legate de cristale au pornit din dorința mea de a mă apropia cât de puțin de înțelegerea universului, însă, cu timpul, acestea au devenit un larg domeniu de studiu.

Am văzut efectele pe care zâmbetele senine ale oamenilor din întreaga lume, ca și exprimarea anumitor sentimente, le pot avea asupra formării unor cristale minunate. Desigur, v-ați putea întreba: se poate ca niște simple cristale de apă să aducă pacea pe pământ? Dorința mea este să fac primul pas în direcția aceasta, și apoi încă unul și încă unul și tot așa, spre atingerea acestei finalități.

Pe măsură ce îmi continui dialogul cu apa, cristalele mă învață multe lucruri: importanța de a trăi în acord cu ritmul vieții și cursul naturii, lăsând în urma noastră, generațiilor ce vor veni, o planetă frumoasă, iubirea, rugăciunea. Am cuprins toate aceste mesaje diverse în cartea de față. N-aș putea fi mai fericit decât să aflu că aceasta va fi avut o influență benefică asupra acelora care au citit-o.

În fine, aș vrea să îmi exprim recunoștința față de Beyond Words Publishing, editura care mi-a publicat în limba engleză *Mesajele ascunse din apă* și *Adevărata putere a apei*, și față de toți cei care m-au ajutat în diferite moduri; de asemenea, doresc să mulțumesc echipei mele de la IHM, care a îndurat ore întregi într-o încăpere înghețată, fotografiind cristale de apă.

CAPITOLUL ÎNTÂI

Armonizați-vă cu energia hado a fericirii

Ce vă vine în minte când vă gândiți la fericire? Vă gândiți la împlinirea iubirii? Sau, poate, la clipa când vi se va naște un fiu sau o fiică? La o carieră reușită? Sau la amintirea unui moment când stăteați întins în iarbă, privind cerul albastru? Răspunsul diferă de la persoană la persoană. Avem, fiecare, propria imagine a fericirii. Dar cu toții ne dorim o viață plină de fericire.

Cunosc o singură cale pentru a reuși, anume: de a vă armoniza cu energia hado a fericirii. Așa cum am explicat în cartea *Adevărata putere a apei*, hado este energia subtilă care există în toate lucrurile, o energie a vindecării, a stării firești de sănătate și a descoperirii adevăratelor potențe ale sufletului.

Toate lucrurile care există în univers vibrează la o frecvență unică. Așadar, dacă emiteți o vibrație hado a fericirii, puteți fi siguri că universul va răspunde prin fericire. Ce aveți, deci, de făcut, pentru a vă armoniza cu energia hado a fericirii?

Un aspect al problemei este dificultatea de a ști cu adevărat ce este fericirea. Poate a fost o vreme când vă credeați fericit, dar apoi ați descoperit că fusese doar o iluzie. Sau ați crezut, poate, că vă aflați, în sfârșit, la un pas de relația ideală, pentru ca, apoi, să o comparați cu o relație trecută și, în final, să priviți cum castelul din vis se prăbușește în nisip și este măturat de valuri.

Odată, în timpul unei călătorii în Germania, fiica mea, care acum locuiește în Olanda, mi-a povestit despre un prieten de-al ei care, înainte de prăbușirea Zidului Berlinului locuise în Republica Democrată Germană. Ridicarea acestui zid a fost moment de restriște pentru poporul german, însă prietenul fiicei mele spunea că, în ciuda împărțirii orașului prin acel zid, viața în partea de est continuase într-un ritm normal. Ba se născuse chiar un sentiment de mulțumire la gândul că nimeni nu trebuia să își facă probleme despre părerea celorlalți, deoarece de-acum erau cu toții săraci.

Însă, o dată cu prăbușirea zidului și cu accesul populației din est la tot ce avea de oferit Berlinul de Vest, au început din nou problemele. Vedeau tot mai multe lucruri noi, strălucitoare, și tot mai multe își doreau. Cum, practic, locuitorii din partea de est rămăseseră la fel de săraci ca înainte, rezultatul a fost că au apărut prea multe nevoi nesatisfăcute. Unii au început chiar să viseze la vremurile dinaintea prăbușirii zidului, când toți fuseseră săraci, iar prețurile erau mici.

Părea că această țară fusese mai întâi sfâșiată și apoi reunită, fără a se ține seama de voința oamenilor. Desigur,

căderea zidului Berlinului reprezintă unul din momentele de sărbătoare ale istoriei moderne. Trebuie, totuși, să recunoaștem că, oricât de minunat ar fi fost, acel eveniment a avut repercusiuni ce nu pot fi trecute cu vederea.

Când începem să ne comparăm fericirea cu a celorlalți, intrăm, curând, în rezonanță cu energia hado a nefericirii. Atâta vreme cât căutăm fericirea din afară, e puțin probabil să găsim vreodată adevărata fericire.

Reîntoarcerea la starea de fericire

Căutând fericirea, ne căutăm, de fapt, pe noi înșine. O putem căuta pe tărâmuri îndepărtate, dar o vom găsi, în cele din urmă, doar în propria palmă.

Dacă veți căuta destul de bine prin amintiri, veți da peste o perioadă în care ați trăit o stare de candidă binecuvântare. Viața avea sens și trăiați atât de intens încât timpul fusese, pur și simplu, dat uitării. A urmat apoi maturitatea, când ați lăsat de o parte tot ce vă preocupase până atunci și ați încuiat ușa în urmă. Se poate chiar să fi uitat unde ați pus cheia.

Dar acele sentimente de fericire nu s-au pierdut, însă, de tot. Cu puțină străduință, ați putea descuia ușa, ați putea scoate din nou la iveală acele lucruri despre care ați crezut că vor rămâne pentru totdeauna o parte a trecutului vostru. Dacă veți fi sinceri cu voi înșivă și veți căuta să fiți și să faceți ceea ce doriți cu adevărat, viața își va relua cursul firesc.

La serviciu, la joacă și în dragoste este nevoie să reveniți la punctul de plecare pentru a găsi starea de

binecuvântare. O dată ce ați făcut acest lucru, nu mai e mult până vă veți da seama că viața vi s-a schimbat. Într-o primă fază, veți simți o nouă stare de sănătate și de bine. Aceasta, deoarece binecuvântarea pe care o purtați înăuntrul vostru vă purifică apa din trup. Dacă ar fi să facem o fotografie a apei, în această stare, am avea un cristal cu un aspect pur și simplu miraculos.

Unul dintre tratamentele propuse pentru persoanele suferinde de cancer este „tratamentul sensului vieții". Găsindu-ne un rost în viață — să ținem conferințe, să urcăm pe munte, să râdem — sistemul imunitar este revitalizat, iar cancerul bate în retragere, în cele mai multe cazuri. Este deja un fapt bine cunoscut printre medici că mintea are un efect covârșitor asupra trupului. Să îți umpli trupul cu energia hado a fericirii este secretul unei vieți cu adevărat sănătoase.

Această stare de fericire binecuvântată este, de asemenea, cheia către o extindere a ceea ce putem face. Știm cu toții că, dacă faci ceva cu plăcere, ajungi, de obicei, profesionist în acel domeniu. Yukio Funai, un renumit consultant în afaceri din Japonia, de serviciile căruia au beneficiat aproximativ trei mii de companii, promovează o metodă eficace de întărire a capacităților, atât la nivelul companiilor, cât și al indivizilor. El o numește „metoda dezvoltării puterii" și asta implică, pur și simplu, concentrarea asupra punctelor forte ale unei companii sau ale unui individ și stăruință în sporirea acestora. Punctele slabe nu trebuie nici măcar luate în seamă. Ca rezultat, punctele forte devin mai puternice, iar punctele slabe sunt „lăsate în plata lor".

Spre exemplu, dacă sunteți patronul unui magazin, e mai ușor să vă concentrați toată atenția asupra găsirii unei soluții pentru produsele care nu au succes la cumpărători. Însă, de obicei, majoritatea magazinelor au câte un produs care se vinde extrem de bine. În cazul unui „boutique", poate fi vorba de un anumit model de rochie; dacă cei ce se ocupă de boutique vor reuși să se concentreze pe acel tip de rochie, atunci atât vânzările acelui produs, cât și ale altor produse vor fi în creștere. Pentru ca o afacere să fie de succes, este nevoie ca atenția să fie concentrată asupra a ceea ce se vinde bine, asupra elementelor cele mai eficiente și asupra punctelor forte ale companiei și ale angajaților.

Avem oglindirea acestui principiu în metoda hidroponică de a cultiva legume, cu ajutorul căreia se poate obține o recoltă de zece mii de roșii dintr-un singur răsad. Ați putea întreba, cum este posibil așa ceva? Răspunsul este surprinzător de simplu: prin asigurarea unui mediu propice pentru o cultură de roșii.

Plantele cresc, firește, în pământ. Folosind însă metoda hidroponică, rădăcinile sunt puse să crească în apă îmbogățită cu substanțele necesare creșterii unei anumite plante. Astfel, din moment ce nu mai e nevoie ca planta să consume energie pentru a-și croi drum prin pământ, rădăcinile pot crește în voie și își găsesc cu ușurință toată hrana necesară. În acest mod, răsadul de roșie poate să își dezvolte întregul potențial ascuns. Îmi amintesc o vizită pe care am făcut-o la o fermă experimentală, condusă de inginerul agronom Shiego

Nozawa, inventatorul metodei hidroponice, cu doar câțiva ani înaintea morții sale. E prea puțin dacă spun că, văzând cultura sa de roșii, nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Aceeași metodă este perfect valabilă și în cazul nostru, al ființelor umane. O dată ce ai descoperit ceea ce știi să faci cel mai bine și îți dai seama că în direcția aceea trebuie să îți îndrepți atenția, te afli deja pe drumul ce duce înapoi la starea de fericire bincuvântată. Iar de aici nu mai este mult până să simți că, într-adevăr, o mare schimbare are loc în viața ta. Dacă știți pe cineva, poate chiar un copil, de pildă, care își dedică întreaga energie unui sport sau unui anumit domeniu de studiu, atunci trebuie să îi asigurați susținerea necesară prin vorbe de încurajare și de apreciere. Acestea vor ajuta persoana respectivă să se concentreze și mai mult și să fie mai hotărâtă.

Un exemplu potrivit pentru ilustrarea efectului unor cuvinte bine alese se poate vedea în formarea cristalelor de apă. Atunci când mostrei de apă i se adresează expresii de genul „Trebuie să faci asta", nu se formează niciodată cristale frumoase. Este valabil și pentru vorbe ca „Proasto!" sau „Prostule!" sau, cel mai urât exemplu: „N-are nici un rost". Poate că a venit vremea să scoateți aceste cuvinte din vocabularul dumneavoastră. Adoptați, în schimb, cuvinte ca „Mulțumesc", „Hai să facem asta", „Te iubesc", „Frumos", „Bună treabă". Folosiți cât mai des aceste vorbe frumoase și pline de căldură.

Cuvintele care dau naștere unor cristale minunate din apa ce vă circulă prin trup sunt acelea care vă umplu de o blândă pace. Atunci veți fi în stare să vă sporiți

capacitățile și să întâmpinați fiecare nouă zi cu dăruire și fericire senină.

În cartea mea anterioară, am prezentat cazul în care, punând orez fiert în trei borcane de sticlă și expunându-le, pe primele două, expresiilor „Prostule!", respectiv „Mulțumesc!", iar pe al treilea neluându-l deloc în seamă, am observat evoluția diferită a orezului din fiecare borcan. Orezului căruia i s-a adresat cuvântul „Mulțumesc!" a fermentat, având chiar o aromă plăcută. Cel căruia i s-a spus „Prostule!" s-a înnegrit și a putrezit. Iar orezul care a fost neluat în seamă s-a înnegrit complet, emanând un miros foarte respingător.

Dar povestea nu se oprește aici. Am dus aceleași trei borcane cu orez la o școală elementară, iar elevii au adresat orezului din toate cele trei borcane cuvântul „Mulțumesc!". La scurt timp după aceasta, orezul din cele trei vase a fermentat și a căpătat un 'miros plăcut — chiar și orezul care se stricase.

Aceasta ne arată cum chiar și ceea ce e pe moarte și într-un proces de degradare poate fi readus la viață printr-o îngrijire drăgăstoasă, prin vorbe bune și gânduri pozitive.

Shinichiro Terayama, fost director al Societății Japoneze de Medicină Holistică, este dovada vie a acestui adevăr. Cariera lui Terayama a fost cea a unui om de afaceri pasionat, dedicat în întregime muncii sale; înainte de aceasta, Terayama suferise de cancer la rinichi. La un moment dat, a hotărât să-și facă un obicei din a se trezi devreme în fiecare dimineață și a ieși pe terasa de pe acoperișul blocului în care locuia, pentru salutul soarelui

ce răsărea. Privind zi de zi răsăritul soarelui, el a înțeles, treptat, că viața e un dar; a rostit „Mulțumesc!", o dată și încă o dată și tot așa. Fără a ignora realitatea cancerului, a început să se adreseze fiecărei celule cu recunoștință, iar rezultatul a fost însănătoșirea acestora. Cancerul a dat înapoi până ce, în final, Terayama a fost declarat vindecat.

Capacitatea cuvântului viu de a da viață este mai mare decât ne-am putea imagina. O fetiță de zece ani a făcut un experiment similar celui cu orez, folosind, în schimb, semințe de floarea-soarelui. A scris „Mulțumesc!", respectiv „Proasto!", pe plicul cu semințe, pe stropitoare și pe ghivece, cuvinte pe care a continuat să le repete de față cu aceste obiecte tot timpul cât s-a ocupat de semințe.

Planta care a fost expusă cuvântului „Mulțumesc!" a crescut înaltă, cu frunze mari, bogate. O discrepanță puternică a format-o planta expusă cuvântului jignitor „Proasto!", care a dezvoltat o tulpină diformă și frunze scofâlcite. Folosind microscopul, am văzut că frunzele primei plante erau compacte, dense, pe când frunzele celeilalte plante dădeau impresia de fragilitate.

Această observație susține ideea unei conștiințe a plantelor; astfel am avea explicația deosebirii atât de evidente dintre cele două plante îngrijite de fetiță. Am luat cunoștință de acest experiment în urma scrisorii venite de la mama fetiței, scrisoare pe care o încheiase cu întrebarea: *Ce s-ar întâmpla, oare, dacă am aplica același principiu în creșterea copiilor?*

Putem privi cuvintele ca întrerupătorul care aprinde sau stinge vibrațiile oricărui lucru din univers. Sau ca telecomanda care are puterea de a ajunge oriunde.

Oamenii sunt singurele viețuitoare care au capacitatea de a folosi cuvintele, iar acest lucru ne permite să ne acordăm propria lungime de undă cu orice și cu tot ce există în univers. Și asta instantaneu. Cuvintele și gândurile noastre pot ajunge oriunde și la oricine chiar în clipa în care le exprimăm.

Trăirile unor coincidențe inexplicabile sunt mult prea obișnuite pentru a putea fi ignorate. Vi s-a întâmplat, poate, să visați pe cineva și să aflați apoi că acea persoană a murit. Sau v-ați gândit la o persoană pe care ați cunoscut-o mai demult și, la puțin timp, ați primit un telefon de la acea persoană. Ni s-a întâmplat tuturor. Și cauza acestui fenomen poate fi găsită în vibrațiile gândurilor.

Odată am făcut următorul experiment. Am umplut un pahar cu apă simplă de la robinet, din biroul meu din Tokyo și l-am pus pe birou. Deoarece era apă din rețeaua orașului, conținea clor, iar încercările de a obține cristale au eșuat.

Am cerut apoi ajutorul a cinci sute de persoane din întreaga Japonie. Toți acești oameni au trimis, în același moment al zilei stabilite, gânduri bune, pentru a purifica apa din paharul meu, iar apoi au transmis apei mesajul „Mulțumesc!".

Așa cum ne așteptam, apa s-a transformat și a fost capabilă să formeze cristale frumos conturate. Apa clorurată de la robinet s-a transformat în apă pură.

Cum e posibil să se fi întâmplat așa ceva? Cred că știți deja răspunsul. Gândurile și cuvintele a cinci sute de persoane și-au atins destinația, depășind limitele timpului și spațiului.

La fel, în chiar această clipă, vibrația gândurilor voastre are un anumit efect asupra lumii. Dacă veți înțelege acest lucru, veți înțelege, de asemenea, că dețineți toate mijloacele pentru a vă schimba viața.

Nefericirea are și ea valoarea ei

Aplicând viziunea hado, iată încă un lucru pe care îl putem învăța cu privire la fericire: viața nu înseamnă doar fericire. Cât timp există viață, va exista tristețe. Speranțele noastre cele mai avântate pot fi prea ușor, și oricând, dezamăgite. Privind însă dintr-o altă perspectivă, vom înțelege că nefericirea este cărarea ce duce la fericire.

În experimentele noastre, am expus apa cuvintelor „fericire", respectiv „nefericire". După cum ne-am așteptat, apa aflată sub influența cuvântului „fericire" a format minunate cristale rotunde, amintind de inele prețioase. Dar cristalele formate din apa aflată sub influența cuvântului „nefericire"? Ne așteptam să obținem cristale sparte, diforme; în schimb, am descoperit frumoase cristale hexagonale, care dădeau impresia de a fi fost tăiate în două. Arătau ca și cum apa făcuse tot posibilul să formeze cristale reușite. S-ar părea, deci, că nefericirea nu este cu adevărat opusul fericirii. De fapt, nefericirea este procesul necesar pentru realizarea fericirii.

Fericirea și nefericirea sunt ca cele două capete ale unei funii: uneori ții în mână un capăt al funiei și totul merge în direcția dorită de tine; alteori, ții celălalt capăt al funiei și nimic nu merge cum ai dori.

Asta e viața. Cu toții am vrea să fim fericiți zi de zi, să nu ajungem niciodată să resimțim tristețe. Cât de nefiresc ar fi! Asemenea valurilor care se înalță și coboară din nou: dacă nu ar coborî, apa nu s-ar putea înălța, nici n-ar putea curge.

Orice fericire în viață are și reversul ei. Cine este îndrăgostit, trăiește în fiecare zi sentimente de bucurie și așteptări pozitive; pe de altă parte, procesul de a accepta o altă persoană în propria viață presupune, cel mai probabil, renunțarea la propriul timp liber, la spațiul personal, cât și sacrificii financiare. Iar o ceartă cu partenerul de viață ne face, de obicei, să credem că ne-ar fi mai bine singuri. Încântarea pe care o resimte oricine când își cumpără mașina mult dorită este mult mai scurtă decât întreaga perioadă cât persoana respectivă se va afla în posesia mașinii. La orice zgârietură, cât de mică; de fiecare dată când va trebui să scoată bani din buzunar pentru a plăti vreo reparație, proprietarul mașinii va simți cum se pierde, fărâmă cu fărâmă, fericirea inițială.

Nu putem deține doar o parte a unei monede. Dacă ne dorim să găsim fericirea, trebuie să o luăm cum este și să acceptăm tot ce presupune ea. Asta e soarta tuturor celor care trăim în lumea aceasta.

Însă putem să ne păstrăm speranța, privind înainte, înspre viitor. De fapt, credeți că ați mai putea avea

speranță dacă toate ar merge întotdeauna așa cum vă doriți? Puterea, capacitatea de a fi fericiți oricum și oriunde depinde în exclusivitate de ceea ce există în inima fiecăruia dintre voi.

O inimă plină de recunoștință este calea spre fericire

De ce își duc oamenii viața într-o continuă căutare a fericirii? Câinii și pisicile caută mereu să își asigure hrană și un adăpost, totuși, nu se obosesc nici pe departe cum o fac oamenii, în căutarea fericirii. Cred că motivul pentru aceasta este că noi, oamenii, suntem singurii care ne putem acorda cu energia hado a fericirii.

Cu mulți ani în urmă, am purtat o discuție cu Dr. Ravi Batra, un binecunoscut economist de talie internațională. Dânsul mi-a spus un lucru pe care nu l-am uitat:

> De ce crezi că oamenii caută mereu să ajungă la fericire? Motivul este că noi, oamenii, suntem conectați la existență dincolo de limite. Însă mulți dintre noi facem o mare greșeală: condiționăm fericirea prin bogății și faimă, plăceri de moment și lucruri limitate și mereu supuse schimbării.
>
> Există oameni ale căror averi depășesc orice imaginație și care, totuși, vor tot mai mult și mai mult, în aspirația lor deșartă de a găsi fericirea. Motivul care face încercările lor deșarte

este că ei caută fericire nesfârșită în bani și bogății, lucruri limitate în sine.

Cât timp nu devenim una cu existența atotcuprinzătoare, nu vom găsi adevărata fericire. Iar acest lucru presupune înălțarea conștiinței la niveluri superioare.

Tot ceea ce vedem cu ochii fizici ține de lumea limitată. Mai devreme sau mai târziu, lanțurile materiale se vor desface; câtă vreme definim fericirea din perspectiva înlănțuirii, vom avea inima pustie.

Desigur, înțeleg prea bine că îndepărtarea definitivă a dorințelor este un lucru imposibil de realizat și, într-adevăr, deloc recomandabil. Nu dorința este cea care stă în calea fericirii. Este nevoie de o anume cantitate de dorință care să-i facă pe oameni să aspire la ceva mai bun; dorința este ceea ce a făcut posibilă ascensiunea societății umane, la nivelul actual. Problemele apar când devenim sclavii propriilor dorințe. Societatea modernă se bazează pe capacitatea de a stârni dorința maselor.

Nu e deloc ușor să găsești fericirea într-o societate printre ale cărei principii de bază se numără dorința nepotolită. Ce trebuie, deci, să facem, pentru a ne elibera de dorința necontenită și a găsi fericirea? Răspunsul este: să avem inima plină de recunoștință.

Trăim vremuri în care este nevoie, mai mult ca oricând, de iubire și recunoștință. Mai mult, cred că proporția potrivită dintre recunoștință și iubire o reprezintă raportul de 2:1 — raportul exact dintre hidrogen și oxigen în molecula de apă!

Am văzut cazurile în care cuvintele de mulțumire și iubire dau naștere unor cristale de o nemaipomenită frumusețe. Recunoștința nu are nevoie de temeiuri materiale. Putem fi recunoscători pentru că trăim și pentru că avem libertatea de a ne mișca.

O dată ce vă acordați sufletul cu energia hado a recunoștinței și a iubirii, o picătură de fericire vă va pătrunde în inimă, răspândindu-se de acolo prin tot trupul. Aceasta vă va pune în legătură cu vibrația fericirii, iar fericirea va deveni un element din viața de zi cu zi. Iată secretul care vă permite să găsiți fericirea chiar în clipa aceasta, oriunde se întâmplă să vă aflați.

Lumea nevăzută a energiei hado

Cristalele de apă reprezintă doar un aspect, o fațetă a universului. Apa se transformă din propria voință, în funcție de ceea ce vrea să ne dezvăluie în legătură cu formarea și alcătuirea cosmosului. Este, în sine, o lume temporară, care ia formă înăuntrul unui mediu cu legi dure.

Putem obține o perspectivă asupra acestei lumi trecătoare fotografiind cristale de apă. Pentru aceasta, colectăm apă și distribuim stropi de apă în cincizeci de vase Petri. Le înghețăm la o temperatură de -25 °C și le lăsăm apoi două ore și jumătate, timp în care se formează bucățele minuscule de gheață. Observarea cristalelor de gheață se face la o temperatură de -5 °C, microscopul mărind imaginea de două sute de ori. Cristalele se pot vedea cel mult două minute sub lentila microscopului.

În acest răstimp, cristalele minuscule formează modele hexagonale, pentru ca apoi să se topească la fel de repede precum au apărut.

Pentru doar câteva clipe neprețuite, avem acces către o nouă dimensiune, ne este permis să aruncăm o ocheadă într-o lume fantastică. Persoanele care văd fotografii cu aceste cristale rămân fascinate de frumusețea lor miraculoasă. Ca și în cazul caleidoscopului în care, ne amintim, ne-am uitat când eram copii: ne simțim purtați într-o altă lume, chiar dacă este vorba de o clipă.

Această lume în care pătrundem este lumea nevăzută a vibrațiilor, sau: hado. Trei cuvinte-cheie duc la înțelegerea a ceea ce este hado. Primul cuvânt este *frecvența*. Întreg universul vibrează la o anumită frecvență unică. Frecvența poate fi imaginată sub formă de unde, lucru susținut de fizica cuantică. Materia este frecvență și particulă, în același timp. Aceasta înseamnă că, în loc să percepem ceva drept organism viu sau mineral, drept ceva ce putem vedea sau pipăi, înțelegem totul ca aflându-se în stare de vibrație, și anume la o frecvență unică, proprie. Iar asta nu este totul: cuvintele pe care le rostim și cele pe care le scriem, picturile și fotografiile — toate acestea emit, la rândul lor, propriile lor frecvențe unice.

Ați auzit, poate, de persoane oarbe care pot „vedea" culorile. Când țin ceva în mână, aceste persoane pot *simți* culoarea obiectului respectiv. Pot preciza, de asemenea, dacă este vorba de o culoare caldă sau rece, de o nuanță țipătoare sau pală. În mod asemănător felului în care simțim temperatura sau pipăim textura unui obiect,

acești oameni sunt în stare să simtă culorile cu pielea. Ei sunt sensibili la frecvența unică emisă de diverse culori.

Același lucru este valabil pentru cuvântul scris. S-a văzut cum persoane cu puteri psihice deosebite pot citi un cuvânt doar atingându-l, pe când își țin ochii închiși; sunt oameni care susțin că pot citi scrisori nedeschise. Dacă acceptăm conceptul de hado, vom înțelege că se poate ca aceste lucruri să fie mai mult decât simple scamatorii de salon.

De ce, totuși, să fie influențată formarea cristalelor de un cuvânt scris pe o bucată de hârtie și lipit de un recipient cu apă, timp de câteva ore, sau de o fotografie așezată sub recipient pentru douăzeci și patru de ore? Răspunsul este, cred, următorul: apa este înzestrată cu capacitatea de a simți energia hado de la diferite surse și de a o memora.

Cel de-al doilea cuvânt care ne ajută să înțelegem hado este *rezonanță*. Rezonanța este posibilă acolo unde există un emițător de informație hado și un receptor al acestei informații. Să spunem că dați telefon cuiva cu care doriți să vorbiți. Atâta timp cât persoana respectivă nu ridică receptorul, nu are loc nici o conversație. Fără un receptor nu se pot transmite informații. Expresia japoneză *aun no kokyu*, sau „inspirație și expirație" desemnează o situație în care se instituie o sincronizare subtilă între persoanele care fac un lucru împreună. Acest caz se referă, de asemenea, la relația dintre emițător și receptor.

Rezonanța se produce când există o potrivire între vibrații. Putem observa fenomenul rezonanței în diferite situații și aspecte din viața de zi cu zi. De pildă, dacă nutriți sentimente de ură pentru o persoană, este foarte probabil ca acea persoană să simtă la fel în legătură cu dumneavoastră. La fel, dacă aveți sentimente pozitive față de cineva, acea persoană le va simți chiar dacă nu sunt exprimate în cuvinte. Sentimentele pe care le purtăm în inimă se transmit celor din jur pe căi ciudate.

Al treilea cuvânt care ne va ajuta în înțelegerea energiei hado este *asemănare*. Macro-lumea cunoscută nouă este un simbol, o versiune de proporții mărite a micro-lumii. Cele nouă planete care se rotesc în jurul soarelui sunt versiunea mărită a electronilor care înconjoară nucleul unui atom; procesele care au loc în corpul uman constituie versiunea miniaturală a proceselor grandioase din natură.

Am putea vedea lucrurile acestea ca un aspect al teoriei fractalilor. Dacă priviți cu atenție un copac, veți vedea că, spre vârf, crengile se ramifică, în mare, după același model pe care îl urmează și crengile mari, de mai jos. Cu alte cuvinte, copacul are, ca unitate, aceeași formă cu fiecare creangă, așa încât el formează o singură siluetă, numită și „structură fractală". Această structură poate fi regăsită în diverse aspecte ale naturii: în configurația țărmului oceanelor, în zbuciumul râurilor, în modul de formare a norilor.

Acest lucru este valabil și pentru cristalele de apă. De ce formează apa cristale hexagonale? Când se unesc

moleculele de apă, forma hexagonală este cea mai stabilă. Aceste structuri hexagonale sunt, desigur, mult prea mici pentru a putea fi văzute, însă, unindu-se la rândul lor, ele alcătuiesc o formă hexagonală mai mare. Altfel spus, moleculele minuscule și formarea cristalelor pe care le putem observa cu ajutorul microscopului corespund structurii fractale.

Așadar, observând cu atenție micro-lumea, ajungem să înțelegem mai bine macro-lumea; la fel și invers: studiind fenomenele din macro-lume, putem afla mai multe despre micro-lume.

Aceste trei cuvinte cheie — *frecvență, rezonanță* și *asemănare* — vă vor ajuta să înțelegeți mai bine ce înseamnă hado. Un alt aspect important în legătură cu hado este principiul curgerii neîntrerupte. Buddha, știind că acest principiu este fundamental în alcătuirea universului, a spus că totul se află într-un flux continuu, că nimic nu este permanent. Apa este un bun exemplu pentru susținerea acestei idei. Apa curge mereu, purtând cu ea însăși viața și purificând tot ce întâlnește în cursul ei. Poartă cu ea hrana necesară întreținerii vieții și, în același timp, duce cu ea toate impuritățile, dăruind în schimb viață.

Viața curge o dată cu apa. Propria voastră viață se află într-un flux permanent, alături de fluxul apei. Într-adevăr, chiar ciclul vieții și al morții urmează acest principiu unic. Procesul circulației este o lege a naturii.

Și totuși, există o formă de viață care insistă să încalce această lege a naturii: specia umană. Dorința nesătulă de

mai mult, mândria, ca și impunerea unei ideologii asupra alteia, toate acestea blochează cursul natural. Iată cauza unei mari părți din problemele cu care trebuie să ne confruntăm în vremurile noastre tulburi. Războaie ce provoacă lăcomie, nenorociri ce nasc resentimente, poluarea ce naște stări de apatie. Acestea sunt distorsionări, blocări ale căilor naturale.

Multe din problemele de a căror rezolvare nu ne-am ocupat până acum cer soluții bine gândite și acțiuni îndrăznețe. Dar de ce anume avem nevoie pentru a ajunge la rezolvările respective? Răspunsul este: circulația. Aceasta este cheia cu care am putea „deschide ecluza", spre a întâmpina o nouă zi pentru specia umană — care își va găsi fericirea, va răspândi iubire, va restabili pacea și va proteja acest giuvaer numit Pământ. Totul începe cu circulația, iar apa ne va arăta calea. Vă invit să pornim în această călătorie.

Să ascultăm cu atenție. Să luăm aminte la glasul apei.

Să ne cufundăm în lumea fantastică a cristalelor de apă.

Într-o bună zi, vom fi din nou apă, vom fi din nou element în fluxul naturii.

Plini de uimire, inima și pașii vă vor fi iluminați.

Sentimentul acesta vă va revela cea mai frumoasă viziune pe care ați avut-o vreodată.

Nu există nici un motiv să vă opuneți fluxului.

Nu trebuie să vă fie teamă să mergeți înainte.

Iar aceasta, pentru că sunteți apă.

CAPITOLUL AL DOILEA

Cântul tămăduitor al apei

Oricând vă simțiți deprimat, covârșit de munca epuizantă de zi cu zi, sau jignit de o vorbă ori de o faptă neprietenoasă, vă propun să încercați următorul lucru: pur și simplu, priviți apa. Faceți o plimbare până la cel mai apropiat lac sau râu și îndreptați-vă privirea spre undele line, care oglindesc soarele. Dacă se întâmplă să plouă, alegeți pur și simplu o baltă și urmăriți stropii de ploaie făcând în apă cercuri care apar și dispar. Chiar în timp ce spălați vasele în chiuvetă, observați formele geometrice născute din întrepătrunderea luminii ce intră pe fereastră cu apa care curge de la robinet.

Vă recomand aceste lucruri deoarece, astfel, veți trăi experiența de a fi purtați de apă într-o altă lume, unde — o veți simți: apa dinăuntrul trupului va fi purificată; veți putea să reveniți la adevăratul sine. Ați uitat, pentru o clipă, că sunteți apă. Permițându-i apei să își urmeze cursul prin minte și trup, veți redeveni sănătoși din străfundurile ființei voastre.

Curgerea apei ne învață o mulțime de lucruri. Într-adevăr, să trăiești înseamnă să curgi. Este ca și cum apa din trupul uman își dorește să curgă. La fel, și sufletul trebuie să vi se afle într-o curgere continuă. Când sufletului i se va permite să curgă, veți simți cum vi se ia o greutate de pe trupul obosit, căci trupul și sufletul sunt cele două fețe ale aceleiași monede.

Dacă v-a jignit cineva, iertați-l. Iar dacă vă simțiți apăsați din cauza jignirilor pe care chiar voi le-ați adresat altora, iertați-vă pe voi înșivă. Iertarea dă cale liberă curgerii naturale și libere spre propriul viitor.

Universul a pregătit ceva minunat pentru fiecare dintre voi, în fiecare clipă din viață. Deschideți-vă către lucrurile bune ce vă ies în cale; astfel veți putea să întâmpinați un viitor miraculos în inima voastră, a fiecăruia. Dacă nu puteți trece peste experiența unei inimi frânte oricât v-ați strădui, să știți că ultimul lucru care vă stă în putință să-l faceți este să vă întoarceți în trecut, să-l schimbați. Însă rămâne întotdeauna posibilitatea ca fluxul vieții să vă poarte în locuri mai minunate decât ce ați fi putut spera vreodată. Orice clipă din viață este o nouă răscruce, care ne oferă noi posibilități. Înțelegând lucrul acesta, vă veți putea elibera de greutăți, veți recunoaște cât de neînsemnate sunt problemele voastre și nu veți mai simți nevoia să rămâneți legați de trecut.

Apa ne învață cum să trăim, cum să iertăm, cum să credem. Trebuie doar să fiți dispuși să luați aminte la posibilitățile care apar în viață: veți auzi, poate, sunetul

apei pure ce vă curge prin trup chiar în clipa aceasta. Este sunetul vieții — o melodie vindecătoare.

Apa face parte din ritmul vieții

Apa ce ne curge prin trup este parte din apa ce curge afară, în natură, ca și din ritmul vieții din întreg universul.

În Europa și în diferite alte părți ale lumii s-a spus dintotdeauna că luna este astrul ce guvernează apa. Mareele oceanelor sunt direct influențate de mișcările lunii. Dacă fluxul și refluxul sunt cele mai evidente reacții la influența lunii asupra apei, este, de asemenea, o certitudine că, oriunde există viață, există, într-un fel sau altul, o legătură cu luna. Scoicile simt atracția gravitațională exercitată de lună și își deschid cochiliile în perioada fluxului. Ciclul de împerechere al ariciului de mare este corelat perfect cu ciclul lunar. Iar pescărușii vin pe țărm pentru a-și depune ouăle aproape întotdeauna în seara de ajun a zilei cu lună plină, din cu totul alte motive decât luminozitatea cerului în astfel de seri.

Numai cu greu am putea presupune că trupul uman, constând 70% din apă, poate fi o excepție de la astfel de fenomene. Numărul de nașteri este mai mare în zilele cu lună plină, fapt pe care îl poate confirma orice moașă. Ciclul de reproducere al femeilor este sincronizat cu ciclul lunar. Persoane cu simțurile dezvoltate vă vor spune că se simt plini de energie în nopțile cu lună plină. Energia emisă de luna plină este adesea pusă în legătură cu

nebunia și cu poveștile cu vârcolaci. Cuvântul *lunatic*[2] își are rădăcina în cuvântul *lunar*.

Este lesne de înțeles că majoritatea culturilor antice ale lumii au folosit ciclul lunii pentru a măsura timpul. Calendarul lunar, corespunzând întru totul ciclului vieții, a reprezentat un instrument important pentru cultivarea pământului și recoltarea roadelor. Atunci când propriul nostru ritm este sincronizat cu mișcările lunii, ne putem armoniza mai ușor cu fluxul apei dinăuntrul trupului. Asta nu înseamnă nici mai mult nici mai puțin decât a-ți trăi viața în ritmul naturii. Este o înțelepciune pe care omul modern a pierdut-o aproape în întregime.

Asemănător calendarului lunar este calendarul format din treisprezece luni, folosit de civilizația Maya, și care se deosebește întrucâtva de calendarul lunar. Am auzit despre Dr. Jose Arguelles și soția sa, Lloydine, care și-au făcut o misiune din a publica exemplare ale acestui tip de calendar și de a le răspândi în întreaga lume. Convingerea lor este că, dacă acest calendar va fi folosit la scară globală, oamenii vor începe să trăiască în ritmul naturii; astfel, se vor găsi noi căi ce duc la rezolvarea multor probleme pe care le întâmpină societatea modernă.

Potrivit acestui calendar, anul nou începe la 26 Iulie. Împărțind cele 365 de zile ale anului la 28, numărul zilelor într-o lună, se obține cifra 13, adică: 13 luni, și o zi. În calendarul mayaș, această zi a anului se numea „ziua din afara timpului". În acea zi, orice fel de muncă era lăsată deoparte, se înălțau rugăciuni, iar bunăstarea era sărbătorită cu râsete și dans.

---

[2] în engleză: nebun, zăpăcit

Dacă schimbarea calendarului tradițional cu unul bazat astfel pe fazele lunii nu ar fi cea mai practică soluție, putem, în schimb, să ne acordăm propriul stil de viață cu luna și cu ritmul naturii. Corpul uman este un mic univers în sine. Acordându-ne cu acest miraculos univers dinăuntrul nostru, vom putea trăi din plin experiența curgerii energiei din cosmos. Odată reîntorși la un mod de viață în armonie cu universul, vom redescoperi simplitatea și spontaneitatea cărora le-am fost, noi toți, meniți, și care, la rândul lor, ne-au fost menite.

Mulțimea celor ce caută tămăduirea interioară este impresionantă și se poate prea bine să vă numărați printre aceste persoane. Cauza este, probabil, aceea că mediul pe care noi înșine l-am creat s-a dezvoltat mult prea repede, iar acum ne regăsim propria noastră creație într-o lume a durerii și a epuizării. Cum vom putea găsi o cale de ieșire? Luați aminte la cântul ce se răspândește în jurul vostru, asemenea unui flux. O dată ce veți simți acest ritm în apa care vă alcătuiește ființa, veți fi devenit una cu cristalele de apă. Aceasta este viața pe care atât de mulți dintre noi o căutăm. Aceasta este experiența tămăduirii care ne este menită; simțim acest lucru în adâncul sufletului nostru. Cu toții căutăm vindecarea.

Muzica, forță vindecătoare

Alan Roubik este un pianist american care și-a clădit cariera pe principiul că muzica poate vindeca. Pe lângă faptul că este interpret, Alan compune muzică pentru reclame și filme de televiziune; de asemenea, el are

propria sa casă de înregistrări. Muzica sa pentru pian este de o claritate neîntrecută: mulți dintre cei ce o ascultă, spun că își simt trupurile devenind transparente.

În tinerețe, Alan a trăit o experiență care l-a convins de puterea vindecătoare a muzicii; de atunci, cariera i-a fost aceea de a compune muzică ce vindecă. A început să cânte la orgă la numai trei ani — un adevărat copil-minune — și, începând cu vârsta de nouă ani, s-a dedicat exclusiv pianului, compunerii și interpretării muzicii. În timpul adolescenței, însă, viața sa a suferit o schimbare bruscă. Un accident la ora de educație fizică i-a afectat un nerv al brațului drept; durerile au făcut să-i fie aproape imposibil să-și miște degetele.

Timp de câteva luni nu a putut cânta la pian. Mușchii degetelor începuseră „să se vlăguiască". Părea că drumul spre viitor întâlnise un obstacol de netrecut; dându-și seama că exista posibilitatea să piardă muzica pe care o iubea atât de mult, Alan a fost cuprins de o depresie adâncă. A încercat să își imagineze alte variante pentru propriul viitor, însă îi apărea din nou și din nou imaginea lui șezând la pian.

În sfârșit, într-o bună zi, — când deznădejdea îi era, probabil, totală — a pus mâinile pe clape și și-a lăsat inima să se reverse în muzică. Cum spune el însuși, în clipa aceea, a simțit un fel de fericire în degete. A simțit energia vieții curgându-i prin degete, a simțit rezonanța dintre sunetul pianului și mișcarea propriilor degete.

Mâinile au început să i se vindece aproape imediat, și, la scurt timp după aceasta, Alan putea să cânte la pian la fel de bine ca înainte — ba poate și mai bine.

Pe Alan l-am întâlnit prima dată, atunci când mi-a fost prezentat de către omul de știință care inventase Aparatul de Măsurare a Rezonanței Magnetice — Magnetic Resonance Analyzer (MRA) —, un instrument pentru măsurarea energiei hado, cu care se pot măsura cele mai fine vibrații. Susținut de acest om de știință, l-am rugat pe Alan să compună muzică a cărei efect să fie revigorarea sistemului imunitar al corpului uman.

O dată ce piesa a fost compusă și înregistrată, am folosit-o pentru a expune mostre de apă la efectele muzicii; după cum era de așteptat, s-au format cristale nespus de frumoase și delicate — un efect tipic al forțelor vindecătoare.

Când i-am arătat lui Alan fotografii ale cristalelor de apă, s-a mirat să vadă că toate cristalele acelea erau identice cu imaginile pe care le avusese în minte când compusese piesele respective.

Alan este unul dintre mulții artiști pe deplin conștienți de faptul că muzica reprezintă un mod de vindecare. Noi știm, de asemenea, că muzica clasică din trecut, piese de jazz foarte cunoscute și prețuite, ca și muzica folclorică din toate colțurile lumii au, toate, puterea de a vindeca, fiecare în felul ei.

Am expus mostre de apă influenței muzicii a diferiți compozitori; am făcut fotografii cristalelor ce s-au format pe această muzică. Am măsurat apoi vibrațiile hado din fotografii, cu ajutorul instrumentului MRA. Rezultatele au arătat că energia hado — privind atât planul emoțional, cât și planul fizic — fusese afectată într-un fel sau altul

de muzică. Unele rezultate le-am prezentat în cartea *Adevărata putere a apei.* Iată alte două rezultate noi:

Wagner: „Cavalcada Walkiriilor"
Hado în plan emoțional: autocompătimire
Hado în plan fizic: alinarea unor dureri indirecte
Debussy: „După-amiaza unui Faun"
Hado în plan emoțional: stres provocat de mediul înconjurător
Hado în plan fizic: alinarea, respectiv prevenirea afecțiunilor spatelui

Toate acestea ne arată că muzica bună ne poate conduce pe calea vindecării. Se pare că acest lucru este valabil în special pentru muzica clasică, aceasta rezistând trecerii timpului. Cercetările mele mi-au arătat că, expusă acestui gen de muzică, apa se umple de energie, dând naștere unor cristale superbe.

Muzica reprezintă, de asemenea, timpul și mediul în care a fost compusă. Dacă privim înapoi la diferitele perioade istorice, vom vedea că ele sunt caracterizate de anumite feluri de muzică. Aceasta, deoarece tipurile și intensitatea stresului la care este supusă societatea se schimbă în timp și au nevoie să fie vindecate. Ca urmare, se naște, de fiecare dată, acel tip de muzică a cărei frecvență este în armonie cu frecvența predominantă în societatea unei anumite perioade.

Să luăm, de pildă, jazz-ul, care a apărut la începutul anilor '40 în New York. Toru Yazawa, membru al unei

trupe renumite în Japonia, cunoscută sub numele de Alice, mi-a prezentat odată o scurtă istorie a jazz-ului.

Jazz-ul are la începuturi muzica blues, cântată de afro-americani. La un moment dat, această muzică a fost combinată cu genul de muzică interpretat de trupele formate din instrumente de suflat din New Orleans, iar rezultatul a fost genul plin de viață, independent, cunoscut drept jazz-ul de New Orleans. Jazz-ul acelei perioade este caracterizat, în general, de melodii cu cel mult trei corzi, ceea ce îl face să sune simplu, exuberant.

Cu timpul, jazz-ul s-a mutat la New York și, în anii de după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, a luat naștere o nouă formă de jazz, numită jazz-ul modern, cu acorduri complexe. Au fost combinate sunete care, în mod normal, ar provoca zgomot; diferite sunete s-au încălecat, rezultatul fiind acea atmosferă sumbră, unică, a avangardei jazz-ului modern.

La acea vreme, New York-ul, ca de altfel SUA în ansamblu, trecea prin neliniștea și grijile provocate de iminența pericolului sovietic, ca și cel al altor puteri ostile — creându-se astfel o atmosferă care a dus la războaiele din Coreea și Vietnam. Cei care, la acea vreme, locuiau în New York, în acel amalgam de naționalități, au trăit un stres imens, ce nu fusese niciodată resimțit înainte. S-ar părea că muzica mai simplă (bazată pe trei corzi) a fost necesară pentru vindecarea unor relații interumane de complexitate redusă, iar muzica complexă a apărut pentru vindecarea unor relații interumane mai complicate. Pe scurt, muzica, pe lângă faptul de a fi o artă și un mod

de divertisment, este, mai mult decât orice altceva, un mod de vindecare.

Vindecarea cu ajutorul energiei hado

După cum am afirmat în cartea *Adevărata putere a apei*, sunt extrem de interesat de domeniul medicinei hado. Medicina hado se ocupă cu cauza primară a simptomelor unei anumite boli, spre deosebire de acele tratamente medicale care impun folosirea pastilelor sau supunerea la operații pentru tratarea simptomelor unei boli. Medicina hado lucrează cu însăși vibrația unică a bolii. Pot afirma cu toată convingerea că va veni ziua când medicina hado va fi universal acceptată. Majoritatea oamenilor din ziua de azi merg la farmacie pentru a-și trata anumite afecțiuni, dar, poate, într-o bună zi, în loc să primească o rețetă de medicamente, li se va prescrie un anumit fel de muzică vindecătoare. Iar această zi este, poate, mai aproape decât ați crede.

Simptomele fiecărei boli vibrează la o frecvență unică. Cunoscând această frecvență, se poate acționa prin suprapunerea acestei frecvențe cu lungimea de undă opusă; astfel, frecvența bolii este neutralizată, iar simptomele sunt anulate. Această practică a fost inclusă deja, în oarecare măsură, în tratamentul bolii Parkinson, ca și în cazul altor câteva afecțiuni neurologice.

Medicina hado nu se ocupă doar cu acea parte a trupului care prezintă simptomele bolii, ci ajută, de asemenea, la îndepărtarea cauzei reale a afecțiunii; de obicei, această cauză o constituie sentimentele negative.

De pildă, în viața unei persoane care are probleme cu ficatul vom găsi aproape sigur motive de enervare și de stres. Lungimea de undă emisă de furie este aceeași cu lungimea de undă produsă de moleculele celulelor care alcătuiesc ficatul; așadar, lungimea de undă a furiei și cea a ficatului își corespund una celeilalte. La fel, sentimentul de tristețe se armonizează cu sângele, astfel încât persoanele triste pot fi ușor afectate de leucemie sau de accidente vasculare cu hemoragii. O stare continuă de iritare afectează grav sistemul nervos, aceasta ducând la senzația de durere, sensibilitate extremă și încordarea nesănătoasă a mușchilor gâtului și umerilor.

Un aspect important ce ține de medicina hado este faptul că, în cadrul acestui tip de practică, trupul uman este considerat un univers în sine. Corpul omenesc este format din aproximativ 60 de miliarde de celule, fiecare celulă îndeplinindu-și propria sarcină și, în același timp, aflându-se în armonie cu toate celelalte, rezultatul general fiind însăși ființa umană. Organele, nervii și celulele trupului își au, fiecare, propria frecvență unică. Corpul se aseamănă unei orchestre grandioase, compuse din armonizarea multelor sunete diferite. Când ceva nu merge bine în corp, are loc o disonanță a acestor sunete. Un singur ton greșit este de ajuns pentru ca toată compoziția muzicală să fie afectată.

Kazumasa Muratsu, medic stomatolog, a obținut rezultate însemnate în tratamentele aplicate pacienților săi, pornind de la ideea că dinții sunt organe ale corpului uman. I s-a întâmplat să aibă o pacientă care nu putuse

să își strângă pumnii ani întregi; dar atunci când doctorul Muratsu i-a îndepărtat o plombă din metal dintr-un dinte de pe maxilarul superior, ajustându-i apoi întreg maxilarul pentru o mușcătură corespunzătoare, femeia și-a recăpătat controlul asupra mâinilor. De asemenea, ea a constat că îi dispăruse durerea cronică din partea inferioară a spatelui și din piciorul drept.

Acest caz ne arată că dinții se află în legătură cu întregul corp; astfel, afecțiuni ale dinților pot afecta restul corpului într-un mod neașteptat. Mai mult, dr. Muratsu afirmă că dinții reprezintă unul dintre centrele principale de control din corp.

Medicina modernă, însă, privește corpul uman ca pe o mașinărie compusă din diverse piese independente una de alta, așa încât diferitele tratamente vizează mereu doar acea parte a corpului care provoacă simptomele unei afecțiuni. Când, însă, un simptom este tratat și apoi urmat de o altă afecțiune a unui alt organ, este evident că vindecarea propusă nu a fost una reală. Medicina hado are în vedere sănătatea întregului corp; iată de ce, în acest caz, este mai potrivit termenul de vindecare în loc de „tratare".

Alte forme de medicină hado

Vedem, deci, că medicina hado deschide mari posibilități pentru viitor. Totuși, nu aș vrea să las impresia că această metodă este o noutate. Principiile acestui tip de medicină erau bine cunoscute în culturile antice, regăsindu-se incorporate în viața de zi cu zi a acelor

civilizații. Într-adevăr, s-au văzut destule cazuri când o nouă privire asupra vremurilor îndepărtate, cercetările întreprinse în această direcție, au dus la concluzia că metodele din antichitate sunt încă perfect valabile și pentru vremurile noastre.

Folosirea esențelor florale este o metodă antică de vindecare; această metodă a deschis calea medicinei hado. Energia și vibrațiile proprii florilor se transmit apei, astfel încât, bând această apă, pacientul resimte efecte benefice atât pe plan fizic, cât și pe plan mental. S-ar putea afirma că, în acest proces de transfer efectuat asupra apei, aceasta preia, de fapt, anumite componente ale florilor, care ar fi dizolvate în apă, însă, în realitate, numai vibrația se transmite. Iată de ce o analiză chimică a unei esențe florale nu va detecta altă substanță decât apa.

Bazele științei care se ocupă cu esențele florale au fost puse de bacteriologul britanic dr. Edward Bach, care a realizat esențe cunoscute sub numele de *remedii florale Bach*, acestea fiind, în ziua de astăzi, răspândite în întreaga lume. Mai mult, terapia prin esențe florale a ajuns să preia, să includă, caracteristici ale anumitor ținuturi sau țări. Un tip cunoscut de esență florală din Japonia se numește esența florală Findhorn. În nordul Scoției, în apropiere de lacul Loch Ness, se găsește o comunitate numită Findhorn. Aici s-au adunat oameni din întreaga lume pentru a trăi și a participa, împreună, la diverse evenimente și workshopuri ce au, în general, tema conviețuirii armonioase cu natura și a aflării căii adevărate în viață.

Aici, la Findhorn, Marion Leigh a introdus terapia prin esențe florale. Zâmbetul acestei femei are strălucirea florilor. Cu câțiva ani în urmă, când a fost în Japonia, i-am luat un interviu. Iar ea mi-a spus:

> Corpul pe care îl avem ne servește drept instrument pentru împlinirea misiunilor spirituale. Pentru a putea să ne ducem la bun sfârșit aceste misiuni, este necesar să ne eliberăm de sentimentele și emoțiile pervertite — cum sunt teama, necazul, tristețea, suspiciunea, nerăbdarea, diversele slăbiciuni, apatia — care formează un blocaj între trup și suflet.
>
> Astfel de emoții devin cauza multor simptome de boală pe care le resimțim, în cele din urmă. Medicina modernă nu este în stare, în cele mai multe cazuri, să se ocupe de cauzele profunde ale bolilor, dar este un domeniu în care tratamentul pe baza esențelor florale s-a dovedit eficient.

Potrivit filozofiei indiene Veda, există șapte centri energetici în corpul uman, numiți chakre, care servesc drept porți de acces pentru energia nevăzută. Se spune că esențele florale folosesc aceste chakre pentru a vindeca, în funcție de însușirile fiecărei flori, diverse afecțiuni și părți ale corpului. Drobița, foarte răspândită prin ținutul Findhorn, are vibrația bucuriei și pasiunii, poate, deci, fi folosită pentru o tratare eficientă a lipsei de energie, a depresiilor și a slăbirii sistemului imunitar. Ciuboțica-

cucului scoțiană este un simbol al păcii și este, deci, folosită pentru restabilirea calmului în momente de anxietate sau de panică. Esența florii de cireș are capacitatea de a ne conduce înapoi, pe calea interioară a fiecăruia; este foarte eficientă pentru persoanele ce vor să își depășească negativismul din gândire și sentimentele de inferioritate care îi apasă și, în schimb, le ajută să își recapete sentimentele de iubire și compasiune.

Dacă doriți să vă preparați propria esență florală, ieșiți într-o dimineață însorită și culegeți flori. Tăiați tija fiecărei flori, având însă grijă să nu atingeți floarea cu mâna. Puneți florile într-un vas cu apă curată, proaspătă, și așezați vasul la soare. În aproximativ patru ore, esența florilor va fi transferată asupra apei. Puteți adăuga puțin rachiu în apă, pentru conservare. Păstrați apa aceasta în recipiente din sticlă și, pe măsură ce o folosiți, diluați-o și mai mult cu apă. Atunci când e nevoie, puneți câteva picături pe limbă. Trupul și sufletul vor simți efectul, fără, însă, a resimți și efectele secundare, atât de obișnuite în medicina modernă.

Mi-am propus să aflu ce ar ieși dacă, dintr-o astfel de esență diluată, aș încerca să fac cristale de apă. Toate cristalele formate în urma acestui experiment au fost extrem de frumoase, ca însăși florile.

Vibrațiile nu se pot vedea cu ochiul liber, motiv pentru care o verificare a efectelor pozitive a vindecării prin hado, cu ajutorul tehnicilor moderne de analiză și

a testelor medicale, este destul de dificilă. În orice caz, nu trebuie să ne grăbim să spunem că nu ar putea fi obținute beneficii fără verificare științifică. Multe leacuri recunoscute, folosite în mod frecvent în casă, au la bază principiul vibrației. Homeopatia, ca formă de tratament bazată pe vibrații, vindecă trupul, folosindu-se de vibrații specifice din apă.

Homeopatia este un tip de medicină în care „asemănătorul vindecă asemănătorul". Pentru vindecarea unei boli, otrava ce a declanșat simptomele este diluată cu apă într-o proporție de zece la puterea a zecea, câteodată chiar de zece la puterea șase sute, sau chiar mai mult. Otrava, diluată până la un nivel de neînțeles, este administrată apoi pacientului.

Lacul, de exemplu, provoacă iritații când vine în contact cu pielea; însă, folosit în diluții homeopatice, vindecă iritații și afecțiuni ale pielii. Ceapa proaspăt tăiată irită ochii și nasul, însă remediul homeopatic obținut din ceapă este bun pentru tratarea răcelilor, a febrei și a unor alergii care prezintă simptomele manifestate prin lăcrimare și curgerea nasului. Acest fenomen este cunoscut drept „legea similitudinii".

Începuturile homeopatiei sunt legate de numele doctorului german Samuel Hahnemann, care a observat că esența scoarței de *cinchona calisaya*, folosită în tratamentul împotriva malariei, provoacă simptomele specifice acesteia dacă extractul este administrat pe cale orală. Hahnemann a conceput și a făcut publică teoria homeopatiei la începutul secolului al nouăsprezecelea;

de atunci, homeopatia s-a răspândit, treptat, în întreaga Europă și în Statele Unite, ca un tip cu totul și cu totul inedit de medicină, care a ajuns curând să fie prescris ca tratament, datorită rezultatelor evidente.

Până la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, existau deja peste patru sute de clinici homeopatice; înșiși medicii familiei regale din Anglia au început să practice homeopatia începând cu 1830. În America începutului de secol douăzeci, homeopatia devenise atât de populară încât unul din cinci medici era specialist în acest domeniu. Apoi, însă, au început să se formeze asociații de medici, cu scopul de a elimina practicile homeopatice din medicină. Astfel de organizații, sprijinite de companiile farmaceutice, au exercitat o mare presiune în această direcție, așa încât, în scurt timp, homeopatia a fost înlăturată și dată uitării.

Acesta este doar un exemplu pentru cazurile în care, în general, lucrurile bune sunt întâmpinate cu ostilitate. Și totuși, deși a fost cândva dată la o parte, homeopatia e pe cale de a-și recâștiga renumele de odinioară. În prezent, în mai mult de treizeci de școli de medicină din Anglia se predă homeopatia, iar spitalele de stat încep să aibă unități specializate în domeniu. În Franța, puteți cumpăra remedii homeopatice de la cea mai apropiată farmacie; în Germania, aproximativ 10% din medici sunt homeopați. În ultimii câțiva ani, în Japonia, a fost înființată o asociație a medicilor homeopați. Din ce în ce mai mulți oameni descoperă avantajele și eficiența acestei practici medicale.

Vindecarea vine în forme neașteptate

În urmă cu două sute de ani, homeopatia era recunoscută drept o practică medicală perfect eficientă, și nu sunt puțini cei care pot depune mărturie în acest sens. În medicina modernă, însă, homeopatia este, în general, ignorată, dacă nu chiar desconsiderată. Cunosc exemplul unei cunoscute reviste de știință în care au apărut, în mod constant, articole prezentând avantajele homeopatiei, însă care, fiind adesea însoțite de câte-o notă de batjocură din partea editorului, au trecut, în mare, neobservate.

Mulți membri ai comunității științifice ar spune: „Știm că mulți oameni folosesc remedii homeopatice, dar nu avem dovezi științifice care să susțină avantajele acestei practici". Însă, dacă homeopatia nu ar prezenta nici un fel de avantaje, nu credeți că ar fi fost dată demult uitării?

Voi fi primul care admite că afirmația privind capacitatea apei de a descifra și memora informații dă peste cap lucrurile comune în înțelegerea științei de până acum. Însă asemenea fenomene „neștiințifice" se întâlnesc mai des decât am putea crede.

Dr. Teruo Higa, profesor la Universitatea Ryukyu din Okinawa, s-a străduit să răspândească folosirea unei bacterii organice la care lucrase, pe care a numit-o Microorganism Eficient (ME). ME este un lichid compus din bacterii, complet inofensiv, ba chiar, după cum a fost dovedit, benefic pentru oameni și pentru mediul înconjurător. Solul tratat cu ME aduce recolte extrem de bogate, fără să mai fie nevoie de insecticide sau de

îngrășăminte artificiale. Când e folosit pentru tratarea apei poluate, apa devine potabilă. ME poate fi folosit chiar și pentru tratarea dioxidului de carbon produs la arderea deșeurilor.

În timpul cercetărilor sale asupra ME, Dr. Higa a avut o experiență neobișnuită. A turnat ME într-un vas de ceramică, pe care apoi l-a golit din nou și l-a spălat; însușirile ME s-au păstrat însă. A spălat vasul de mai multe ori, dar însușirile ME nu au dispărut. Chiar și încercarea de a steriliza vasul prin expunere la o temperatură foarte ridicată a eșuat.

Această întâmplare i-a dat lui Dr. Higa o idee: a turnat ME în alt vas de ceramică. La o temperatură de 700°C, temperatură care nu permite supraviețuirea nici unei forme de viață, această bacterie a rezistat, lipindu-se, practic, de pereții de ceramică ai vasului. Acest fenomen contravine bunului-simț din știință, însă eficiența ceramicii îmbogățite cu ME a fost dovedită, atât pentru diferite întrebuințări în domeniul casnic (ca de pildă în tratarea apei sau la materialele de construcție), în protecția mediului, cât și în agricultură.

Putem spune că acestea susțin știința bazată pe hado. Întreaga materie are o energie hado specifică, iar apa transmite această informație. Moleculele apei poartă informațiile asemenea magnetului unui CD. Hado poate fi ori benefică, ori dăunătoare vieții. Însă, chiar dacă vibrația în sine este benefică vieții, în momentul în care mijlocitorul — apa — este impură, hado nu va fi transmisă în mod corespunzător.

Dr. Higa susține teoria după care, în natură, există atât un flux al renașterii, cât și unul al distrugerii. De exemplu, dacă un fruct stă prea mult timp fără a fi folosit, nu va trece mult timp până să putrezească și să emane un miros respingător. Acesta este fluxul îndreptat spre distrugere. Fermentația, însă, reprezintă fluxul renașterii. Fermentația este un proces în urma căruia se produc varza acră, iaurtul, supa-cremă de mazăre, sosul din soia, brânza, lichiorul și multe alte alimente. Fermentația și putrezirea sunt, amândouă, opera microorganismelor și sunt, cu toate acestea, deosebite.

ME este o compoziție de microorganisme care sunt angajate în procesul renașterii. Folosit în tratarea solului, ME sporește calitățile microorganismelor deja existente; rezultatul este o recoltă de legume de înaltă calitate, fără ajutorul insecticidelor sau al îngrășămintelor artificiale. ME nu dăunează în nici un fel omului, nici nu sărăcește pământul.

Să luăm, în schimb, insecticidele și îngrășămintele artificiale. Insecticidele îndepărtează, ce-i drept, insectele, iar îngrășămintele artificiale chiar produc recolte mai bogate. Însă ele distrug și insectele folositoare și, de asemenea, toate microorganismele care, în mod normal, ar îmbogăți solul. Insecticidele aduc satisfacție pe moment; rezultatul pe termen lung, însă, îl reprezintă distrugerea solului. Într-adevăr, o mare parte din solul folosit astăzi în agricultură este, conform estimărilor, secătuit de viață. Noi, oamenii, avem puterea și răspunderea de a restabili ciclul naturii.

Multe aspecte ale societății moderne par a fi orientate spre distrugere. În numele plăcerii și confortului de moment, au fost nesocotite legile ciclicității din natură; în schimb, a fost adoptat modelul lucrurilor de unică folosință.

Putem auzi, deja, geamătul de durere al planetei noastre chinuite. Am ajuns într-un moment în care trebuie să devenim conștienți că, dacă vrem să mai putem numi planeta „casă noastră", este necesar să ne schimbăm — nu planeta, ci pe noi înșine.

Trebuie să încetăm a mai fi agenți de distrugere și să începem a deveni agenți ai renașterii. Putem adăuga sloganul „De la omul de tip distructiv la omul renașterii" la lista de sloganuri care ne vor servi drept îndrumătoare în noua viață.

Unul dintre cele mai frumoase peisaje pe care le puteți întâlni în Japonia îl formează un grup de insulițe, nu departe de Hiroshima. În 1998, locuitorii insulelor au organizat adunări unde au hotărât să facă ceva în legătură cu apa poluată care îi înconjura, practic. În acest scop, a fost fabricată o anumită cantitate de ME, care a fost apoi distribuită oamenilor, pentru purificarea țevilor de scurgere. Rezultatele pozitive nu au întârziat să apară. Au dispărut grămezile de noroi acumulate de-a lungul țărmului, au reînceput să fie văzute bancuri de pești. Astăzi, în acea zonă există caracatițe și scoici din belșug; așa ceva nu mai existase, mult timp, decât în amintirile celor mai vârstnici dintre locuitorii insulei. Zona este cunoscută pentru recoltele bogate de alge și atunci când o cantitate de ME a fost adăugată apei folosite pentru

spălarea algelor recoltate, nu numai că a dispărut noroiul din șanțuri și canalizări, dar chiar și calitatea algelor s-a îmbunătățit.

Acest succes a ajuns la urechile locuitorilor din Akitsucho, un sat din apropiere, care au urmat exemplul vecinilor lor și a fost distribuit ME gratuit tuturor locuitorilor. Din nou, efectul nu s-a lăsat așteptat. Canalele de apă s-au curățat, broaștele, care dispăruseră, au revenit prin acele locuri, ca și scoicile, care au apărut din nou în golful odinioară lipsit de viață.

Apele din apropierea satului Akitsucho produc unele dintre cele mai delicioase scoici din Japonia. Când locuitorii au introdus glod îmbogățit cu ME în straturile de scoici, calitatea apei oceanului s-a îmbunătățit, iar rezultatul a fost obținerea unor recolte mai bune ca niciodată. Folosirea ME s-a răspândit de-a lungul coastei, culminând prin înființarea Consiliului de Conservare a Mediului Marin și Terestru Seto (Seto Inland Sea Environment Conservation Council), în 2002.

Locuitorii de pe coastă au făcut cel dintâi și mai important pas întru refacerea tipului de societate revitalizată, bazată pe ciclicitate. Însănătoșirea nu înseamnă doar recâștigarea propriei sănătăți trupești. Trebuie să avem în vedere însănătoșirea pământului, a râurilor, a oceanului, a întregii planete.

Ce înseamnă, de fapt, însănătoșirea întregii planete? Răspunsul îl dă întoarcerea la ciclul natural al vieții — recircularea resurselor, a apei, a vieții. În asta constă responsabilitatea noastră, în calitate de locuitori ai acestei planete delicate, asemănătoare unui cristal.

* * *

Apa ne spune să ne înfrumusețăm unii pe alții și să ne vindecăm prin tot ce gândim, simțim, rostim și săvârșim. Undeva, în adâncurile inaccesibile ochiului omenesc, apa scrie și rescrie adevărul fiecărei clipe de existență printr-un cod al frumuseții. De fapt, totul este frumusețe, dar cu aspecte diferite. Frumusețea se află, de fapt, în ochii celui care o privește.

Memorăm iubirea pentru semeni, recunoștința, compasiunea, bucuria, ura, neliniștea, tristețea sau orice altceva simțim și purtăm în noi. Apa ne spune că iubirea pe care o simțim pentru semeni este iubirea care ne vindecă pe noi înșine.

Suntem o „conștiință colectivă" care poate alege să privească râul gândurilor și al sentimentelor, creându-și — în același timp — un râu al iubirii proprii. Și, când va putea curge prin noi iubire și recunoștință pentru tot și toate, vom străluci în trupul în care suntem și vom dărui conștiinței colective memoria strălucirii noastre.

Aceste experimente mi-au schimbat viața, iar rugăciunea adresată apei, deci trupului uman, mi-a relevant adevărate comori ale sufletului prin aceste cristale superbe ce confirmă că apa răspunde fidel rugăciunii

noastre. Să ne asumăm responsabilitatea de ființe creatoare și să înțelegem că putem fi cântecul și bucuria noastră și a celor din jur atunci când înțelegem că simțim, gândim, rostim și făptuim — nu doar pentru noi înșine, ci și pe cei din jurul nostru.

Apa are puterea magică de a da naștere tuturor lucrurilor din lume, este elementul care le unifică pe toate, este sursa vieții, ea creează lumea în care trăim.

Apa este un mesager al Divinității, avem multe de învățat de la ea, este un miracol extraordinar. Să fim conștienți că apa are puterea magică de a da naștere tuturor lucrurilor din lume. Să-i aducem recunoștință pentru asta!

* * *

Viața de două minute a cristalelor de apă ne este dezvăluită prin aceste fotografii.

Drama vieții se joacă în numai două minute, între momentele formării și dispariției cristalului.

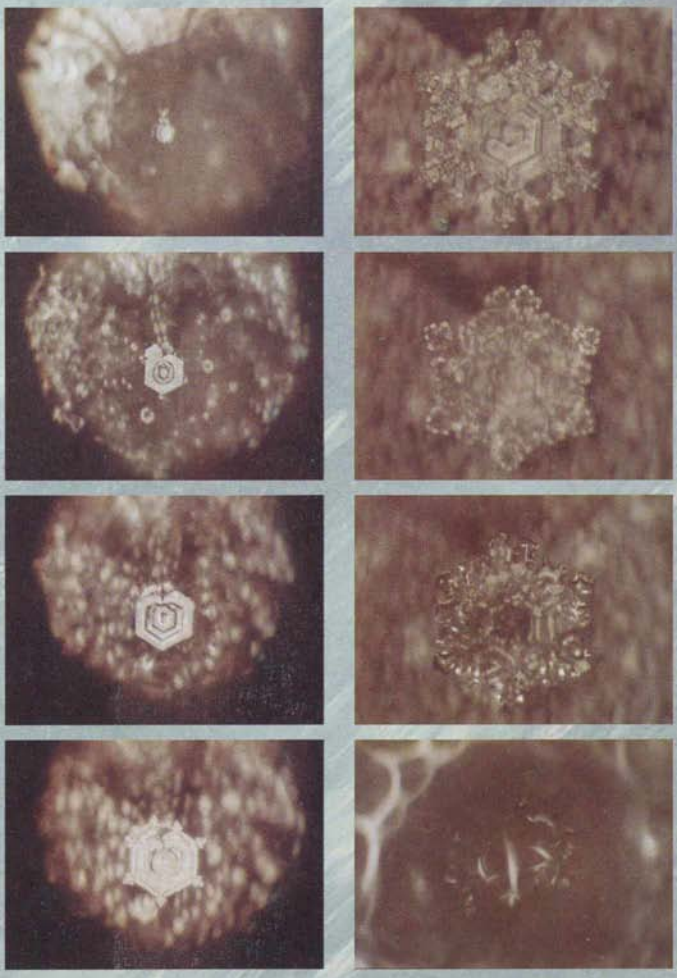

Un bob alb se formează în vârful picăturii de apă înghețată. Pentru o clipă, microscopul arată un cristal ca un giuvaer, care, în următorul moment, a și dispărut.

Cuvintele se regăsesc oglindite în apă.

Am expus apa dintr-un recipient de sticlă unor cuvinte şi expresii.

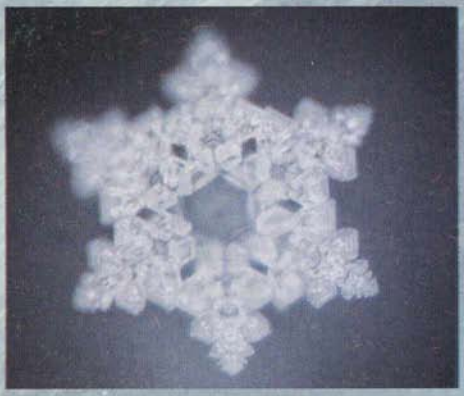

Fericire

Forma acestui cristal se apropie de perfecţiune, asemenea unui diamant splendid şlefuit, dându-ne a înţelege că echilibrul este o condiţie esenţială a fericirii.

Nefericire

Acest cristal neclar, şters şi cu o structură dezechilibrată, finisată doar parţial, ne arată că nefericirea nu este opusul fericirii, ci un stadiu prin care trebuie să trecem pentru a ajunge la fericire.

Rezistă!

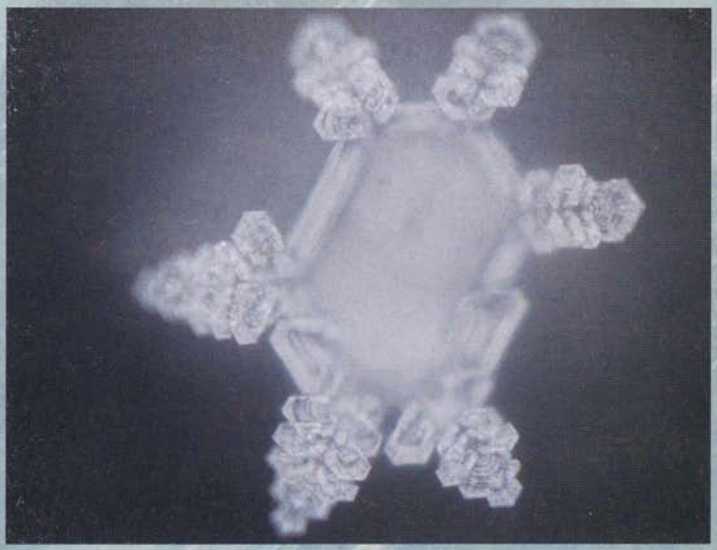

Felul tău de a fi

Îndemnul „Rezistă!" are ca efect impresia de înghesuit asupra formei cristalului, pe când vorbele „Felul tău de a fi" dau naştere unui cristal de o formă alungită, reflectând felul în care aceste cuvinte îi permit individului să se dezvolte.

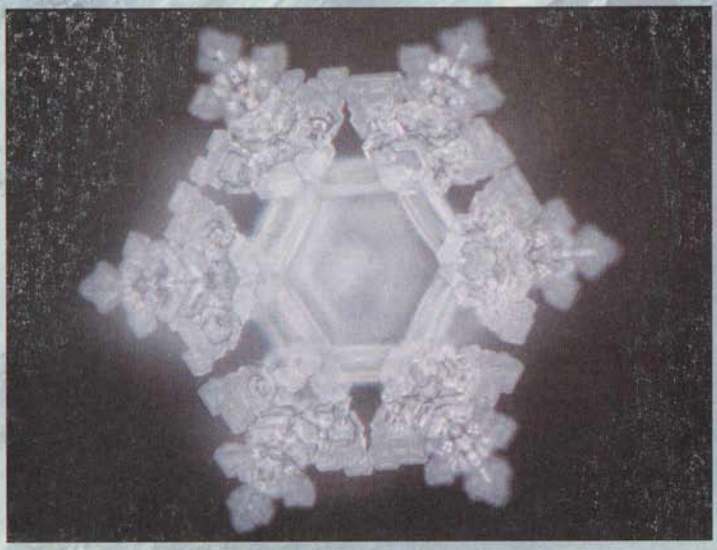

Eşti frumoasă

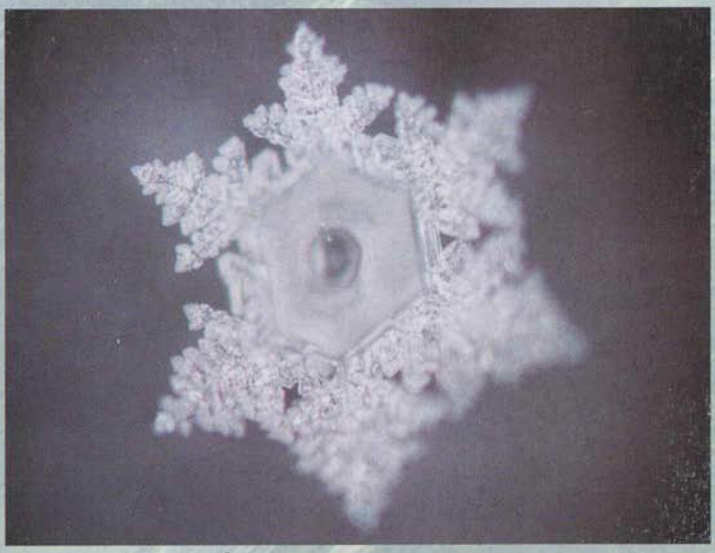

Încearcă să fii frumoasă

Afirmația „Eşti frumoasă" formează un cristal de o frumusețe naturală. „Încearcă să fii frumoasă" determină o ușoară asimetrie în forma cristalului, demonstrând astfel că aprecierile dau rezultate mai bune decât presiunea.

Îmi place

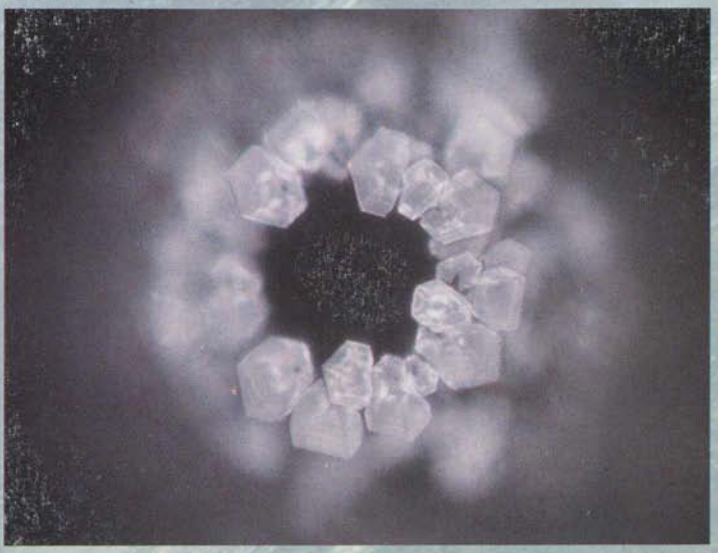

Nu-mi place

Sintagma „Îmi place“ pare să ia forma unei inimi fericite, pe când „Nu-mi place“ se înfățișează ca un hău, dând în același timp impresia de sufocare.

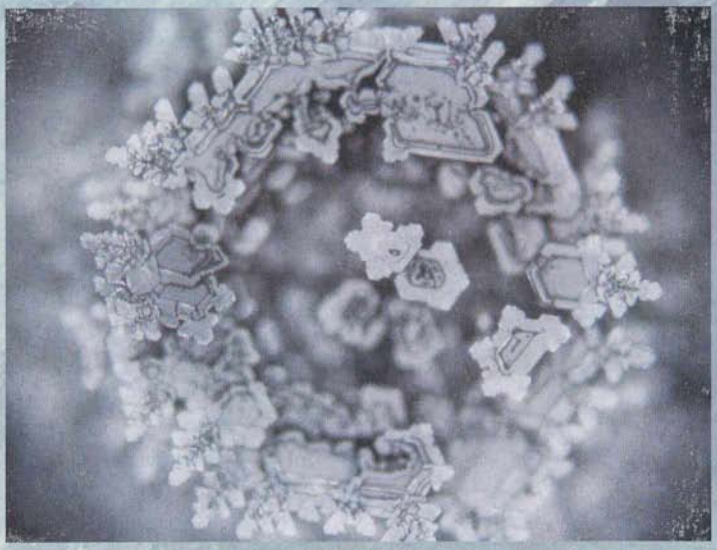

Forță

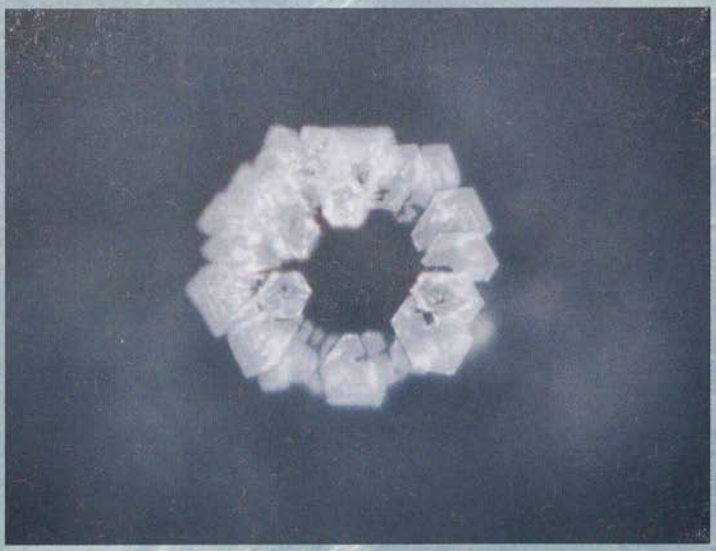

Neajutorare

Cuvântul „Forță" a dat naștere unui cristal de o formă aparte, însă dezordonată; forța nu este soluția tuturor problemelor. Sub influența cuvântului „Neajutorare" s-a format un cristal scobit, lipsit de putere.

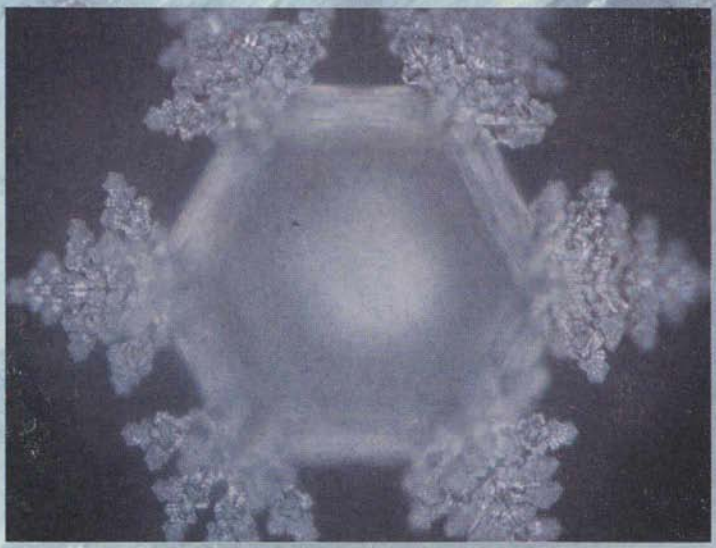

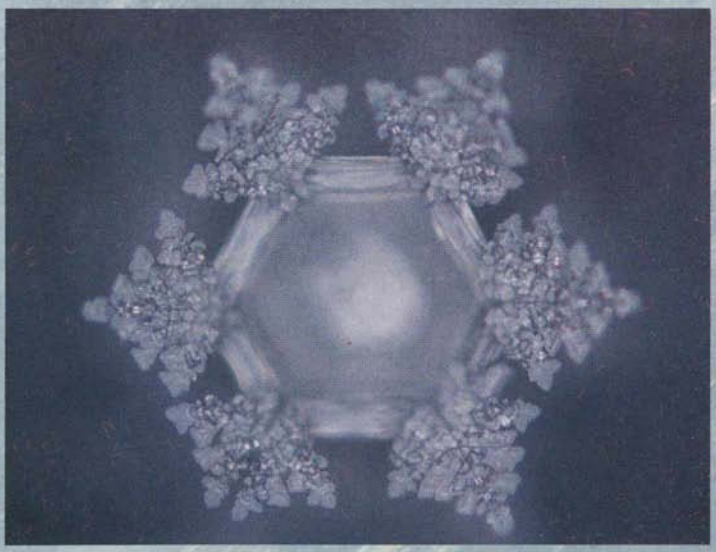

Inocență

Cine se lasă condus de inocență în acțiunile sale va avea parte de toată energia necesară pentru înfăptuirea a ceea ce își propune. Cristalul acesta a crescut atât de mult încât nu ar mai fi încăput în cadru, așa că am micșorat imaginea pentru această fotografie.

Mulţumesc.

Prostule!

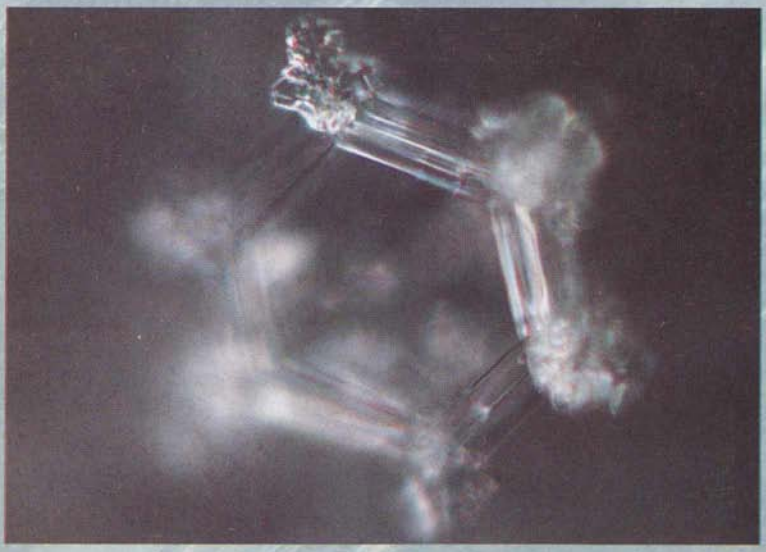

Mulţumesc şi Prostule!

Am folosit cele două expresii, care apar în prima mea carte, la un loc: rezultatul a fost un cristal fragil, format doar pe jumătate, ceea ce ne arată că un cuvânt ca „Mulţumesc“ are o forţă mai mare decât apostrofa „Prostule!“

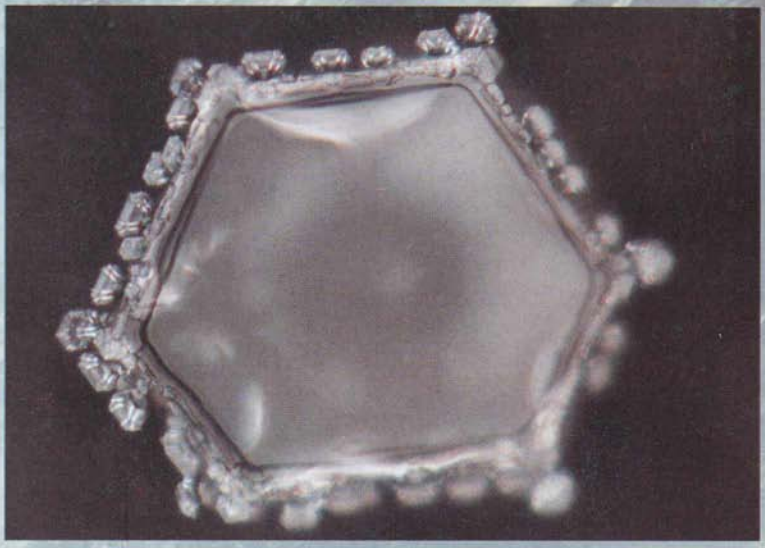

„Mulţumesc“ în limba malayeziană

„Mulţumesc“ în limba tagalog

„Mulţumesc“ în limba portugheză

Ca şi în cartea mea anterioară, am testat efectul cuvântului „Mulţumesc“ în diferite limbi. Cristalul format sub influenţa cuvântului malayezian este, într-adevăr, unic. „Mulţumesc“, spus în diferite limbi, dă naştere unor cristale deosebite.

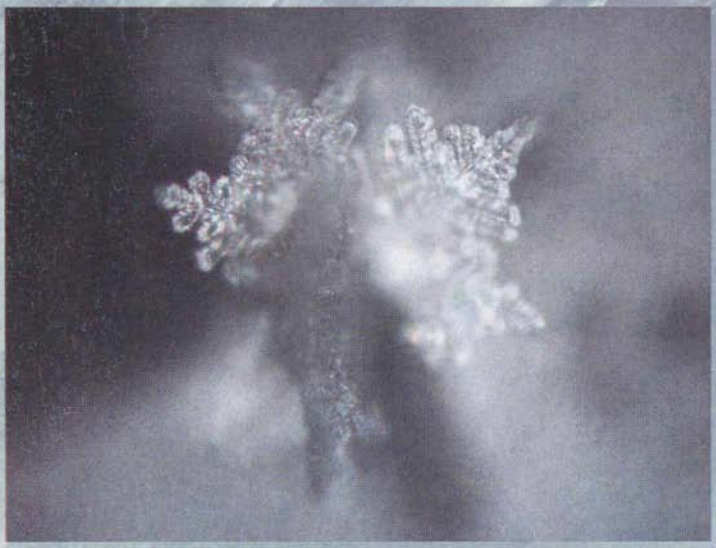

Război

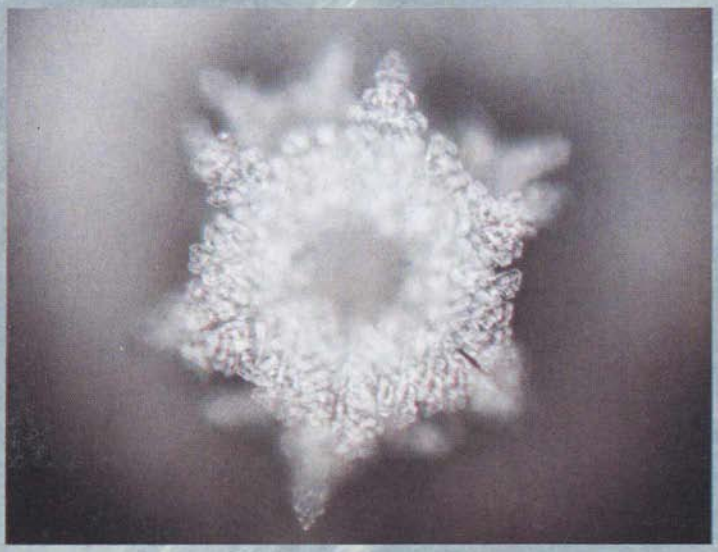

Pace

Cristalul format sub influența cuvântului „Război" a fost fotografiat cu aproximativ două luni înaintea evenimentelor de la 11 Septembrie 2001. Cristalul dă impresia că ar fi fost lovit de un avion. Cuvântul „Pace" dă naștere unui cristal a cărui formă amintește de grupuri de oameni ce se adună la un loc, în bună înțelegere.

New York, 11 Septembrie 2001

Evenimentele de la 11 Septembrie 2001 au şocat întreaga lume. Apa a format un cristal care dă privitorului senzaţia unui coşmar cumplit.

Convieţuire

Întrecere

Cuvântul „Convieţuire“ a format un cristal dublu, iar cuvântul „Întrecere“ a dat naştere unui cristal de o frumuseţe uimitoare. Am putea înţelege din aceasta că o competiţie corectă este un lucru pozitiv.

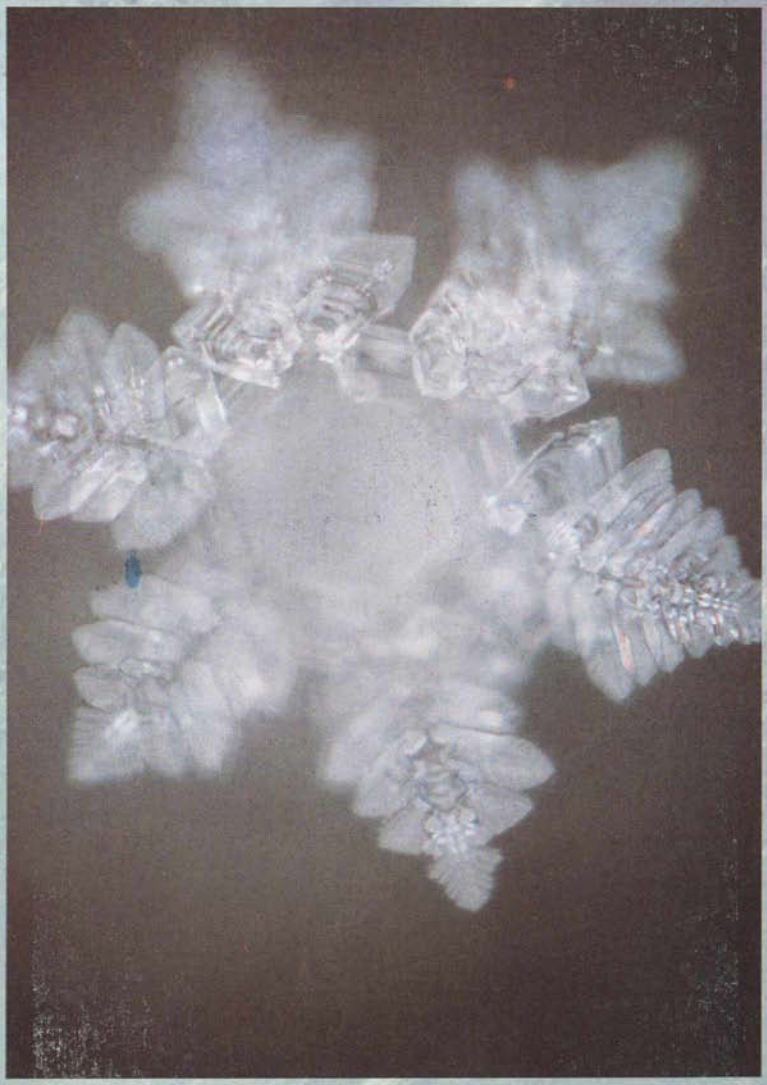

Cu sufletul împăcat

Expresia „Cu sufletul împăcat" a creat un cristal deosebit de complex şi de amplu. Se pare că acesta este lucrul de care avem cea mai mare nevoie, mai ales în vremurile acestea haotice. Această fotografie merită să fie purtată mereu în buzunar.

Zeul fericirii şi al bunăstării

Zeul sărăciei

Religia japoneză shinto cuprinde câteva sute de zeităţi, printre care şi cele două menţionate aici. Cristalul din susul paginii este împlinit, rotund, pe când cel de jos este ascuţit. Interpretarea pe care o dau acestui fenomen este că, pentru cine trăieşte o viaţă plină de constrângeri, înfăţişată de imaginea a doua, fericirea şi bunăstarea ar putea să nu apară.

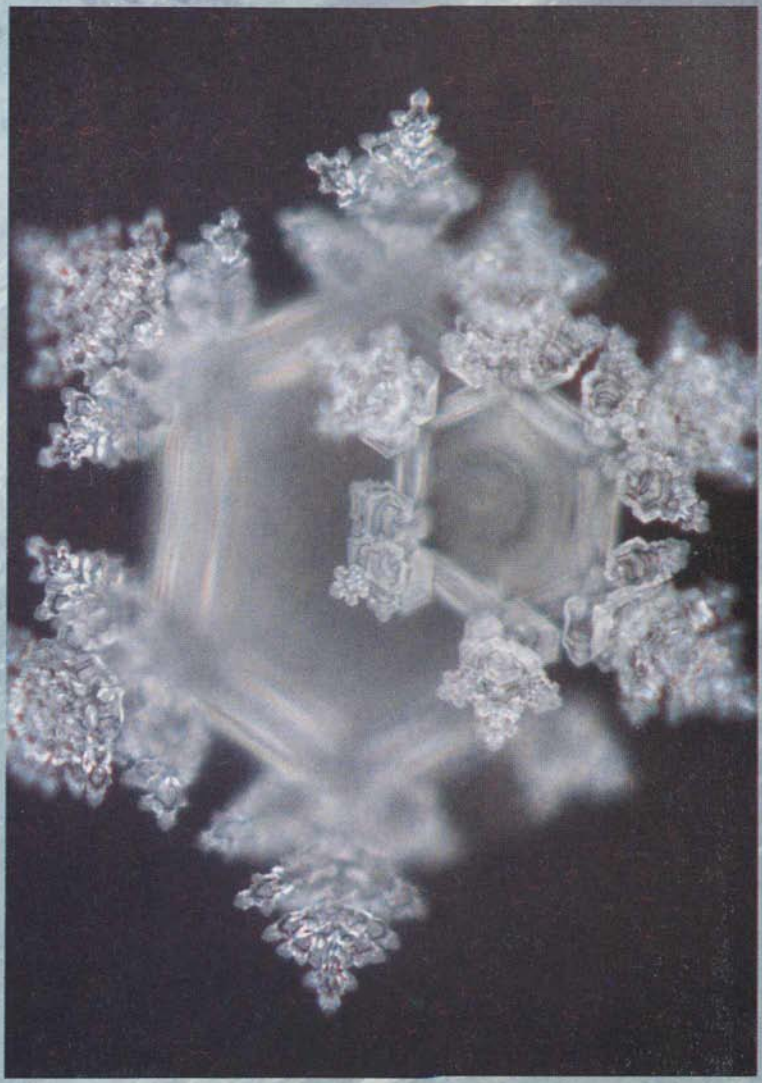

Iubirea conjugală

Acest cristal înfățișează, poate, acel tip de dinamică într-o relație în care unul dintre parteneri oferă sprijinul de care celălalt partener are nevoie. Ideal este, desigur, ca această dinamică să alterneze.

Bunuri şi capital de investiţie

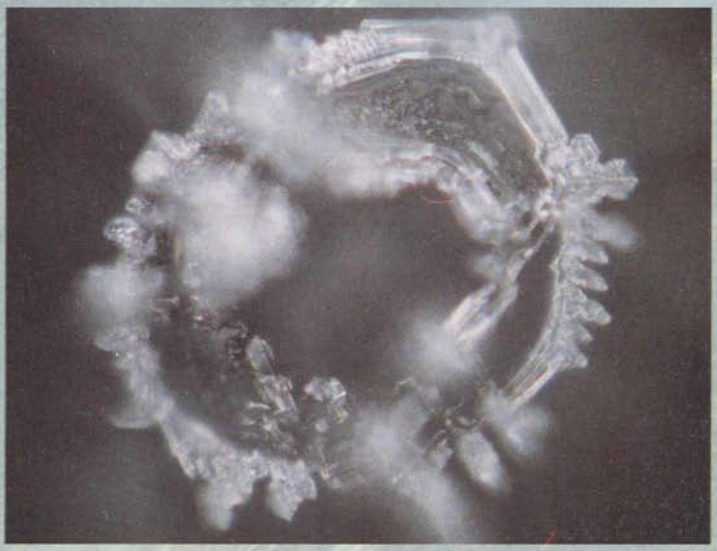

Petrol

Iată câteva dintre forţele care determină economia modernă. Ele nu reprezintă un rău în sine, însă, odată ce se pierde echilibrul, apare haosul.

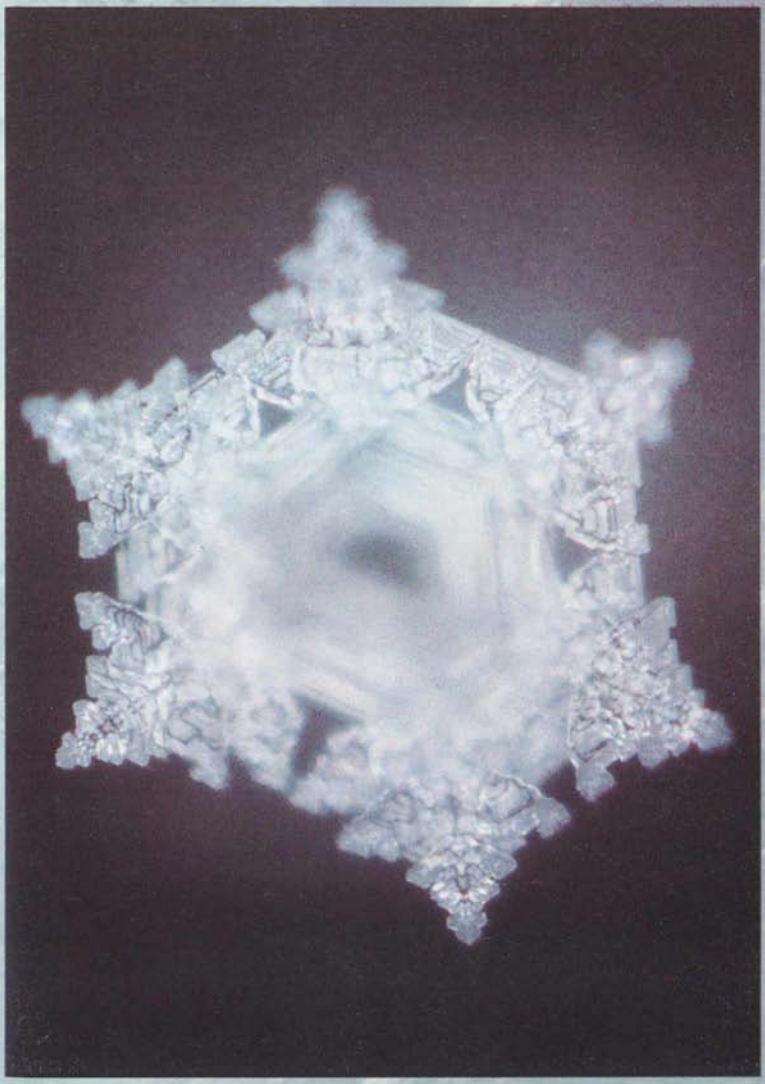

Cânepă

Potrivit expunerii mele din capitolul al cincilea, cânepa constituie un potențial imens. Vibrațiile pozitive ale acestei plante îi permit să poată fi folosită pentru fabricarea a numeroase produse, cum sunt alimentele și îmbrăcămintea.

Melodii care vindecă şi ne ating inima

Muzica folosită aici are puteri tămăduitoare, fapt ce devine evident din observarea acestor frumoase cristale.

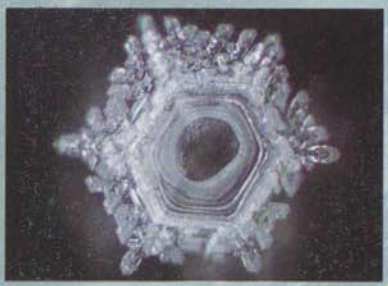

„Chei ale inimii mele“ (1-6) de Alan Roubik

Alan studiază efectul vindecător al muzicii. Cristalele formate sub influenţa muzicii compuse de el sunt de o frumuseţe aparte, ceea ce dovedeşte caracterul benefic al acestei muzici.

„Marş Nupţial“ de Mendelssohn

Acest cristal s-a format sub influenţa acestei melodii vesele. Forma sa aminteşte de o floare deschisă, asemenea unei frumoase mirese.

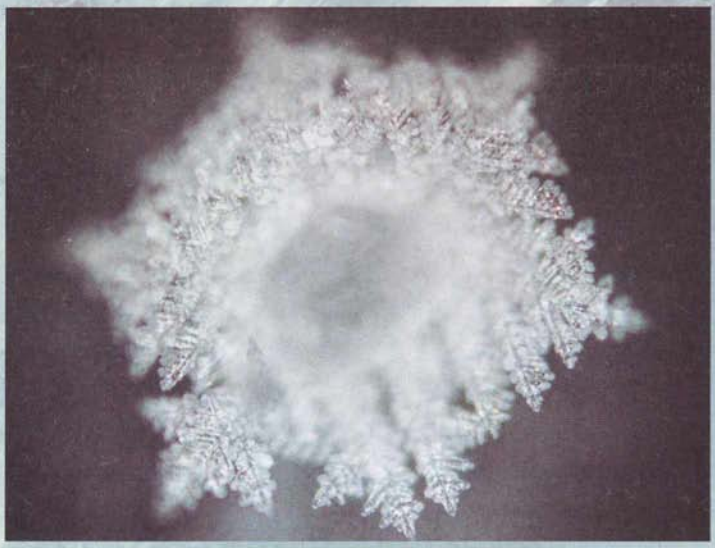

„Cavalcada Walkiriilor“ de Wagner

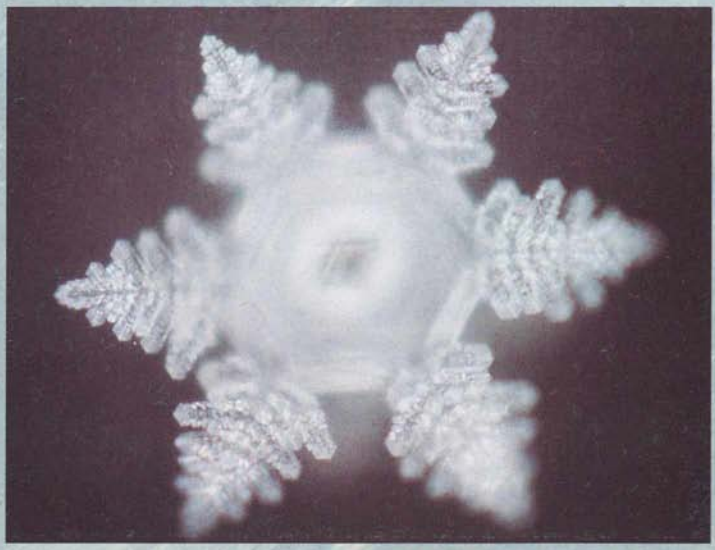

„Melodii lăutăreşti“ de Sarasate

Aceştia sunt doi compozitori din a doua jumătate a secolului al nouăsprezecelea. Deşi motivele pieselor diferă, cristalele au aceeaşi strălucire tămăduitoare.

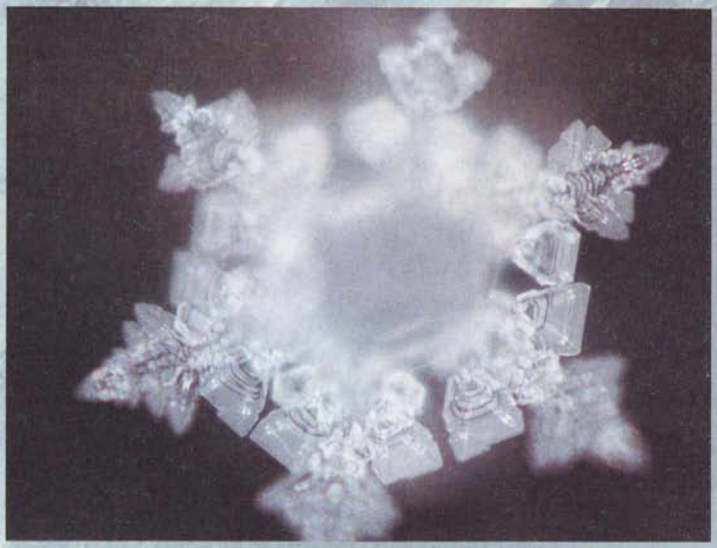

„Adagio“ de Albinoni

„Ave Maria“ de Schubert

Primul cristal reflectă o melodie de jale, pe când cel de-al doilea, reprezentând melodia „Ave Maria“, apare într-o formă echilibrată, dând impresia unei iubiri covârșitoare.

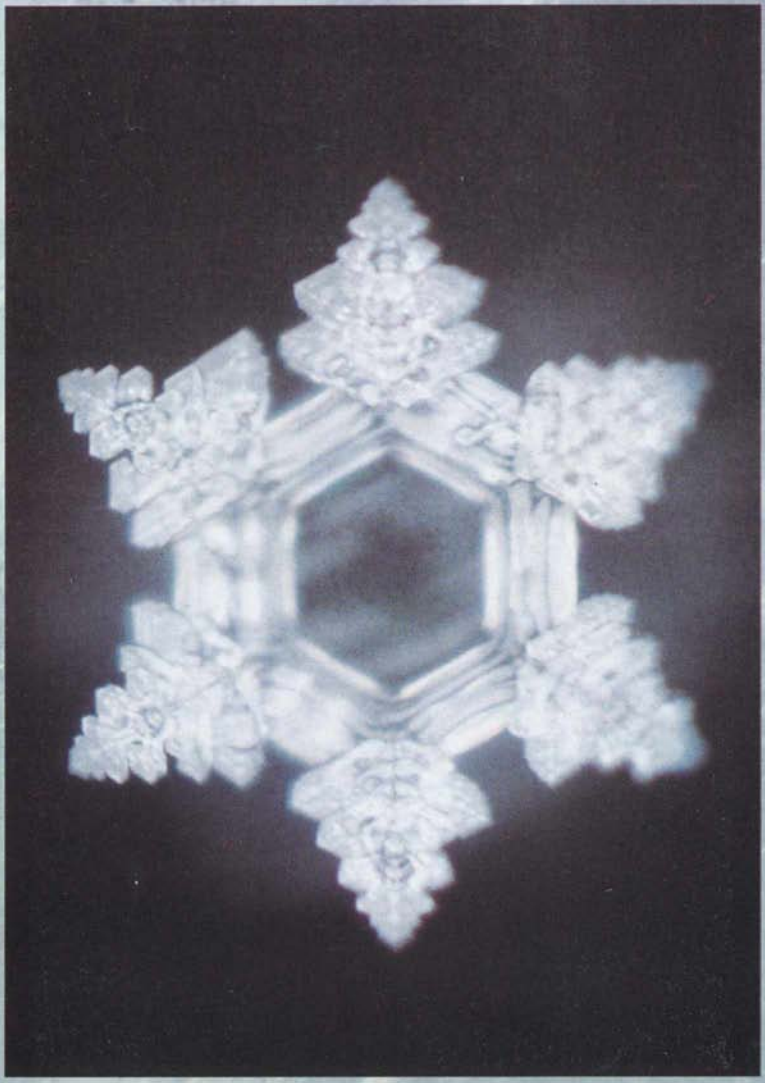

„Floare de colţ“ (germ. Edelweiss), **din *Sunetul muzicii***

În limba germană, *Edelweiss* înseamnă „alb nobil“ şi „floare de colţ“, iar cristalul înfăţişează chiar acest lucru. Privind această fotografie, ne putem imagina cu uşurinţă o oglindă de sticlă în centrul cristalului alb, compact.

„Graţia divină“

Binecunoscutul imn bisericesc american a dat naştere unui cristal superb, plin de măreţie şi veneraţie.

Cântec popular celtic

În cazul de față, am ascultat o melodie cântată de Enya, interpretă irlandeză de muzică în spirit celtic. Am obținut un cristal curat, alb, candid, întocmai ca vocea artistei.

„Rokudan", cântec tradițional japonez, cântat la instrumentul koto

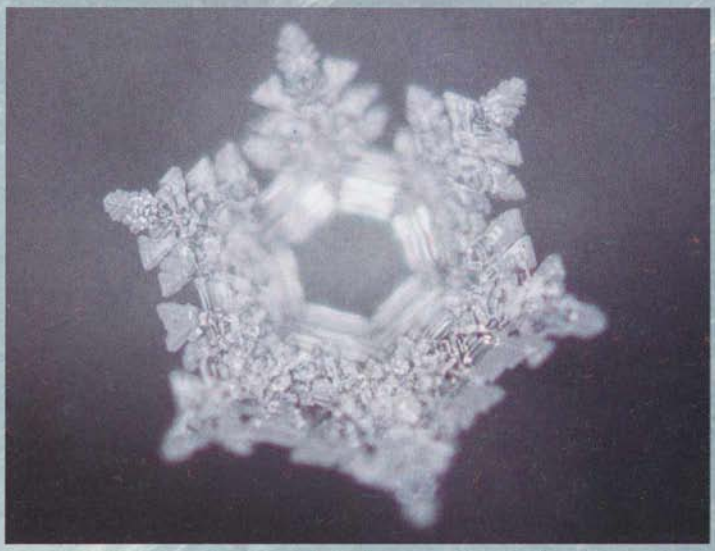

„Hyojo Etenraku", muzică de curte din vechea Japonie

Cele două piese instrumentale din tradiția japoneză au dat naștere unor frumoase cristale ce reflectă, pe rând, împletirea sunetelor obținute cu instrumentul koto (în imaginea de sus) și simetria muzicii curtenești (în imaginea de jos).

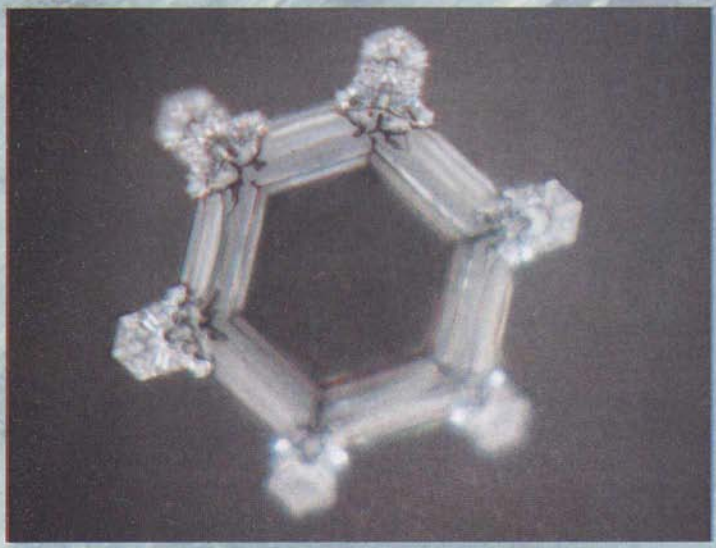

„Cocorul şi broasca ţestoasă", cântec tradiţional japonez kouta

„Verdele pinului", cântec tradiţional japonez nagauta

Acestea două sunt piese vocale din muzica japoneză. Interesantă este forma de broască ţestoasă a cristalului de sus, care reflectă astfel titlul melodiei. „Verdele pinului" este un cântec despre o frumoasă prostituată.

Puterea rugăciunii poate schimba lumea

Cristalele formate înainte sau după ce i-am închinat apei sau întregii lumi rugăciuni diferă puternic, după cum se poate observa în următoarele exemple.

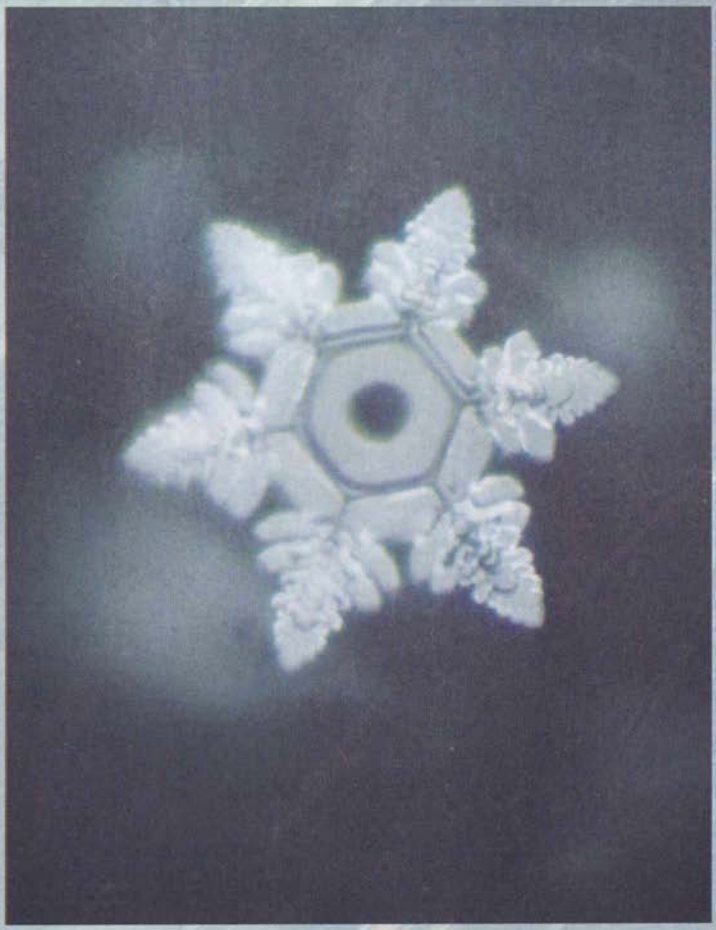

Apă pentru care s-au rugat cinci sute de oameni

Cinci sute de oameni din întreaga Japonie au rostit, în acelaşi timp, rugăciuni dedicate apei. Este vorba de apă de la robinet, care, din cauza clorului, nu formează de obicei cristale, care însă, de data aceasta, a dat naştere unor cristale minunate. Sentimentele de iubire au un efect imediat asupra apei, indiferent de distanţa la care se află sau de sursa apei respective.

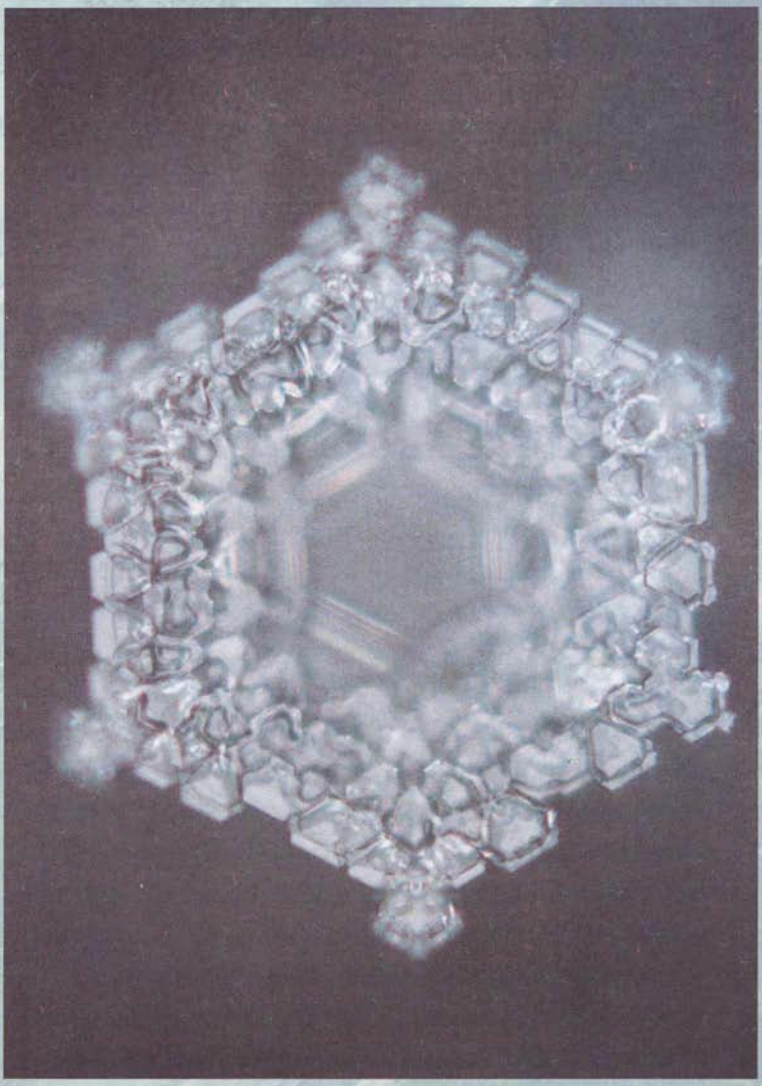

O rugăciune sanscrită

Acest cristal s-a format în urma unei rugăciuni la zeul Shiva. Modelul cristalului, simetric şi echilibrat ca o mandala, atinge, într-adevăr, perfecţiunea divină.

Înainte de rugăciune, apă din Lacul Lucerna

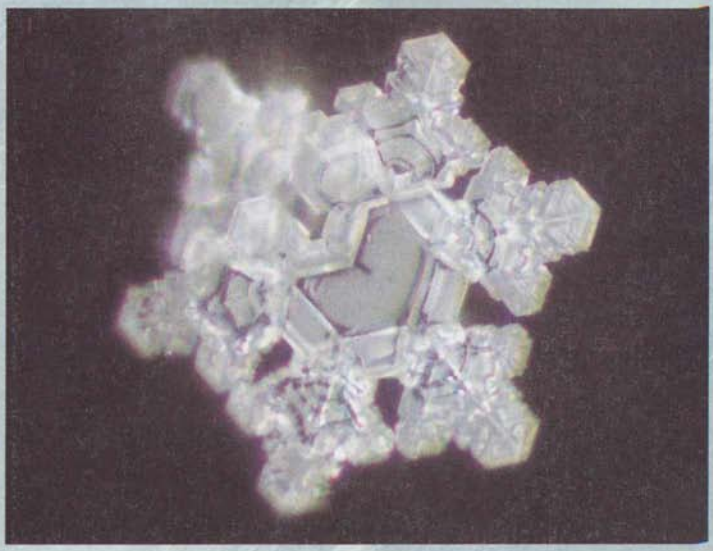

După rugăciune, apă din Lacul Lucerna

Am rostit în fața Lacului Lucerna o rugăciune luterană tipic elvețiană. Cristalul format in urma rugăciunii este, în mod vizibil, diferit față de cel dinainte.

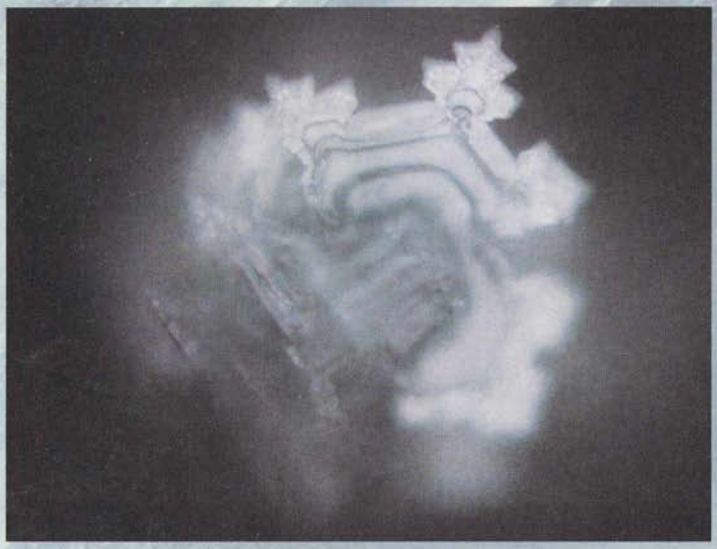

Înainte de rugăciune, apă din Lacul Zürich din Elveţia

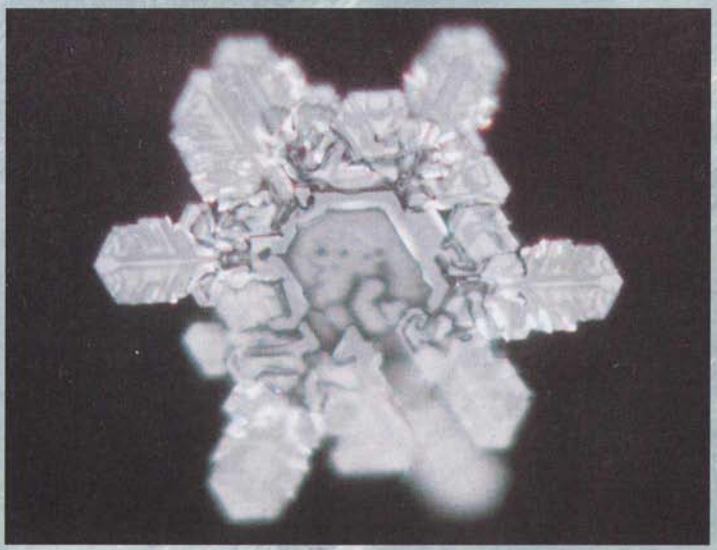

După rugăciune, apă din Lacul Zürich din Elveţia

Din apa lacului elveţian Zürich, cristalul format înainte de rugăciune a ieşit diform; cel de după rugăciune s-a dezvoltat splendid.

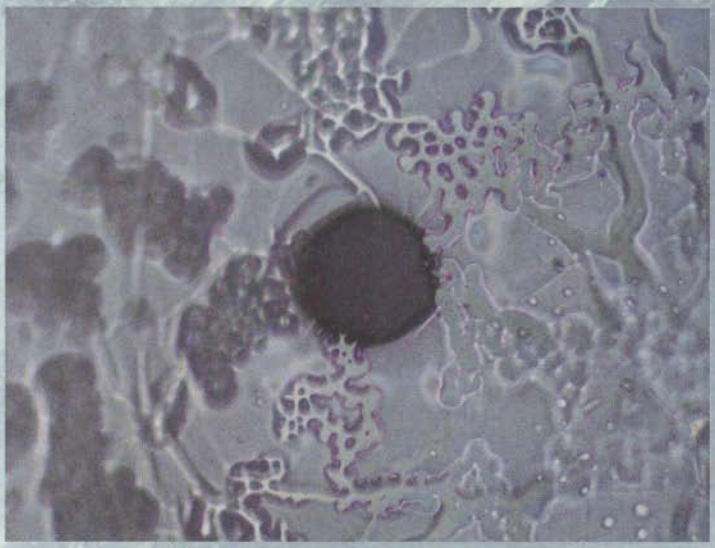

Înainte de rugăciune, în Bahamas

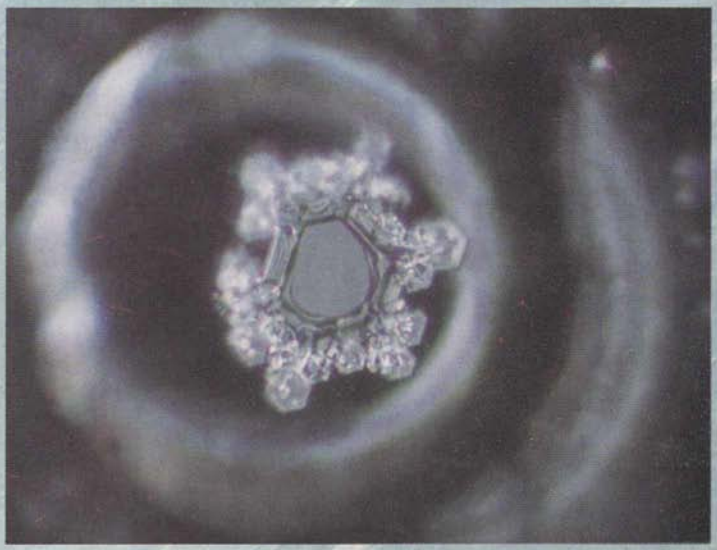

După rugăciune, în Bahamas

Ne-am unit mâinile în jurul unei căni cu apă aşezate pe o masă şi am rostit apei cuvinte în spiritul unei rugăciuni, dând astfel naştere unui cristal complet diferit faţă de primul.

Înainte de rugăciune, Lacul Uchi, Oklahoma

În timpul rugăciunii,
Lacul Uchi, Oklahoma

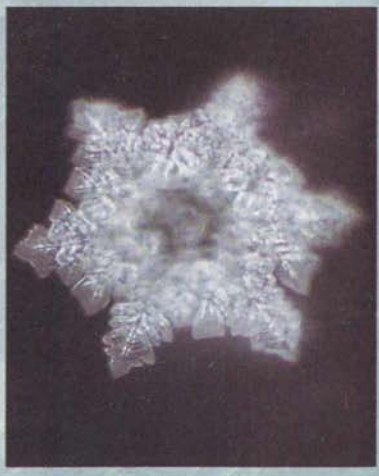

După rugăciune,
Lacul Uchi, Oklahoma

Am strâns un grup de locuitori din apropierea acestui lac din Oklahoma şi i-am îndemnat să-i închine apei o rugăciune. Se poate observa cu uşurinţă diferenţa produsă de această rugăciune în formarea cristalelor.

CAPITOLUL AL TREILEA

Ciclurile apei. Ciclurile vieții

Conform unei teorii propuse de Luis Frank la Ohio State University și confirmate de NASA și de Universitatea din Hawaii, apa a ajuns pe planeta noastră la capătul unei lungi călătorii prin spațiu. În fiecare minut al fiecărei zile, pe pământ cad aproximativ douăsprezece comete dintre care unele cântăresc până la o sută de tone. Aceste comete sunt, în cea mai mare parte, formate din gheață. Când ajunge în atmosferă, gheața formează nori; ploaia atinge, în fine, solul și umple oceanele. De vreme ce noi înșine suntem, în mare parte, apă, rezultă că, într-un fel, chiar noi venim din spațiu.

Probabil vi s-a întâmplat să ieșiți într-o noapte senină pentru a privi stelele întinși pe spate. V-ați simțit în astfel de momente nostalgici, ați avut senzația unor amintiri foarte vechi? Când vă uitați la stele, sufletul vă este purtat înapoi cu milioane și miliarde de ani. Aveți vreodată senzația că plutiți în cosmos, ca o planetă? Este absolut normal ca cerurile să fie, pentru toți oamenii din toate timpurile, o eternă încântare.

De când cosmonautul rus Yuri Gagarin a rupt, în 1961, lanțurile ce ne țineau legați de pământ, iar Neil Armstrong, în 1968, a făcut acel pas uriaș pentru omenire, posibilitatea ca tu și eu să ajungem, noi înșine, să facem o astfel de călătorie, a sporit nespus.

În prezent, oamenii de știință au privirile îndreptate către Marte. NASA are deja planuri concrete pentru trimiterea unei nave spațiale cu echipaj uman pe Marte; astfel, oamenilor simpli ca tine și ca mine le va fi deschisă calea pentru a ajunge, „extratereștri", pe o planetă îndepărtată.

O călătorie pe Marte prezintă, însă, și o serie de provocări a căror rezolvare ar putea fi, încă o dată, apa. Unul dintre riscurile călătoriilor în spațiu constă în slăbirea mușchilor și a oaselor datorită lipsei gravitației, fără să mai luăm în considerare stresul psihic produs de ideea de a petrece perioade îndelungate în izolare completă. O altă problemă o reprezintă radiațiile din cosmos. În spațiul cosmic există radiații puternice, emise atât din universuri îndepărtate, cât și de exploziile soarelui nostru, aceste radiații putând fi extreme de periculoase. A călători prin spațiu în siguranță presupune o observare atentă a soarelui și găsirea unei modalități de a evita efectele dăunătoare ale radiațiilor, ca de exemplu o navă spațială protejată de pereți foarte groși, rezistenți.

Una dintre soluțiile NASA constă în construirea unei încăperi, în interiorul unei nave spațiale, ai cărei pereți să fie coloane de apă. Astfel, apa ar servi nu numai ca apă de băut, în stare pură, sau pentru prepararea anumitor

mâncăruri, ci și pentru protecție. În cazul unei explozii solare, coloanele de apă ar acționa ca un scut pentru călătorii în spațiu, care ar fi, astfel, protejați.

Deoarece greutatea unei nave spațiale trebuie să fie păstrată la minimul posibil, cantitatea de apă de la bordul navei nu va putea fi decât limitată. Consumul mediu al unei persoane este în jur de 180 de litri de apă pe zi; pe o navă spațială, această cantitate poate fi redusă la numai 3 litri. Dar chiar și această cantitate mică ar putea fi mai greu de asigurat, în funcție de numărul membrilor echipajului și de durata călătoriei spațiale. Iată cum reciclarea apei devine o problemă stringentă. În prezent, se lucrează la realizarea unor sisteme cât mai eficiente pentru reciclarea apei de băut și de consum, în general, ba mai mult, chiar pentru reciclarea transpirației și a urinei.

În Mai 2001, atunci când sonda spațială *Odyssey*, lansată de NASA, a aterizat pe Marte, s-a descoperit că această planetă ascunde, sub crusta de suprafață, mari cantități de apă, sub forma blocurilor de gheață; aceasta înseamnă că, într-un trecut foarte îndepărtat, aici a existat apă și la suprafață. Dacă această apă înghețată poate fi folosită, există posibilitatea ca Marte să poată fi transformată într-o planetă verde, cum e Pământul, pe care, la un moment dat, în viitor, oamenii să poată trăi. În prezent, se lucrează la transformarea acestei posibilități în realitate.

În 1996, NASA a făcut un experiment pe Devon Island, din Canada, pentru simularea vieții pe Marte.

Experimentul studia scenarii biologice, condiții de viață și sisteme de telecomunicații. Temperaturile din Devon Island sunt destul de joase, iar pământul este sterp, la fel ca mediul planetei Marte. Oamenii de știință studiau, prin acest experiment, posibilitatea realizării unei colonizări spațiale, însă există și alte implicații ale experimentului. Starea planetei noastre se înrăutățește pe zi ce trece și încă nu au fost găsite soluții viabile pentru încălzirea globală, suprapopularea actuală a planetei, malnutriția, poluarea și lipsa de apă. Aceste probleme ne fac să ne întrebăm cât timp va mai rămâne această planetă un loc prietenos și locuibil pentru oameni. Va veni oare o vreme când ne vom da seama că singura cale de a ne salva specia de la dispariție este să ne mutăm pe o altă planetă, ca de pildă Marte? Nu vorbim nicidecum despre ceva minor. Înțelegerea impresionantei călătorii a apei către planeta noastră și circuitul ei pe planetă ne-ar putea aduce mai aproape de răspunsurile pe care le căutăm.

Aventurile apei pe planeta Pământ

Imaginați-vă că tocmai v-ați întors dintr-o călătorie din spațiu. Coborâți din nava spațială pe această planetă verde și, deodată, vă găsiți într-o pădure verde, deasă. Raze de lumină se strecoară prin coroanele copacilor înalți. Frunzele căzute formează un covor moale; mușchi verde-închis îmbracă trunchiul unui copac căzut la pământ. Ferigile acoperă pământul din jurul nostru. Sunetele vieții umplu aerul — fâlfâit de aripi, cântec de

păsări, vântul șuierând printre ramuri, înfiorând frunzele. Inspirați adânc aerul proaspăt și răcoros, vă umpleți întregul trup de aromele naturii virgine și aveți o revelație: această planetă, aceste minuni vi se cuvin din naștere. Iată de ce trebuie să le iubiți — și chiar le iubiți.

Observați apă curgând printre niște stânci și formând un mic iaz. Cu palmele făcute căuș, beți apă. Simțiți energia pământului cuprinzându-vă sufletul, căci, o știți prea bine în acest moment, apa a adunat nenumărate experiențe de-a lungul vieții ei secrete.

De unde vine această apă, care, acum, țâșnește din sânul pământului? Reflectați o clipă la pământ, la experiența pe care apa a avut-o cu pământul. Venită din cosmos sub forma unor blocuri de gheață, apa a căzut din ceruri pe munți și în păduri, pentru a hidrata copacii. Primul strop de rouă pe o frunză reprezintă copilăria apei. Atunci a început o călătorie plină de aventuri imprevizibile, pe planeta Pământ. Ce se întâmplă după ce apa cade pe pământ sub formă de ploaie?

O bună parte din apa de ploaie — o treime din întreaga cantitate de precipitații — este absorbită în pământ, respectiv de rădăcinile plantelor, de unde, în final, se evaporă, din nou, în atmosferă. În pădurile tropicale, în primele câteva clipe ce urmează unei averse de ploaie, se evaporă până la zece tone de apă, pe o suprafață de un hectar (în jur de $2^1/_2$ acri).

În astfel de cazuri, apa se ridică în aer sub forma unei cețe care plutește printre copaci, sau ajunge la înălțimi mai mari, unde formează nori. Câteodată, când

temperaturile coboară sub punctul de îngheț, apa sub formă de ceață se lasă pe frunze și pe flori, formând un strat subțire de brumă pe plante și pe sol.

Cu greu veți găsi ceva mai frumos decât roua de pe frunze și petalele florilor. Roua cristalină, pură, este o adevărată desfătare pentru plante. Un strop de rouă alunecă de pe vârful unei frunze tinere, se rostogolește pe baldachinul verde al pădurii și aterizează, în sfârșit, pe spatele unui brotac. Iată cum, într-o pădure, în zorii zilei, apa își croiește drum pentru ca, în final, să se așeze ca stropi de iubire pe un brotac, pe tinerele frunze și flori — și, în schimb, să primească tot iubire. Asemenea iubirii unei mame pentru un nou-născut, apa, în stadiile incipiente, primește iubire de la tot ce formează natura.

Încotro se îndreaptă însă apa după ce a ajuns la sol, sub forma unei ploi sau a stropilor de rouă? O parte este absorbită de rădăcinile plantelor, pentru ca, apoi, să se evapore, ajungând, pe această cale, înapoi în atmosferă; mult mai multă apă se infiltrează însă adânc în pământ, unde parcurge o altă mare parte din lunga sa călătorie. Calea îi este formată din nenumăratele tunele secrete, neștiute, de sub pașii noștri.

Pământul este plin de spații cu aer, ca de pildă acele tunele minuscule săpate de viețuitoarele ce rămân în afara privirii noastre: râme, miriapozi, păianjeni, cărăbuși, gândaci, molii, tot felul de insecte, nenumărate microorganisme, cârtițe, iepuri și alte animale. Toate aceste viețuitoare ajută la afânarea pământului, prin canalele pe care le sapă peste tot în pământ. Micile spărturi în stânci

și nisip, urmele lăsate de gheața topită, rădăcinile putrezite, pământul uscat, pietrele crăpate — toate acestea reprezintă posibile căi pentru cursul apei, de-a lungul fantasticei sale călătorii.

Apa înaintează prin straturi de nisip, de lut, de pietre. Parcurge o călătorie neîntreruptă, asiduă spre adâncuri. În funcție de duritatea pământului, se poate întâmpla să pătrundă doar cca. 30 de centimetri într-un an.

În adâncurile pământului, când ajung la straturile de argilă sau de rocă dură, picăturile de apă se unesc și formează izvoare ce devin, câteodată, râuri și lacuri asemenea celor de la suprafață, cunoscute nouă.

De când a pornit, în stadiul de nou-născut, în călătoria din interiorul pământului, apa a adunat experiență și înțelegere, și-a format o personalitate proprie, determinată de calea urmată — întocmai cum personalitatea unui om se formează pe parcursul vieții. Astfel, apa care, în drumul ei, a trecut prin straturi de cărbune, a preluat și informații despre calciu și magneziu, motiv pentru care este numită „apă tare". Iar apa care a întâlnit straturi de granit, a rămas, în mare parte, neafectată de diferitele minerale, motiv pentru care o numim „apă moale".

Până la urmă, apa învață tot ceea ce poate din experiența ei în interiorul pământului; astfel, este pregătită pentru următoarea etapă de viață. Din întunericul de sub pământ, apa își croiește drum spre lumina de la suprafață; după aventuri și experiențe nespuse, apa iese la lumină.

Apa rece, cristalină, țâșnește din crăpăturile pământului. Apa unui mic izvor se amestecă cu ploaia proaspăt căzută din ceruri și cu apa din pământ, formând astfel un pârâu ce devine, în cele din urmă, un râu.

Pe măsură ce înaintează, râul erodează straturi de pământ; cursul râului ia amploare, câștigă adâncime, asemeni unui copil cu privire luminoasă, în dezvoltarea sa. Încet-încet, râul devine destul de puternic pentru a eroda un munte sau pentru a forma canioane. Însă nu apa, singură, erodează rocile tari și solul dur; mare parte din acest proces se face cu ajutorul nisipului și a pietricelelor prinse în cursul râului. Aceste mici particule purtate de apă erodează, în calea lor, pământul din jur, ducând cu ele pietre și mai mari, până când râul ajunge să poată eroda chiar și cele mai mari stânci.

Pe parcurs, râul dezvoltă caracteristici specifice, distinctive. Sunt râuri cafenii de la pământul pe care îl poartă, în vreme ce alte râuri rămân cristaline, și sunt râuri care înaintează vuind, izbindu-se de pietre și stânci.

Curgând la vale, apa strânge o serie de experiențe: în drumul ei, întâlnește somoni migrând în amonte; căprioare, urși, veverițe și atâtea alte soiuri de animale se adună pe malurile râului pentru a-și potoli setea; iar copacii smulși de furtuni pot chiar schimba cursul apei.

În sfârșit, râul ajunge în zone cu relief mai domol: iată-l, acum, curgând liniștit, ca un șarpe imens ce taie o câmpie. Veșnic nemulțumit de cursul lui obișnuit, râul se schimbă neîntrerupt; ba se lărgește, așa încât sedimentele acumulate se adună la un loc, formând

bancuri de nisip, ba se îngustează, săpându-și drum prin piatră.

Dacă am putea urmări, în doar câteva secunde, trecerea secolelor, am recunoaște, dintr-o dată, toate schimbările cursului și meandrele făcute de un râu de-a lungul timpului. Cele mai multe râuri își schițează cursul atât de încet încât pun la grea încercare măsurătorile oamenilor. Există, însă, râuri care își schimbă cursul relativ repede. Râul Mississippi, de pildă, și-a schimbat cursul cu mai mult de douăzeci de metri într-un singur an.

Când un râu își schimbă cursul, nisipul și pământul purtat de apă se adună, de obicei, formând bancuri naturale de nisip. O revărsare de ape dislocă aceste bancuri, mutându-le pe uscat. Aceste câmpii apărute în urma revărsărilor de ape sunt terenurile roditoare unde, în timp, se nasc mari civilizații.

Imperiul egiptean a apărut de-a lungul malurilor roditoare ale Nilului. Așadar, dacă inundațiile sunt considerate catastrofe naturale, ele asigură, pe de altă parte, acele substanțe nutritive de care pământul are nevoie pentru ca o civilizație să ia ființă și să se poată dezvolta.

Întâlnirea cu omul reprezintă pentru apă o experiență deosebită: un bătrân ce traversează un pod; o tânără fată pe o bicicletă; un cuplu pe malul râului, contemplând apa. În cursul său lin, râul privește copii jucându-se în parcuri sau pe malurile sale, privește tați și fii jucându-se cu mingea.

Înspre amurgul cursului său, apropiindu-se de mare, râul devine tot mai liniștit. Vine clipa când râul atinge marea. Călătoria a luat sfârșit.

Toate sedimentele aduse de apă ajung în estuarul râului. Astfel se formează o deltă. Fluviile Gange, Mississippi și Amazon; toate acestea au format, la revărsarea în ocean, delte imense, ramificate. Ceea ce la început a fost un simplu banc de nisip, a crescut, cuprinzând porțiuni mari de uscat și formând un nou țărm larg. Aceste delte fertile se numără printre marile regiuni ale lumii, folosite pentru agricultură — iată ultimul dar generos pe care apa, la sfârșitul vieții, înainte să se piardă în ocean, i-l face omenirii.

Însă nu este vorba chiar de sfârșitul vieții pentru apa ajunsă, sub forma râurilor, în ocean, căci oceanul, la rândul său, mișună de viață; este, deci, un nou început pentru apă, alături de viețuitoarele oceanului. În acest proces al eternei renașteri, rolul apei este, pe lângă altele, de a ne împărtăși toată înțelepciunea și experiența câștigată. Într-un ciclu pe care noi, oamenii, îl percepem ca o eternitate, apa își urmează drumul din înălțimi până la poalele munților și în adâncurile oceanelor, purtând cu sine viața și creând totul în natură, stabilind un echilibru perfect.

În călătoria sa prin viață, apa devine martoră la toate formele de viață de pe Pământ, devenind, ea însăși, una cu fluxul vieții.

Pentru a realiza a doua serie de fotografii cu cristale de apă din această carte, am folosit apă colectată din diferite puncte de-a lungul ciclului natural al apei, de la izvoare până la vărsarea râurilor în mare. De asemenea, am expus apa în apropierea unor fotografii cu plante și cu peisaje din natură, pentru a vedea ce efect au acestea asupra formării cristalelor în apă. Viața însăși se reflectă în aceste cristale.

Lăsați apa să curgă

O mare parte din istoria omenirii s-a petrecut pe malurile râurilor. Marile leagăne de cultură ale civilizației umane s-au dezvoltat pe malurile unor râuri și fluvii — Nilul, Tigrul și Eufratul, Indusul și Fluviul Galben. De asemenea, în călătoriile lor, exploratorii au urmat mereu cursul unor ape.

Începând cu vremea căruțelor trase de cai și până în era automobilelor, râurile au luat parte la acțiunile rasei umane. Și până în ziua de astăzi, oamenii se mai plimbă, singuri sau cu prietenii, pe malurile râurilor, privind cum curge apa și exprimându-și speranțele și visele.

Însă acum, înarmați cu tehnologie și știință, facem tot ce ne stă în putință să schimbăm cursul apei, convinși că aceasta va aduce mari beneficii rasei umane. Și am reușit. Cel puțin, așa s-ar părea.

În 1971, s-au încheiat lucrările marelui baraj de la Aswan, lung de 3,6 km și înalt de 110 m, ridicat pe Nil. Această construcție a necesitat mutarea uriașului templu

antic de la Abu Simbel și a 100.000 de persoane care locuiau în zona respectivă. Încheierea lucrărilor a adus multă bucurie. În sfârșit, omul reușise să învingă Nilul, pusese punct unei lungi istorii de inundații și reușind, astfel, să producă destulă electricitate pentru un sfert din populația Egiptului.

Însă, încetul cu încetul, s-a putut vedea ce avantaje le adusese acest râu în tot acest timp. După construirea barajului, Nilul nu a mai putut îngrășa terenurile până atunci fertile din deltă. A fost nevoie de sisteme de irigare; pentru prima oară în istoria acestui popor, s-au folosite îngrășăminte chimice. Irigațiile au sporit proporția de sare, afectând calitatea pământului de la suprafață. În deltă s-au format bălți mai mici și mai mari, încurajând apariția insectelor dăunătoare și prilejuind neajunsuri locuitorilor. Câmpia deltei a început chiar să se scufunde. În scurt timp, oamenii de știință au observat că peștii din lacul de acumulare erau afectați de mercur, adus de apa din munți, care se scurgea în zona îndiguită. Flora acoperită de apă a devenit un mediu propice pentru dezvoltarea bacteriilor; aceste bacterii, absorbind mercurul din pământ, au devenit extrem de toxice. Proporția de mercur din cadrul acestui ecosistem a crescut în mod constant, până când s-a extins, în mod alarmant, în organismele peștilor.

Revărsarea anuală a Nilului adusese, ce-i drept, unele greutăți locuitorilor, însă era vorba de o parte integrantă a ciclului de viață a multor altor viețuitoare. Digul a încorsetat vastul ecosistem pe care natura l-a format de-a lungul a sute de mii de ani.

Fenomene asemănătoare se pot observa și în alte părți ale lumii, unde sunt îndiguite râuri. În Canada, s-au găsit mari cantități de mercur în mostrele de păr ale indienilor Cree, din apropierea golfului James și a râului Peace: lacul în care pescuiau acei indieni fusese îndiguit și transformat într-un lac de acumulare pentru a se produce electricitate. Același lucru s-a observat și în alte părți ale Canadei.

Iată ce se poate întâmpla dacă încercăm să blocăm sau să schimbăm cursul apei.

E timpul să o luăm mai încet și să gândim. Păstrând mereu vie în minte imaginea călătoriei apei, atât de pură și în armonie cu natura, vi se va revela locul natural al omului în acest delicat ciclu de viață. Facem parte din această curgere, pe care trebuie să o respectăm. Am văzut cum își exprimă apa iubirea, când, de-a lungul cursului ei prin natură, își revarsă darurile asupra florilor, copacilor, păsărilor, insectelor și a tuturor micilor viețuitoare din natură. La rândul ei, apa primește dragostea întregii naturi.

E timpul să ne întoarcem în acest ciclu. Atunci când veți învăța să iubiți natura din toată inima, veți fi pregătiți să fiți, la rândul vostru, iubiți de natură.

Pământul știe să răspundă celor mai profunde și mai serioase rugăciuni ale noastre. Când vă rugați, pământul vă răspunde, iar iubirea se răspândește asupra întregii vieți și asupra apei.

CAPITOLUL AL PATRULEA

Miracolul Hado:
Explicând inexplicabilul

„Demult, pe vârful unui munte îndepărtat, trăia odată o femeie șaman foarte bătrână..." Așa începea o poveste pe care am auzit-o de la un bătrân aborigen, cu o mustață albă, rară, și cu pielea feței înnegrită de trecerea timpului. Se apropia de nouăzeci de ani, însă nimeni, nici chiar el, nici familia sa, nu îi cunoaște vârsta exactă. Înțe-lepciunea și cunoașterea pe care le-a adunat de-a lungul a zeci de ani sunt la fel de profunde ca și ridurile de pe fața sa.

Mă aflam pentru prima dată în Australia pentru a ține conferințe, în August 2002, când mi-a fost prezentat Eric, vârstnicul aborigen. Ne-am întâlnit într-un restaurant; eu i-am arătat o colecție de fotografii cu cristale de apă. El a privit fiecare fotografie în parte, pe îndelete și conștiincios, apoi a început să-mi spună o poveste veche, transmisă de-a lungul generațiilor.

Această femeie rea trăia pe vârful muntelui Ridge, în regiunea nordică, cunoscută astăzi drept New South Wales. Există un râu ce coboară acel munte, iar femeia șaman sălășluia sus, aproape de izvoarele râului.

Într-o zi, privind în josul râului, spre vale, a văzut mulțimea de oameni fericiți care trăiau de-o parte și de alta a râului. Fericirea ce i se arăta a umplut-o de obidă și femeia și-a transmis gândurile negre asupra apei. A umplut râul cu dușmănie și cu dorința ca numai ea, ea singură, să fie fericită.

Apoi, a blocat cursul râului, astfel încât oamenii din vale să primească doar câteva picături de apă. Albia râului, unde, odată, cursese apă cristalină, se umplu de noroi. În scurt timp, oamenii care locuiau pe malurile râului s-au îmbolnăvit. În schimb, ca urmare a gândurilor rele transmise de șaman asupra apei, printre acei oameni s-au răspândit hoția, certurile și bătăile.

Trecură ani plini de necaz și durere. Și iată că, într-o bună zi, trecu pe acolo un tânăr șaman, împreună cu câinele său. Câinele urmărea un cangur, iar șamanul îl aștepta mult timp. Când, în sfârșit, se întoarse, câinele era ud din cap până-n picioare, însă era apă curată, și nu apa stătută din râu.

În dorința de a afla de unde venea apa aceea curată, tânărul șaman și-a urmat câinele până la ușa femeii celei rele. Astfel, tânărul șaman descoperi unde fusese blocată apa curată a râului.

Tânărul șaman o transformă pe femeia șaman în apă; într-o clipă, râul o luă cu sine. Se spune că malurile colțuroase din josul râului au fost făcute de femeia cea rea, care, purtată de ape, a tot încercat să se agațe de ceva, să nu fie aruncată în mare.

În ultima clipă, ea reuși să se agațe de o stâncă mai mare. Tânărul șaman i-a grăit astfel: „Îți voi salva viața dacă ești pregătită să te schimbi. Rămâi în locurile acestea și promite că ai să muncești pentru a-i ajuta pe oamenii de aici."

Femeia șaman își dădu cuvântul și se transformă într-un copac mare, înălțat din stânca de care se salvase. Oamenii de pe malurile râului putură, în sfârșit, să-și reia viața fericită și pașnică dintotdeauna. Bătrâna femeie șaman rămase la marginea râului, sub forma acelui copac, pentru a-i preveni pe oameni să nu se apropie prea mult de malurile periculoase.

Ascultând povestea lui Eric, am fost surprins să aud expresia „a transmite asupra apei". Mi-am dat, apoi, seama că aceasta era în perfect acord cu principiul hado. Nu m-aș fi gândit vreodată că această expresie s-ar putea găsi într-o poveste transmisă din generație în generație, vreme de mii de ani. Ar fi trebuit, totuși, să-mi imaginez că, cu cât ai trăit mai mult, cu atât este mai probabil să știi adevărul care este cuprins în astfel de lucruri.

A fost destul de neașteptat pentru mine să aud asemenea povești despre apă, într-un colț atât de îndepărtat al lumii. Ca toate miturile și fabulele altor

popoare și culturi, legendele aborigenilor din Australia sunt bogate în adevăruri despre univers și despre modul în care trebuie să ne trăim viața.

Din povestea bătrânului învățăm că apa trebuie lăsată să curgă. Odată blocat cursul apei, râul va muri. Învățăm, de asemenea, că invidia și lăcomia au puterea de a distruge ceea ce, în sine, este bun — iată un mesaj potrivit timpurilor noastre.

Încă o lecție pe care trebuie să o învățăm din această poveste este că apa deține capacitatea de a citi sentimente și emoții și de a le răspândi întregii lumi. Cu alte cuvinte, mesajele purtate de apă prin lume depind de fiecare dintre noi, indiferent de cum sunt ele, bune sau rele.

Pentru strămoșii noștri, fantezia, știința și teologia erau unul și același lucru. Iar modalitatea de a transmite mari adevăruri de la o generație la alta o reprezentau poveștile. Aceste povești se bazau pe o înțelegere a legilor nevăzute ce conduc lumea vizibilă.

Medicii profesioniști din zilele acelea de demult erau șamanii. Ei se rugau pentru cei aflați în necaz și îi vindecau. Acesta este și rolul cristalelor de apă. Într-adevăr, însăși calea ce m-a purtat la cristalele de apă a izvorât din dorința mea de a vindeca.

Am cunoscut universul straniu și minunat al principului hado acum mai bine de cincisprezece ani. Tocmai îmi înființasem compania, IHM (la început, International Health Medical, astăzi: International Hado Membership), și importam — din SUA — un aparat medical care, prin producerea de frecvențe joase,

calmează durerile. Persoana mea de contact din State era un biochimist pe nume dr. Lee H. Lorenzen. Aflasem că soția acestuia fusese foarte bolnavă, iar el făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a o vindeca, însă totul fusese în zadar. Într-un final, s-a gândit să încerce și cu apă.

Dr. Lorenzen a format o echipă de oameni de știință specializați în electronică și fizică; scopul lui era acela de a obține o apă de cea mai bună calitate. Cercetările au pornit de la ipoteza că apa poate prelua și transmite informații. Dr. Lorenzen mi-a spus că, într-adevăr, au reușit să găsească formula pentru apa dorită. A venit apoi și ziua când am avut ocazia să văd cu ochii mei ce capacități deține apa.

Sub cerul albastru strălucitor al Californiei, eu, dr. Lorenzen și doi dintre oamenii de știință care lucrau cu acesta, jucam golf, când, deodată, m-a cuprins o durere la glezna stângă, unde aveam o lovitură veche, de la un meci de rugby. Cei trei cu care jucam golf, văzându-mă că șchiopătez, s-au îngrijorat.

Întorcându-ne, în sfârșit, la club, unul dintre ei mi-a dat un mic vas de plastic plin cu apă. Mi-au spus să îmi ud glezna cu apa aceea. O parte din mine știa că apa nu poate îndepărta durerea, cealaltă parte, însă, îmi spunea că, oricum, nu poate să-mi facă rău; așa că mi-am udat glezna umflată cu apa din vas.

Spre marea mea uimire, nu am mai simțit nici cea mai mică durere în picior; puteam să pășesc și chiar să-mi întind piciorul. Bineînțeles că m-am interesat mai îndeaproape despre apa aceasta atât de neobișnuită.

Pe vremea aceea, exista în Japonia un interes deosebit pentru diferitele tipuri de apă despre care se susținea că sunt bune pentru sănătate; am semnat, deci, un contract vizând introducerea acestei tehnologii în Japonia și l-am invitat pe Dr. Lorenzen, împreună cu cei doi cercetători, la seminarii ce aveau să fie ținute în trei dintre cele mai mari orașe japoneze.

În toate cele trei orașe, sălile unde au avut loc seminariile au fost pline până la refuz — poate și din cauză că intrarea a fost liberă. Am fost însă nevoit să accept că discuțiile despre capacitățile tămăduitoare ale apei erau prea complexe pentru înțelegerea majorității celor ce formau publicul. Chiar și mie îmi venea, de multe ori, destul de greu să înțeleg explicațiile oamenilor de știință. O parte din public s-a ridicat și a părăsit sala. Alții au ațipit în scaune. A fost un dezastru.

După aceea, m-am gândit mult la motivele pentru care totul ieșise atât de prost. Mi-am dat seama că, deși apa formează, pe multe planuri, un element esențial în viața oamenilor, nu știm prea multe lucruri despre ea. Tot în acea perioadă, pe când încă mai căutam să aflu care ar trebui să-mi fie următorul pas, am auzit un lucru care, la momentul respectiv, mi s-a părut plin de înțeles: „Știința constă în asumarea unei ipoteze și în angajarea diverselor instrumente necesare pentru demonstrarea acelei ipoteze."

Și, deodată, am înțeles totul. Există nenumărate tipuri de instrumente pentru analiza substanțelor chimice și a

altor materiale; de ce, aşadar, să nu existe instrumente cu care să poată fi studiată apa? Am luat îndată legătura cu dr. Lorenzen, rugându-l să se intereseze de un astfel de aparat. Astfel am dat peste aparatul MRA, care analizează şi transferă energia hado.

Din 1987, când am adus acest aparat în Japonia, am avut plăcerea de a lucra cu nu mai puţin de 15.000 de persoane care m-au căutat pentru a fi vindecate. Am scris peste zece cărţi despre hado şi despre multele cazuri absolut miraculoase la care am fost martor.

De-a lungul anilor, mulţi au încercat să imite acest aparat pentru hado, inventând tot felul de dispozitive pentru a analiza hado şi iscând astfel o adevărată manie hado în Japonia. Multă lume a devenit interesată să afle cât mai multe despre lumea nevăzută a hado. Această mişcare are energia necesară pentru a ne duce într-o nouă eră, pentru a ne deschide calea spre o nouă etapă a evoluţiei noastre.

Cunoaşterea principiului hado ne ajută să înţelegem mai bine cum funcţionează lumea în care trăim şi, pe lângă aceasta, ne dă puterea să sperăm într-un viitor mai bun. Am câteodată senzaţia că a deţine cunoştinţe despre lumea tuturor posibilităţilor cuprinsă în hado înseamnă a fi în posesia lămpii magice care poate transforma în realitate toate acele posibilităţi. Simt, alteori, că, pe măsură ce ajung să înţeleg hado, găsesc tot mai multe înţelesuri în lumea din jur.

Fotografierea cristalelor este o știință subiectivă

Pentru a câștiga înțelegerea și sprijinul a cât mai mulți oameni, am abordat subiectul cercetării cât mai științific cu putință. Nu putem, totuși, ignora faptul că nu totul poate fi înțeles prin cercetare sau știință. Fotografiile cristalelor de apă ne prezintă o măreață lume fantastică, dar care are atâtea lucruri să ne învețe, fiindcă fantezia este uneori cea mai potrivită cale pentru o înțelegere cât mai clară a realității.

În apa înghețată, nu se vor găsi niciodată două cristale identice, la fel cum nu există doi fulgi de zăpadă identici. La conferințe, când arăt diapozitivele cristalelor de apă, lumea mă întreabă adesea: „Din moment ce nu există două cristale identice, cum faceți să alegeți o fotografie anume?"

Este o întrebare bună. Sigur, ar fi imposibil să arătăm publicului sutele de fotografii pe care le facem cristalelor de apă, însă, pe de altă parte, nu văd de ce asta ar fi o problemă. E ca și cum, uitându-te într-o enciclopedie cu animale, ți-ai pune problema ca imaginea unui câine să reprezinte toate exemplarele rasei respective. Când aleg o anumită fotografie pentru colecție, îmi bazez decizia pe acuratețea cu care un anumit cristal însumează însușirile tuturor acelor cristale formate în anumite împrejurări.

În cartea *Adevărata putere a apei*, am descris, pe scurt, modul în care fotografiem cristalele de apă. Aș vrea să adaug unele explicații. Dacă vrem să testăm reacția apei la factori de influență cum sunt cuvintele,

diversele imagini sau muzica, începem experimentul cu apă distilată, pe care o expunem, apoi, pentru o perioadă de timp determinată, respectivilor factori de influență. Dacă testăm apa dintr-un lac, nu o expunem niciunui factor exterior, ca de pildă cuvinte sau muzică, ci o folosim ca atare.

Pentru fotografierea cristalelor, distribuim aproximativ 0,5 cc de apă în cincizeci de vase Petri, folosind o seringă. Vasele acestea le lăsăm să înghețe la o temperatură de -25 ^{0}C; fotografiile le facem cu ajutorul microscopului. Evident, rezultatele unui astfel de experiment nu vor fi niciodată cincizeci de cristale identice, în cele cincizeci de vase Petri.

Odată fotografiile făcute, le împărțim în opt categorii: frumoase, destul de frumoase, cu model hexagonal, cu model radial, cu model tip grilă, de formă nedefinită, de formă turtită și, în sfârșit, nu s-au format cristale.

Această clasificare ne ajută să avem o imagine de ansamblu asupra tipurilor de cristale formate în cursul unui experiment. Să luăm, spre exemplu, cristalele formate din apa colectată din râul Honmyo, cu fotografiile prezentate la paginile 169-170. Când am colectat apă din râu înainte de vărsarea în Golful Isahaya din Marea Ariake, cristalele formate păreau sparte; nu am obținut nici un cristal de formă hexagonală desăvârșită. Iată rezultatele obținute:

Cristale frumoase: 0
Cristale destul de frumoase: 0

Cu model hexagonal: 0
Cu model radial: 2
Cu model tip grilă: 6
De formă nedefinită: 29
De formă turtită: 2
Nu s-au format cristale: 11

Aceasta ne arată că, în unsprezece vase Petri, nu s-au format cristale, iar cristalele care s-au format erau sparte. Nici un singur cristal nu a putut trece drept frumos. Pe baza acestor rezultate, am ales cristalul despre care am crezut că ar reprezenta cel mai bine rezultatul per ansamblu al experimentului — în cazul acesta, a fost vorba de o formă nedefinită.

Să privim, în continuare, cristalele formate în apa colectată de la izvoarele râului Honmyo. Iată rezultatele testelor:

Cristale frumoase: 2
Cristale destul de frumoase: 4
Cu model hexagonal: 0
Cu model radial: 4
Cu model tip grilă: 8
De formă nedefinită: 29
De formă turtită: 3
Nu s-au format cristale: 0

De data aceasta, am ales un cristal frumos care să reprezinte cristalele obținute. Sigur, au fost doar două

cristale frumoase din cincizeci. Însă, când apar astfel de cristale într-un set, de obicei apar și multe cristale destul de frumoase, precum și cu model hexagonal, radial și tip grilă, ceea ce indică faptul că aceste cristalizări tind spre frumos.

Luând în considerare faptul că o astfel de mostră de apă formează cu ușurință cristale, suntem îndreptățiți să alegem un cristal frumos ca fiind reprezentativ pentru întregul set. Într-adevăr, nu folosim o metodă de triere strict științifică, însă, pe scurt, alegerea noastră se bazează pe ideea de a găsi cristalul care reprezintă cel mai bine tipul de apă testat, și nu pe aceea de a prezenta categoria cea mai frecventă.

Bineînțeles că un rol important în luarea unei asemenea decizii îl joacă și subiectivitatea fiecăruia. Când trebuie alese fotografiile pentru alcătuirea unei colecții, este cel mai bine ca, de dragul consecvenței, să se ocupe o singură persoană de triere. Iată de ce, în această carte, toate fotografiile au fost alese de mine.

De fapt, cristalele din fotografii sunt influențate, în formarea lor, de factori ca: mediul înconjurător, momentul ales, chiar și personalitatea și gândurile celui care face fotografiile. Este un fenomen asemănător principiului incertitudinii din mecanica cuantică. Principiul incertitudinii a fost prezentat prima oară de fizicianul german Werner Heisenberg și s-a spus că a completat teoria științifică a mecanicii cuantice. Conform acestei teorii, de fiecare dată când ne uităm la electroni, ei se mișcă altfel. Cu alte cuvinte, însuși procesul observației are ca rezultat

mișcarea diferită a electronilor, astfel încât observația, în adevăratul sens al cuvântului, devine imposibilă.

Cauza este că procesul de observare la om necesită lumină, ori, dacă sunt expuși la electroni de lumină, electronii sunt scindați, traiectoria lor devenind imprevizibilă. Asta înseamnă că nu știm decât foarte puține lucruri despre ceea ce se întâmplă în lumea din jurul nostru. Prima oară când a fost expusă comunității științifice, această teorie a produs un șoc destul de puternic.

Acest principiu este valabil și în cazul apei. Apa își schimbă complet forma, în funcție de cel care o observă. Reacțiile apei vor fi unele dacă inima privitorului este plină de recunoștință și altele, dacă privitorul este plin de mânie; aceste diferențe se reflectă în formarea cristalelor.

Un alt factor care îngreunează observarea cristalelor este faptul că forma acestora se schimbă continuu, clipă de clipă, în scurta lor viață de aproximativ două minute. Cristalul va arăta puțin diferit în funcție de diafragma aparatului fotografic. Incertitudinea este, desigur, un factor determinant pentru tot ce există pe lumea aceasta.

Soarele răsare dimineața și apune seara. Iată un lucru pe care ne putem baza. Dacă ne gândim, însă, la lunga istorie a acestui univers, acesta este un fenomen care se întâmplă de relativ scurt timp și care nu va continua la nesfârșit. În vreo cinci miliarde de ani, soarele se va dilata, treptat, pentru ca, în final, să distrugă Pământul. Și aceasta este doar o etapă din procesul pe care îl are

de parcurs soarele care ne luminează astăzi planeta. Dar ce înseamnă cinci miliarde de ani pământeni raportați la eternitatea universului?

Se prea poate ca metodele folosite de noi la fotografierea cristalelor să nu corespundă definiției generale de „științific", iar incertitudinea este, oricum, un factor ce nu poate fi lăsat deoparte. Universul hado are multe zone obscure, ce nu pot fi explicate conform standardelor alb-negru, specifice analizei statistice.

De fapt, dacă stăm să ne gândim, tot ce poate face un om de știință este să ridice un colțișor al vălului care ascunde adevărul despre această lume și, apoi, să încerce să exprime ceea ce a văzut în cuvinte, pe marginea cărora restul lumii să-și poată țese propriile gânduri.

Totul emite o energie hado

O altă întrebare pe care o aud în mod frecvent este următoarea: „Cum este posibil ca apa expusă unor imagini sau unor cuvinte să formeze cristale atât de diferite unul de altul?" Recunosc, găsesc că este o întrebare la care e greu de răspuns.

Am avut pentru prima dată ideea de a expune apa influenței cuvintelor sau imaginilor chiar cu mult timp înainte de a mă gândi să fotografiez cristalele de apă. Era în vremea când făceam experimente cu dispozitivul hado de care am vorbit mai înainte. Când veneau la mine persoane cu probleme de sănătate, le controlam, le măsuram energia hado cu ajutorul acestui aparat și le sugeram apa drept unul din tratamente. Pentru a combate

boala respectivă, transferam, pur și simplu, energie hado asupra apei. Dacă cineva era prea bolnav pentru a se scula din pat pentru a veni la cabinetul meu, le scoteam numele la imprimantă și le analizam energia hado pe baza numelui. Alteori foloseam o fotografie a persoanei suferinde. Mulțimea cazurilor în care bolnavii s-au vindecat m-a convins de faptul că până și fotografiile au propria lor energie hado. (Pentru a afla mai multe despre aceste cazuri, puteți consulta cartea *Adevărata putere a apei*).

Ne putem referi la hado ca la un fel de dorință. Există persoane — puține, ce-i drept — care sunt receptive la energia hado emisă de fotografii, simțind, astfel, pe baza unei simple imagini din ziar, dacă o persoană dată dispărută mai trăiește. Chiar și cei care nu și-ar recunoaște niciodată credința în astfel de puteri deosebite trec, la un moment dat, prin experiența de a avea o premoniție despre care să afle, mai târziu, că a corespuns unei întâmplări reale. O cunoștință mi-a povestit că a citit, odată, despre un alpinist care a atins vârful Everest. Privind fotografia din ziar, a simțit pe dată că acea persoană nu mai era în viață. La scurt timp după aceea, a auzit la știri că respectivul alpinist fusese dat dispărut și se presupunea că murise. E greu să negăm o anumită putere ascunsă, care zace adânc în conștiința umană — intuiția poate — și care ne permite să luăm cunoștință de anumite evenimente, în ciuda limitelor impuse de timp și spațiu.

Același lucru poate fi spus și despre cuvinte. Există o veche credință japoneză conform căreia fiecare cuvânt în parte are propriul său spirit, ceea ce face posibilă transmiterea unor mesaje și schimbul de informații.

Atunci când expunem apa unor cuvinte ca „Mulțumesc" sau, dimpotrivă, „Prostule!", putem vedea cum caracteristicile acestor cuvinte sunt preluate cu cea mai mare acuratețe de către apă. Dar atunci când îi adresăm apei aceste cuvinte pe cale orală, trebuie să avem în vedere faptul că înțelesul lor este mereu altul, în funcție de intonația și modulația vorbitorului. Exclamația „Prostule!" poate avea semnificații complet diferite, depinzând de faptul dacă are la bază sentimente de ură profundă sau dacă este rostită doar în glumă. Însă atunci când cuvântul este scris pe hârtie, tonalitatea nu mai constituie un factor, iar energia sa pură se revelează în tipul de cristal format.

Indiferent cât de des și de profund am medita asupra acestui fenomen, rămâne ceva absolut remarcabil — aproape de necrezut — faptul că mesajele din apă pot depăși timpul și spațiul.

Faptul că o fotografie conține anumite informații nevăzute ne arată că, aici, este implicată conștiința. Când priviți imaginea unui peisaj și vă gândiți că este frumoasă, sau când dați peste fotografia unui prieten și sunteți copleșiți de amintiri: toate acestea se întâmplă deoarece fotografia vi se adresează pe planul conștiinței. În același fel, fotografia de pe un act de identitate servește drept

identificatoare: datorită evidenței faptului că acea fotografie chiar reprezintă persoana reală.

Cu câtva timp în urmă, un profesor de psihologie de la Yale University a făcut un experiment. A ales câteva cuvinte din limba ebraică, apoi a inventat un număr de cuvinte egal cu cel al cuvintelor reale alese. A amestecat apoi cele două grupuri de cuvinte și le-a arătat unor persoane care nu cunoșteau limba ebraică, rugându-le să încerce să ghicească sensul cuvintelor. Desigur, persoanele respective nu știau că jumătate din cuvinte erau false. Totuși, rezultatul a fost că s-au ghicit corect mai multe dintre cuvintele ebraice decât dintre cele false.

Acest experiment sprijină teoriile propuse de dr. Rupert Sheldrake, un specialist care susține ideea că toate cuvintele folosite de oameni de-a lungul secolelor formează „câmpuri morfice", care fac posibilă percepția lor din punct de vedere al sensului. Astfel, o persoană poate ghici cu un grad ridicat de precizie înțelesul unui cuvânt de care nu a auzit până atunci. Câmpul morfic nu se înfățișează văzului, nici nu este o energie care să poată fi măsurată. El poate fi asemănat, mai degrabă, cu o lume nevăzută.

Prin formarea unui câmp morfic crește probabilitatea ca ceva ce s-a întâmplat de două ori să aibă loc și a treia oară. Același proces se reflectă în desfășurarea istoriei. Cuvintele care au fost deja rostite, undeva, oriunde în lume, sunt într-un fel mai ușor de învățat.

Să luăm un exemplu care să ajute la o înțelegere cât mai bună a acestei idei: cu ceva vreme în urmă, în

timpul unei vizite în Germania, am auzit o poveste incredibilă. Un doctor aduna mostre de sânge de la diverși pacienți și susținea că, doar uitându-se la acele mostre, el putea identifica boala de care suferea pacientul.

Mostrele de sânge erau sigilate și păstrate în așa fel încât să se evite contaminarea sau alterarea lor. Peste doi ani, însă, atunci când doctorul i-a reexaminat pe respectivii pacienți, a observat că și componentele sângelui vechi se schimbaseră, și nu oricum, ci în așa fel, încât să corespundă sângelui nou. Cu alte cuvinte, dacă un pacient a fost bolnav acum doi ani, iar acum este sănătos, sângele bolnav de acum doi ani se va transforma în sângele unei persoane sănătoase, și invers. Doctorul și-a continuat experimentele, în număr de două mii, și a publicat rezultatele.

Am cunoscut și un alt medic în Germania, un om trecut de optzeci de ani, care făcuse un experiment asemănător: potrivit spuselor sale, el folosise un pendul pentru a stabili diagnostice, luând o picătură de sânge din degetul pacientului și punând-o pe o bucată de hârtie. El spunea că putea folosi aceeași mostră de sânge a unui pacient pe parcursul unui tratament, deoarece sângele se transforma în funcție de evoluția pacientului. Cu alte cuvinte, o simplă pată de sânge veche de doi ani poate servi la diagnosticarea stării actuale a unui pacient.

Care ar fi explicația științifică pentru acest fenomen? N-am idee.

Cum am putea interpreta principiile hado? Amintiți-vă de cei trei termeni pe care i-am discutat în primul capitol al acestei cărți, referitor la energia hado.

În primul rând, hado este vibrație. Toate ființele umane se află într-o stare de vibrație, deci putem afla starea sănătății unui individ pur și simplu studiind vibrația unei mostre de sânge de la persoana respectivă.

În al doilea rând, hado înseamnă rezonanță. Sângele luat unei persoane acum doi ani rămâne în rezonanță cu energia hado de astăzi a acelei persoane, transformându-se mereu, pentru a corespunde stării actuale a sângelui care curge prin arterele și venele persoanei în cauză.

Iar în al treilea rând, hado este asemănare. Energia hado cuprinde microlumea și macrolumea, iar aceste lumi se află în rezonanță. Pentru experimentele făcute în Germania și descrise mai sus, interpretarea mea se bazează pe ideea că mostra de sânge este modelul miniatural al întregului organism din care a fost extras, astfel încât acest sânge rămâne, cum s-ar spune, la unison cu restul trupului.

În urmă cu vreo șapte decenii, un om de știință pe nume Harold Saxton Burr a pus, practic, bazele științei hado. Burr a fost un renumit profesor de anatomie de la Yale University. În munca sa de descifrare a misterelor vieții, el a introdus termenul de *câmp-v,* sau *câmpul vieții*[3]. Cum se face că, deși celulele din corpul nostru sunt înlocuite la fiecare șase luni, renaștem din nou și din nou sub aceeași formă, rămânând aceeași persoană de-a lungul unei vieți?

[3] în engleză: *L-field* sau *life field*

Părerea lui Harold a fost că, asemenea tiparului folosit pentru a face Jell-O, există o forță nevăzută care face posibil acest lucru. El a numit această forță „câmpul vieții". De vreme ce câmpul vieții este un câmp electric cuprins în natură, el s-a gândit că ar putea să îl măsoare și a inventat astfel un dispozitiv de măsurat, folosind un voltmetru și un electrod. Folosind acest dispozitiv, el a observat că rezultatele măsurătorilor variau în funcție de felul în care se simțea subiectul. Voltajul era mai ridicat în cazul persoanelor care se simțeau fericite și mai scăzut la persoanele deprimate.

Se pare că acest aparat este precursorul dispozitivului MRA, pe care eu îl folosesc pentru analiza hado. Prin introducerea diferitelor numere de cod în dispozitiv, se poate identifica zona organismului care îi corespunde codului. Oricând suferiți de o afecțiune a trupului, energia hado joacă un rol important. Prin folosirea acestor coduri, energia hado la nivel emoțional poate fi măsurată și clasificată.

În cartea sa *Proiect de Nemurire: Tiparele Electrice ale Vieții*, dr. Burr scrie că, într-o bună zi, vom putea preciza chiar și emoțiile oamenilor, cu ajutorul milivolților.

Oricine s-a ocupat și a studiat destul de mult vibrațiile, a observat măcar acest lucru: sufletul este afectat de orice și, la rândul său, *afectează* totul împrejur. Atât trupul vostru, cât și lucrurile și evenimentele dimprejur — însăși lumea în care trăiți — este creația propriului vostru suflet. Este un fapt pe care l-am observat în repetate

rânduri. O forță uriașă sălășluiește înăuntrul vostru, al tuturora.

Se prea poate să trăim într-o lume a haosului imprevizibil și de necontrolat. Nu știm niciodată ce urmează să se întâmple dintr-o clipă într-alta.

Însă acest haos este, de asemenea, propria voastră creație. Haosul abundă în uriașe cantități de energie. La urma urmei, înainte de crearea cerului și pământului, înainte de nașterea acestui univers în continuă mișcare, a fost doar atât: haos.

Deci, când vă simțiți pierduți în calea voastră, când vă cuprinde dezamăgirea, când ezitați sau nu mai aveți putere, reîntoarceți-vă la la voi înșivă, la cei care sunteți, aici și acum.

Și atunci când veți fi ajuns unde trebuie, veți avea revelația propriei persoane, asemeni unei flori de lotus deschise, care, chiar și într-o baltă plină de noroi, își păstrează toată forța și frumusețea strălucitoare.

CAPITOLUL AL CINCILEA

Lumea şi apa le putem transforma prin rugăciune

Pe vremea când eram copil, aveam un coşmar care se repeta mereu. Se făcea că pământul mi se cutremura sub picioare şi un vulcan scuipa lavă roşie, fierbinte. Oceanul se transforma într-un singur val uriaş, care cotropea totul, dărâmând case şi clădiri, iar lumea fugea îngrozită în toate direcţiile, iar pământul gemea.

A fost o perioadă când acest coşmar părea că se repetă noapte de noapte. Astăzi, nu mai am acest vis. De fapt, a dispărut când mi-am publicat prima carte despre cristalele de apă. Cred, însă, că am văzut şi revăzut imaginile acelui vis de mii de ori, de-a lungul anilor. Se întâmpla să mă sperie atât de tare, încât săream din pat, complet lucid, gata să o iau la goană, să-mi salvez viaţa. Până în ziua de azi, tot nu am desluşit înţelesul acestui vis sau motivul pentru care l-am avut de atâtea ori. Ştiu că e vorba de un simplu vis, însă imaginea infernului îmi rămâne aievea în minte.

Începutul noului secol a fost o perioadă a nesiguranței și instabilității. De aici a rezultat, printre altele, un interes deosebit pentru domeniul spiritualității. Da, am supraviețuit lunii Iulie a anului 1999, luna care, după Nostradamus, ar fi trebuit să însemne sfârșitul lumii. Iar anul 2000 a trecut și el, fără să fim atacați de propriile noastre calculatoare. În vreme ce mulți își amintesc sentimentul nefast pe care l-au avut atunci, alții — și aceștia numeroși — au convingerea că ne aflăm în pragul unei perioade din istoria omenirii în care toată știința și înțelepciunea adunate timp de secole ar putea culmina într-o nouă epocă de aur. Cei ce nu au împărtășit această convingere, au avut totuși speranța unui astfel de viitor. Însă speranțele nu aveau să dureze prea mult.

A venit însă 11 Septembrie 2001 și nimic nu a mai fost ca înainte. Flacăra războiului a izbucnit în Orientul Mijlociu, în Afganistan, în Irak, în Israel. Prima pagină a acestui nou secol, atât de plin de speranțe, a fost pătată cu sânge. Au urmat teribilul și devastatorul tsunami din Oceanul Indian, în Decembrie 2004, și uraganul Katrina, în 2005. Cu ele, mi-a revenit și amintirea coșmarului din copilărie.

Mereu au existat acei oameni care cred că se apropie sfârșitul rasei umane, distrugerea lumii și catastrofa globală ultimă. Eu nu cred că ne așteaptă un viitor atât de sumbru și de aceea am luat mereu poziție împotriva unor asemenea previziuni negativiste. Motivul pentru care sunt atât de optimist este sentimentul că toate cuvintele săpate

în inimile noastre pot influența direcția în care se îndreaptă lumea.

Trebuie, totuși, să recunosc că există momente când chiar pare că pașii pe care îi facem noi toți duc direct la distrugerea rasei umane. Indiferent cât ai încerca să îți păstrezi optimismul, nu poți ignora avalanșa de probleme pe care noi înșine le-am creat și cărora, acum, trebuie să le facem față.

Nu e prea sigur că vom reuși să supraviețuim dacă, potrivit statisticilor, populația va crește de 1,5 ori, în următorii cincizeci de ani, și de patru ori, în următorii o sută de ani, și dacă industrializarea rapidă și deteriorarea mediului înconjurător își vor păstra sau chiar accelera ritmul.

Sunt rapoarte care arată că o creștere a temperaturii de 4-6 °C, în următorii o sută de ani, va determina creșterea nivelului oceanelor cu 80-150 cm, ceea ce va duce la inundarea unor mari întinderi de uscat.

În plus, nu avem garanția că această schimbare se va produce treptat. Avem deja cazul insulelor din Mările Sudului, care se scufundă în ocean. Ridicarea apelor oceanului, dublată de un val tsunami asemănător celui la care am fost martori, ar putea șterge de pe fața pământului mari orașe și chiar civilizații întregi din anumite părți ale lumii. O altă problemă o ridică fenomenele meteorologice instabile. Ploile puternice, pe de o parte, și perioadele de secetă, pe de altă parte, provoacă ravagii în asigurarea cu hrană a lumii.

Mă întreb uneori dacă nu cumva coșmarul meu din copilărie nu a fost totuși mai mult decât, pur și simplu, un vis de copil. Ce am putea face pentru a schimba, cât de puțin, cursul lucrurilor? O alternativă ar fi să ne schimbăm modul de viață, structurile și sistemele care formează societatea, la momentul actual.

Preocupări privind mediul înconjurător

În capitolul al treilea, am prezentat urmările grave produse de blocarea cursurilor de apă. Aceleași rezultate le avem și atunci când intervenim în delicatul ciclu al vieții care formează ecosisteme.

Unul dintre primele semnale de alarmă a fost dat de cartea *Primăvara tăcută*, de Rachel Carson, care a dezvăluit faptul că pesticidele, ca de pildă DDT, poluează apele și primejduiesc specii întregi de păsări și pești. În această carte, se povestește cum, pentru a distruge o specie de cărăbuș japonez și a-i împiedica înaintarea spre alte regiuni, zona Sheldon, Illinois, a fost tratată cu insecticidul dieldrin. Insecticidul a pătruns în pământ, distrugând sau alungând cărăbușii, dar și alte insecte. Hrănindu-se cu aceste insecte sau răcorindu-se în apa infestată, fazanii, prihorii și graurii, urmați de veverițe, iepuri și 90% din pisicile domestice — toate aceste viețuitoare s-au îmbolnăvit și au murit. Nici oile din zonă nu au scăpat efectelor fatale produse de substanțele chimice.

În cartea sa, Carson mai arată impactul acestor substanțe asupra păstrăvilor și somonilor din râuri și, în

fine, aduce în discuţie rata crescândă de cancer la oameni. Şi totuşi, toate acestea nu au convins statul şi guvernele federale să nu mai continue folosirea abundentă a insecticidelor în aceste zone, timp de ani buni după primele efecte.

După cum era de aşteptat, activitatea doamnei Carson a ridicat proteste din partea celor angrenaţi în industria agrochimică, care i-au ridiculizat cartea, iar pe ea au etichetat-o drept isterică. Când a apărut, însă, în faţa presei, pentru a-şi apăra reputaţia, Carson a lăsat o impresie profundă asupra publicului, datorită coerenţei logice şi a demnităţii personale de care a dat dovadă. În final, guvernul a fost nevoit să recunoască faptul că doamna Carson avusese dreptate în tot ceea ce afirmase. Judecata limpede şi curajul acestei femei depăşesc graniţele timpului, iar astăzi, vorbele ei ne pot învăţa la fel de multe ca atunci. Într-adevăr, cartea ei ar trebui să facă parte din lectura obligatorie pentru oricine, mai ales în zilele noastre.

Carson a lansat un avertisment destul de timpuriu privind posibilele riscuri ale poluării, şi, de asemenea, privind efectul în lanţ care se declanşează în momentul când o singură verigă este afectată. Am văzut deja cum îndepărtarea insectelor sau a buruienilor, prin folosirea substanţelor chimice, poate duce la dispariţia multor alte forme de viaţă din acea zonă, inclusiv a microorganismelor care trăiesc în pământ. Şi, o dată ce pământul însuşi este lipsit de viaţă, folosirea substanţelor chimice devine absolut necesară pentru întreţinerea culturilor.

Dacă ciclul natural de viață este rupt, refacerea lui este aproape imposibilă. Sunt deja patruzeci de ani de când Rachel Carson ne-a avertizat pentru prima dată despre efectele pesticidelor. S-a văzut oare vreo ameliorare în acest sens? În țările foarte dezvoltate a fost interzisă folosirea DDT, dieldrin și a altor substanțe asupra cărora ni se atrage atenția în cartea lui Carson. Din păcate, aceleași substanțe continuă să fie comercializate în alte țări, care nu le-au interzis încă.

În goana după profit și avantaje materiale, ne-am întors privirea de la ciclul de viață care s-a format de-a lungul a eoni întregi. Prea multe din acțiunile noastre amenință acest ciclu de viață cu distrugerea, favorizând, în schimb, formarea unui nou ciclu, al distrugerii, al exterminării.

Materialism și iar materialism

Nu vi se întâmplă câteodată să aveți senzația că societatea, în general, și fiecare dintre voi, în particular, trăiește într-un ritm mult mai alert decât acum zece, douăzeci de ani? E puțin probabil ca acele ceasornicului să fi prins viteză; mai degrabă ni s-a accelerat propria percepție a trecerii timpului.

Imaginați-vă lumea ca pe un uriaș titirez ce se învârte neîncetat. Să-l numim „titirezul culturii materialiste". Pe măsură ce cultura se dezvoltă, iar noi, oamenii, achiziționăm tot mai multe lucruri, titirezul devine tot mai mare. Acesta este cursul vieții în lumea noastră materialistă. În fiecare an, trebuie să crească vânzările și,

bineînţeles, veniturile, iar economiile trebuie să se dezvolte. Suntem învăţaţi să credem că o încetinire sau, mai mult, o stagnare a lucrurilor ar duce la recesiune, criză şi faliment. Atingerea unor ţeluri determină stabilirea unor noi ţeluri, care cer muncă mai rapidă şi mai dură. Conştiincioşi ca întotdeauna, am făcut tot ce am putut pentru a lărgi dimensiunile titirezului.

Noi, cei ce ne aflăm pe buza titirezului, trebuie să acoperim distanţe din ce în ce mai mari pentru o singură rotaţie. În vreme ce un titirez mai mic ar face o rotaţie pe secundă, unul de două ori mai mare — sau de mii de ori mai mare — are nevoie de mult mai mult timp pentru a se roti în jurul propriei axe. În timp ce un titirez mic ar acoperi câţiva centimetri într-o secundă, unul mare ar trebui să acopere o distanţă de câţiva metri.

Acele ceasului se învârt cu aceeaşi viteză dintotdeauna, însă schimbările se succed tot mai rapid, şi nu e exclus ca, într-o bună zi, viteza rotirii să fie prea mare pentru ca noi să ne mai putem agăţa de muchia titirezului. Cum am putea încetini mişcarea de rotire?

Nu-mi vine în minte decât o cale: să renunţăm la stilul nostru de viaţă, mult prea alert, prea materialist. Cu alte cuvinte, şederea prelungită pe această planetă cere un balast mai uşor. Iată cât de simple sunt lucrurile.

Aţi crede că, trăind contra cronometru, puteţi realiza foarte multe într-o perioadă de timp foarte scurtă, însă, în cele mai multe cazuri, totul ajunge să se rezume la eforturi mereu crescânde în cadrul unui loc de muncă ce oferă tot mai puţine satisfacţii.

Pe măsură ce societatea se dezvoltă, iar infrastructurile devin tot mai complexe, rolul individului tinde să se rezume la rolul unei piese minuscule într-o mașinărie uriașă; sentimentul de neputință în fața acestui imens întreg îi face pe oameni să se resemneze cu părticica lor de lucru și să nu privească mai departe de atât. Însă cei mai mari pași înainte pot fi făcuți la fel de bine lucrând la scară redusă și într-un ritm mai puțin accelerat.

În cadrul unei organizații, angajații își pot dezvolta capacitățile doar în limitele funcțiilor pe care le îndeplinesc. În multe dintre marile companii, cu secții strict compartimentate, angajații au un orizont redus numai la responsabilitățile imediate. Un rol infim în cadrul unei acțiuni vaste are, evident, o importanță redusă, la fel ca perspectiva de dezvoltare personală a angajatului. Dacă, însă, cadrul de muncă este de dimensiuni reduse, rolul individual al persoanelor angrenate în acțiunea în cauză capătă greutate și o valoare reală, iar conștientizarea acestui fapt de către angajați naște dorința de autoperfecționare. Se ajunge, astfel, la relații interpersonale, cât și la creșterea motivației din partea coechipierilor. Idei și sugestii sufocate în vastitatea unei mari organizații pot acum să se afirme, să aducă inovații în cadrul organizației. Tinerii angajați ai companiei se simt încurajați să spere la promovări și au astfel motivație pentru o continuă dezvoltare a capacităților individuale. Conceptul „ce e mic, e mai bun" nu se aplică doar în cazul companiilor. Rezultate asemănătoare pot fi obținute și în

cadrul guvernelor şi al tuturor organizaţiilor dintr-o societate.

Un sentiment schimbător

Tot mai multă lume începe să înţeleagă adevărul că mai mult şi mai repede nu înseamnă neapărat mai bine. Devine tot mai evident faptul că susţinerea lăcomiei şi a nepotolitei dorinţe de mai mult este mai degrabă calea spre distrugere decât spre succes. Nu e un lucru neobişnuit să vezi instituţii financiare, companii de construcţii şi comercianţi luptând să se menţină la suprafaţă. Am putea chiar spune că distrugerea turnurilor World Trade Center a fost simbolică pentru o schimbare mai amplă care are loc în societatea noastră. Atacurile teroriste au fost, fără îndoială, teribile, totuşi: unul din motivele pentru care au fost alese drept ţintă turnurile gemene din New York este că acestea înfăţişau, în chip de simbol, economia globală, ele numărându-se printre cele mai grandioase clădiri ridicate vreodată. Eu cred că prăbuşirea acestor turnuri a jucat un rol important în schimbarea generală a mentalităţii, care se îndreaptă de-acum spre principiul lui E. F. Schumacher, potrivit căruia „Ce e mic e frumos" — principiu pe care Schumacher se bazează în noua sa teorie a economiei, în centrul căreia se află oamenii.

Vedem, astăzi, multe cazuri în care oamenii formează comunităţi dincolo de definiţiile tradiţionale ale vecinătăţii şi ale satului. În Europa, ca şi în Statele Unite, în Australia şi în alte părţi ale lumii, se formează comunităţi care au

ca punct de pornire și ca țel conviețuirea pașnică, atât între membrii comunității, cât și cu mediul înconjurător. Aceste comunități nu au, toate, aceeași structură, însă ele se înrudesc prin obiectivul fundamental de a se detașa de stilurile de viață bazate pe consum și de a deveni independenți din punct de vedere economic. Un alt aspect rezultat din această tendință este mișcarea slow-food[4], ca și vocile ce se ridică împotriva tendinței de standardizare, de uniformizare, promovată de susținătorii globalizării.

În ultimii ani, am auzit vorbindu-se chiar și de monede noi, la nivel regional, ca și de o nouă tendință, de a introduce sisteme care să se concentreze mai degrabă pe schimbul de bunuri și pe muncă, decât pe sistemul actual de extindere continuă a speculației. Este una dintre formele prin care revenim la principiile de bază ale conceptului de comunitate.

O alternativă naturală, inepuizabilă la petrol

Un element comun al acestor principii vechi, astăzi redescoperite, ale comunității, îl constituie interesul pentru mediul înconjurător. O perioadă îndelungată, petrolul a fost sursa multor griji și conflicte. Majoritatea economiilor naționale se bazează pe petrol, la fel ca și multe războaie din întreaga lume. Este un lucru normal, de vreme ce energia stă la baza oricărei culturi, oricărei civilizații. Putem duce un trai comod atâta timp cât putem procura destulă energie care să ne susțină. Putem, astfel, să lăsăm

[4] în opoziție cu fast-food

luminile de neon aprinse toată noaptea. Şi există mereu câte-un magazin deschis şi pe timpul nopţii, astfel încât foamea sau dorinţele noastre pot fi satisfăcute la orice oră.

Ce va fi însă când se va fi epuizat acea ultimă picătură de energie? Luminile toate se vor stinge; nici unul din multele noastre dispozitive şi aparate nu ne va putea ajuta atunci. Iar alimentele nu vor mai ajunge pe mesele noastre, ale fiecăruia. Iată cât de fragilă este fundaţia pe care ne sprijinim.

Şi totuşi, până nu ne simţim copleşiţi, avem tendinţa să considerăm aceste griji străine de noi. Însă vremurile actuale, de belşug, reprezintă momentul ideal de a ne gândi şi a acţiona pentru supravieţuirea generaţiilor viitoare. Trebuie să căutăm ceva care să înlocuiască petrolul şi produsele derivate din petrol, pe care ne bazăm astăzi.

O posibilă alternativă, care mi-a trezit interesul, este cânepa. Natura ne pune la dispoziţie nenumărate resurse. Pentru orice fel de problemă care se cere rezolvată ar trebui, deci, să apelăm, în primul rând, la natură. Cânepa poate reprezenta soluţia multor probleme ale oamenilor, în ceea ce priveşte supravieţuirea pe această planetă.

Din tulpina de cânepă se pot produce hârtie, ţesături şi chiar plastic. Dintr-un hectar de cânepă se produce o cantitate de hârtie de patru ori mai mare decât dintr-un hectar de pădure. Pânza de cânepă se simte mult mai fină pe piele decât bumbacul tratat cu substanţe chimice, fără să mai luăm în considerare faptul că recoltele de

cânepă sunt de trei-patru ori mai bogate decât recoltele de bumbac.

Din sămânța și tulpina de cânepă se pot produce combustibili de tip diesel, metan și etan, fără a mai fi necesară adăugarea sulfului, cauza ploilor acide și a poluării aerului. Producătorii de la Ford Motors au construit chiar o mașină cu caroseria din plastic produsă din cânepă și care consumă combustibil obținut, de asemenea, din cânepă.

Cânepa reprezintă și un tip de aliment ideal. Fructul cânepii asigură aceeași cantitate de proteine ca fasolea soia, pe lângă faptul că este foarte ușor de digerat. Conține, de asemenea, aminoacizi și acizi grași esențiali.

Semințele de cânepă pot fi folosite pentru obținerea unui ulei alimentar foarte sănătos. Denumirea chinezească pentru cânepă este *Huo Ma Ren* și este adesea folosită ca plantă medicinală, în tratamente de tot felul. Câteva din produsele medicinale ce se pot obține din cânepă sunt: un antibiotic, medicamente antidepresive, calmante pentru dureri de cap. S-au înregistrat, de asemenea, rezultate incredibile în tratarea cancerului, SIDA, reumatismului și urticariilor. Datorită însușirilor hidratante, cânepa poate fi folosită și în producția de șampoane și a altor produse cosmetice.

Un alt avantaj pe care îl prezintă această plantă este rapiditatea cu care crește. În 110 zile, cânepa atinge o înălțime de doi-trei metri, ceea ce face posibilă obținerea mai multor recolte de cânepă într-un singur sezon. În Japonia, se spune că luptătorii ninja foloseau cânepa

pentru a-şi îmbunătăţi săriturile: în prima fază de creştere, le era uşor să sară peste o asemenea plantă, însă, pe măsură ce creştea — zilnic — era nevoie de tot mai mult efort pentru a reuşi săritura.

Pe măsură ce se dezvoltă, cânepa transformă dioxidul de carbon în oxigen, cu o viteză ce întrece aproape orice altă plantă. Proporţia de dioxid de carbon preluată de cânepă este, la cantităţi egale, de trei până la patru ori mai mare la cânepă decât la frunzele căzătoare ale arborilor.

Din perspectivă hado, cânepa este benefică mediului înconjurător, deoarece are energie hado pozitivă. Într-adevăr, chiar vibraţiile de o frecvenţă ridicată, caracteristice acestei plante, fac posibilă dezvoltarea rapidă a acesteia. Iată un dar al naturii, ce ne vine în ajutor la momentul ideal.

Cânepa apare în mod constant în istoria Americii. Se spune că, dacă n-ar fi avut cânepă pentru funii şi pânze, Columb nu ar fi putut să traverseze oceanul. Însăşi Declaraţia de Independenţă a Statelor Unite ale Americii a fost scrisă pe hârtie făcută din cânepă. Cânepa se număra printre culturile care creşteau în ferma preşedintelui George Washington.

Există, din păcate, idei greşite despre cânepă, care îşi au sursa în înrudirea cânepii cu marijuana sau canabisul, plante a căror cultivare este ilegală în multe părţi din lume. Şi totuşi, ultimii ani au produs o mişcare de reconştientizare privind potenţialele utilizări ale cânepii. În 2001, automobilul „Cânepă", cu motor biodiesel şi consumând combustibil obţinut din seminţe de cânepă,

a pornit din Washington D.C., într-o călătorie de-a latul Americii, promovând avantajele folosirii cânepii ca sursă de energie. Încercările de a atrage atenția asupra acestui inedit tip de combustibil au mers bine, însă evenimentele de la 11 Septembrie 2001 le-au eclipsat total.

Și în Japonia s-a organizat, în 2001, un astfel de tur al țării într-un automobil funcționând pe bază de cânepă. Un om pe nume Yasunao Nakayama și-a făcut un adevărat țel din a susține folosirea cânepii ca sursă de energie. Potrivit părerii sale, această plantă este un element absolut necesar supraviețuirii oamenilor pe această planetă.

În adolescență, s-a întâmplat ca Nakayama-san să fie la un pas de a se îneca și a avut o experiență „în apropierea morții". Tânărul s-a văzut, deodată, înconjurat de lumină într-o altă lume, în care oamenii își vedeau de treburile lor. Acolo, el a văzut o plantă cu frunze minunate și a avut revelația puterii tămăduitoare a acelei plante. Venindu-și în fire, a început să reflecteze adânc asupra sensului vieții.

Trecuseră ani buni de la această întâmplare când, într-o zi, Nakayama-san a dat peste planta pe care o văzuse când trăise experiența extracorporală. Nu s-a îndoit nici o clipă că aceasta era planta care avea să-l ajute să deslușească misterele vieții și ale universului. A fost, bineînțeles, vorba de cânepă. De atunci, Nakayama-san și-a dedicat viața studiului cânepii.

Mașina japoneză care funcționa pe bază de cânepă a pornit dintr-un orășel din nordul extrem al Japoniei, având ca destinație altarul templului shintoist Heitate

Shinto, din comitatul Kumamoto. În loc de benzină, motoarele diesel folosesc un combustibil obţinut din ulei de cânepă. Combustibilul biodiesel nu produce dioxid de sulf, iar cantitatea de substanţe toxice eliberate în aer reprezintă doar o treime faţă de combustibilul obţinut din petrol.

În timpul acestei călătorii, Nakayama-san a vizitat multe locuri legate, într-un fel sau altul, de cânepă, ca de exemplu drumul cânepii din Japonia, care, pe vremuri, asigura unitatea vechii societăţi japoneze, o societate independentă economic, capabilă să se întreţină singură. Existau numeroase drumuri comerciale care străbăteau ţara, în vechea Japonie, şi, pe lângă drumurile pentru sare, zahăr, mătase şi alte produse, existau şi drumuri destinate transportului de cânepă. Cine călătoreşte pe drumul cânepii, poate observa urmele ce indică faptul că vechea Japonie avea o societate puternică, aptă de a îşi asigura traiul în mod independent, şi care venera soarele.

Religia shintoistă şi cânepa

În lunga sa călătorie prin Japonia, maşina ce consumă cânepă a făcut multe opriri, la fiecare altar Shinto, unde şi cânepa are o semnificaţie deosebită. Destinaţia finală a acestei călătorii, şi anume altarul templului Heitate, trece drept cel mai vechi altar din Japonia; numele altarului este derivat din vechea denumire japoneză pentru cânepă.

Încă din cele mai vechi timpuri, cânepa a jucat un rol important în credința și practica religioasă shinto. Acestei plante îi erau atribuite numeroase puteri, printre care cea de a purifica, de a alunga duhurile rele. Părerea mea este că unul dintre motivele pentru care strămoșii prețuiau atât de mult canabisul era rapiditatea cu care acesta crește și se dezvoltă, acest ritm rapid indicând o frecvență înaltă a vibrațiilor. Astfel deveneau posibile alungarea răului, a impurității și a altor forme de vibrații joase.

Printre diversele utilizări ale plantei de cânepă în temple se numără funiile împletite în jurul arborilor sacri și funiile clopotelor, ale căror sunete trebuiau să trezească zeitățile de la intrarea în altare. La templul Ise, cel mai sfânt dintre toate altarele shintoiste, se mai păstrează canabis vechi, alături de oglinda sfântă, acestea reprezentând trupul zeiței Amaterasu, zeița întemeiătoare a Japoniei. Un talisman sfânt al acestei divinități este numit „altarul canabis"; an de an au loc ceremonii ce se desfășoară conform „calendarului canabis", calendarul sfânt.

Vechea religie shintoistă din Japonia poate fi înțeleasă ca o religie a vibrațiilor. Este o religie fără fondatori, fără învățături sau sfinte scripturi și lipsită de acele ceremonii sau practici prin care se urmărește trezirea sau renașterea. În shintoism, ideea principală este de a ridica frecvența vibrațiilor în scopul alungării forțelor negative și de a crea, astfel, spații sfinte. Se spune că locurile vechilor temple au fost alese în zonele cu natură virgină, care emiteau o energie de nivel înalt.

Shinto nu invocă un fondator sau un zeu. Munţii, râurile, oceanele, animalele, copacii şi florile, toate sunt zeităţi care, împreună cu oamenii, constituie elementele aceluiaşi univers, unic şi unificat în sine. Miezul shintoismului este armonia. În natură, nici un lucru nu îi este superior sau inferior altuia. Fiecare parte constitutivă are un rol şi o responsabilitate a sa; fiecare părticică a universului slujeşte toate celelalte părţi prin acceptarea şi asumarea deplină a ceea ce i-a fost dat să fie.

Se prea poate ca frumuseţea şi generozitatea naturii din Japonia să fi dus, în mare parte, la naşterea unei asemenea concepţii. Bucurându-se de frumuseţea, de culorile, sunetele şi aromele a patru anotimpuri diferite, japonezii au devenit receptivi la natura din jur, au ajuns să recunoască diverse zeităţi ale naturii, ceea ce, în cele din urmă, a dus la formarea unei culturi ce promovează bogăţia şi sacralitatea vibraţiilor.

Când rugăciunile ating apa

Rugăciunile *norito*, folosite în shintoism, au scopul de a crea vibraţiile care fac legătura cu sacrul. Am menţionat într-un rând că energia hado a unui anumit tip de voce poate avea efectul unei rugăciuni care aduce tămăduirea. Eu am avut parte de numeroase experienţe legate de rugăciuni adresate apei, alături de localnici, cum ar fi cei de pe malul Lacului Biwa (cel mai mare lac din Japonia), sau de pe malul lacului Lucerna, din Elveţia; de pe malurile lacului Zürich, tot din Elveţia; din insulele Bahamas, ca şi din alte părţi ale lumii. În toate

cazurile, s-a putut observa o diferență frapantă între cristalele obținute din mostrele de apă luate înaintea rugăciunii și cele formate din aceeași apă după rugăciune, acestea din urmă având mereu forme splendide.

Cuvintele rostite dintr-o inimă stăpânită de rugăciune se transformă în energie hado, iar aceasta duce la crearea continuă a unei noi lumi. Lumea fiecăruia dintre noi se schimbă atunci când lucrurile sunt create într-un mod complet nou. Rugăciunea shinto nu i se adresează Primului și Singurului, ci miriadelor de creaturi sacre. La ce ne referim când spunem „miriade de creaturi sacre"? Cu ajutorul teoriei hado, este destul de ușor să ne facem o idee mai clară.

Amintiți-vă că există sunete care pot fi percepute de urechea omului și altele care nu pot fi percepute. Cel mai înalt sunet pe care îl poate auzi urechea omului are aproximativ 20 Khz. Se știe, însă, că există și sunete mai înalte, iar pe acestea noi le numim ultrasunete. Același concept poate fi aplicat și luminii. Spectrul luminii ce poate fi perceput de ochiul omului are o undă electromagnetică cuprinsă între 380 și 780 de nanometri, iar tot ce se află în afara acestor limite nu poate fi văzut. Însă există și unde electromagnetice care depășesc 780 de nanometri.

Acest principiu se aplică tuturor simțurilor omului — sau poate ar trebui să spunem că ceea ce putem simți cu organele noastre de simț este doar o mică parte din lumea noastră. Pentru a evita să se lovească de pereții

peşterilor, liliacul cel orb foloseşte ultrasunete, pe care urechea omului nu le aude. Câinii pot distinge mirosuri cu o finețe care depăşeşte cu mult posibilitățile naturale ale omului. Multe animale au astfel de însuşiri aproape supranaturale.

Luând în considerare aceste lucruri, nu poate fi o exagerare din partea noastră să afirmăm că există tipuri de conştiință şi forme de viață la care nu putem ajunge, cu simțurile noastre limitate. Poate că nici nu ar fi ciudat să credem în existența unei conştiințe care vibrează la o frecvență mai înaltă, fără a avea un trup fizic aşa cum avem noi. Dacă există o asemenea ființă, bănuiesc că trebuie să locuiască într-un univers paralel cu al nostru.

Prin dublarea unei vibrații, se poate crea un nou set de sunete, cu o octavă mai sus decât cea inițială. La fiecare dublare, octava urcă tot mai sus, până ce ajungem la un set de sunete prea înalte, pe care urechea omului nu le poate auzi.

Acest fapt este valabil şi pentru pietre, pentru iarbă, pentru animale şi oameni, care vibrează, fiecare, la un anumit nivel şi pe octavele pe care noi, oamenii, le putem percepe; iată de ce nu ar trebui să ne fie prea greu să presupunem existența unei frecvențe de acelaşi tip, însă pe octave dincolo de cele perceptibile nouă. Sprijinindu-ne pe această teorie, am putea să schițăm portretul zeilor demiurgi ai întregii creații. Am putea chiar stabili o legătură între noi şi o ființă superioară. Iar metoda la care mă refer este, bineînțeles, rugăciunea.

Conștiința noastră comună

Personal, nu cunosc pe nimeni care să fi văzut chipul unei zeități, deși îmi este cunoscut faptul că sunt persoane care afirmă că au trăit o asemenea experiență. Tot ce putem face este să strângem dovezi și să le evaluăm. Folosindu-ne, în această evaluare, de principiile hado, cred, într-adevăr, în posibilitatea unui progres real în această direcție.

Studiul oricărei culturi — fie ea antică sau modernă — va arăta că, peste tot, oamenii au ajuns, într-un fel sau altul, la noțiunea divinului, respectiv a zeităților. Cercetătorii din domeniul ingineriei genetice, fizicienii, ca și alți oameni de știință care au atins granițele domeniului lor de cercetare, sunt fascinați de măreția naturii și de ordinea care o stăpânește, ajungând, astfel, la convingerea că toate acestea trebuie să fie opera unei mâini nevăzute. Calea mea spre înțelegerea acestui lucru mi-a fost indicată de cristalele de apă. Apa mi-a arătat, într-un mod foarte real, palpabil, felul în care rugăciunile pot schimba lumea.

Nici o religie din câte există nu și-a putut rezerva dreptul exclusiv asupra puterii rugăciunii. Oricare dintre noi, indiferent de cultură, se poate folosi — și bucura — de puterea aceasta cu adevărat uimitoare și minunată. O dată ce veți fi înțeles acest lucru, veți simți dorința stringentă de a le face posibilă și celorlalți experiența unei astfel de revelații. Din ce în ce mai multă lume intră în rezonanță cu înțelegerea acestui adevăr divin, iar aceasta ar putea duce la un viitor luminos pentru omenire.

În conferinţele mele, amintesc mereu publicului de interpretarea personală pe care o dau teoriei relativităţii a lui Einstein, formulă reprezentată de ecuaţia $E=mc^2$: *c* reprezintă conştiinţa; *m* reprezintă masa (numărul de persoane); astfel, când creşte numărul persoanelor cu conştiinţa trezită, stăpânită de dorinţa de a face lumea mai bună, are loc o creştere exponenţială a elementului *E*, care este energia.

Am vorbit mai sus de profesorul Hideo Higa, cel care a descoperit microorganisul unic EM. Domnia sa mi-a explicat că, în lumea microorganismelor, 10% sunt dăunătoare. Însă procentajul microorganismelor benefice este tot de 10%. Profesorul Higa numeşte restul de 80% „microorganisme în expectativă." Acestea aşteaptă până ce se desemnează învingătorii în lupta dintre microorganismele bune şi cele rele, pentru a se alia, în final, cu acestea.

Observ aici o asemănare cu ceea ce se petrece în societatea umană. În societatea noastră, sunt cam 10% cei care au puterea şi credinţa că pot face lumea mai bună. Mulţi dintre aceştia, însă, nu sunt conştienţi încă de destinul lor. Sunt destul de sigur că, pe măsură ce aceşti 10% vor deveni conştienţi, transferându-şi, astfel, conştiinţa misiunii lor în rugăciuni şi fapte, restul populaţiei, care formează majoritatea de 80%, li se va alătura.

Apa din interiorul nostru

Am intrat deja de ceva timp în secolul al XXI-lea, şi, totuşi, mai există vărsare de sânge. Este extrem de

dureros să urmărești conflictul dintre palestinieni și israelieni. Câte vieți trebuie să fie distruse în luptele interetnice și în războaiele religioase? În lipsa unei rezolvări al acestui teribil conflict, cu greu ne-am putea imagina un viitor luminos. S-ar părea că, de-a lungul secolelor, ura și resentimentele s-au infiltrat, pe nesimțite, în chiar ADN-ul celor două tabere adverse.

Odată, reflectând asupra acestui lucru, mi-am dat seama de strânsa legătură dintre ADN și apă. ADN-ul este format din două lanțuri împletite într-o spirală dintr-o legătură de hidrogen. Conștiința strămoșilor noștri trece de la o generație la alta pe calea sângelui — care este *apa* ce circulă prin trupurile noastre. Iar apa care circulă prin trupurile evreilor, respectiv ale palestinienilor, provine, în principal, din râul Iordan. Cursul acestui râu se îndreaptă spre sud, pornind din nordul Palestinei și leagă Marea Galileei cu Marea Moartă, formând granița de est a Palestinei. În drumul său, râul asigură cea mai mare parte din apa necesară vieții în acea regiune.

Puterea rugăciunii poate ajunge departe, dincolo de granițele timpului și spațiului. Am încercat, folosind fotografiile cristalelor din apă, să ajut cât mai mulți oameni din întreaga lume să înțeleagă puterea și miracolul cuprinse în rugăciune; i-am sfătuit și încurajat pe cei pe care i-am întâlnit în calea mea să se roage pentru pacea mondială. Mi-am propus să lansez un apel pentru o adunare care să aibă loc într-o zi anume, o zi în care energia hado a iubirii și păcii, să pornească, din partea

a cât mai multor persoane, către Marea Galileei, care se uneşte cu râul Iordan. Cei care ar bea din această apă, ar primi acea energie hado, iar trupurile li s-ar umple de o energie sublimă. Vă puteţi imagina cât de mult ar însemna aşa ceva pentru şansele de pace?

Înainte să fi putut stabili o dată concretă pentru punerea în practică a ideii mele, am aflat ceva uimitor. Un alt nume pentru Marea Galileei este Lacul Kinneret, iar în ebraică, *kinneret* înseamnă *harfă* — Marea Galileei sugerând forma acestui instrument muzical. Iar denumirea lacului Biwa vine de la cuvântul *biwa*, care denumeşte un instrument muzical japonez, similar cu harfa. Să fie aceasta mai mult decât o simplă coincidenţă?

Stabilisem, în sfârşit, ziua adunării pentru rugăciune pe data de 25 Iulie 2003. După cum am menţionat mai sus, în capitolul al doilea, aceasta este o zi deosebit de importantă în calendarul de treisprezece luni, folosit de mayaşi. Este numită „ziua din afara timpului", fiind ziua „suplimentară" din calendarul mayaş.

Chiar în această epocă modernă în care trăim, se pare că păstrăm spiritul acelei zile ascuns undeva, în străfundurile sufletului nostru. Eforturile mele au în vedere stabilirea acestei zile ca zi internaţională a rugăciunilor de iubire şi recunoştinţă faţă de apă.

Cu un an înainte de data pe care o alesesem pentru a canaliza energie hado către Marea Galileei, am realizat ceea ce îmi place să numesc Proiectul Iubirii şi Recunoştinţei faţă de apă. Acest proiect urmărea să

realizeze unirea sufletelor oamenilor din întreaga lume și trezirea conștiinței de sine, evenimente ce trebuiau să se împlinească pe data de 25 Iulie 2003.

În primul rând, am încercat să lărgesc cercul persoanelor dispuse să ia parte la aceste rugăciuni. I-am rugat pe toți cunoscuții mei să facă următorul lucru: în ziua de 25 a fiecărei luni, fie la 7:25 dimineața, fie la aceeași oră, seara, să se afle în apropierea unei ape, sub orice formă, în fața căreia să își exprime iubirea și recunoștința. Acest lucru poate fi realizat oriunde, chiar și în bucătărie sau în dormitor. Un simplu pahar cu apă este de ajuns. Apei trebuie să i se spună, cu blândețe, „Te iubesc" și „Mulțumesc". În timp ce faceți acest lucru, imaginați-vă puterea iubirii și a recunoștinței transferându-se asupra întregii mase de apă, de pe tot acest pământ.

Apa de oriunde, chiar și cea dintr-un pahar, se află în legătură cu restul apei de pe pământ. Energia hado a iubirii pe care o proiectați asupra apei se transformă în râuri de lumină strălucitoare, ca aurul și argintul, revărsându-se în apă și acoperind apoi întreg pământul cu lumină. Ceea ce vom obține va fi o dovadă a posibilității reale de vindecare și refacere a armoniei pentru planeta pe care trăim.

Apa poartă cu sine gândurile și rugăciunile fiecăruia dintre voi. Și, din moment ce suntem, cu toții, apă, nu contează locul de unde pornesc rugăciunile, căci ele vor fi purtate în toată lumea.

Aşadar, rugaţi-vă. Rugaţi-vă pentru victimele nevinovate ale războaielor fără sens, rugaţi-vă pentru copiii orfani, pentru cei bolnavi şi cei ţintuiţi la pat. Multe sunt cele pe care le veţi putea înfăptui de acum încolo, la fel de multe faptele ce se vor realizate deja chiar în această clipă.

Îmi tot amintesc de teribilul coşmar ce mă urmărea în copilărie. Nu mă avertiza despre soarta de a fi martor al distrugerii rasei umane. Mă învăţa ce trebuie să realizez în viaţă. Dar lecţia nu îmi era destinată doar mie, ci este valabilă şi pentru voi, pentru toţi cei care citiţi această carte, iar învăţătura este acesta: Umpleţi-vă sufletul cu iubire şi recunoştinţă. Rugaţi-vă pentru această lume a noastră. Împărtăşiţi mesajul iubirii celor din jur. Iar noi toţi, să curgem atât cât vom trăi.

EPILOG

Ne apropiem, de-acum, de sfârşitul acestei călătorii a apei. Ce descoperiri aţi făcut pe parcursul drumului? Apa are o viaţă secretă. Ne arată cum putem afla fericirea. Ne dezvăluie semnificaţia iubirii pentru natură. Ne arată calea pe care noi, oamenii, trebuie să o luăm pentru a găsi răspunsurile râvnite.

Apa este Viaţă

James Lovelock, profesor de biofizică, a pus bazele teoriei Gaia, conform căreia lumea aceasta constituie o formă unică de viaţă, fiind un sistem activ, cu reglare automată, proprie. Tot ce înseamnă mediu înconjurător pe acest pământ este menţinut la un nivel anume, care face posibilă susţinerea vieţii. În orice parte a pământului, volumul oxigenului din atmosferă reprezintă în jur de 20%. Viaţa vegetală produce oxigen pe calea fotosintezei, iar animalele expiră dioxid de carbon. Atmosfera funcţionează în aşa fel încât să menţină temperatura între anumite limite. Astfel, deşi avem anotimpuri diferite, care se succed, reuşim să ne menţinem temperatura corpului

la un nivel relativ constant. Se presupune că au trecut în jur de 3,5 milioane de ani de la apariţia vieţii pe pământ şi, în vreme ce soarele suferă o încălzire constantă, temperatura de pe pământ s-a păstrat între anumite limite care permit menţinerea vieţii. Lumea funcţionează într-un echilibru perfect.

Planeta aceasta constituie, într-adevăr, o formă unică de viaţă. Şi ce anume dă viaţă acestei planete? Apa, bineînţeles. Apa face plantele să crească, să producă oxigen şi, astfel, să menţină viaţa pe pământ. Totuşi, cred că ne-am dat cu toţii seama că acest echilibru al vieţii se află în tot mai mare primejdie, în timpurile noastre. Am ajuns chiar să ne jucăm cu echilibrul atmosferei.

Apa înseamnă Frumuseţe

Lunga călătorie a apei a început atunci când apa a ajuns pe această planetă, sub forma unor blocuri de gheaţă venite din depărtările universului. Astfel a apărut natura în diversitatea ei, astfel au apărut toate formele de viaţă care s-au răspândit în întreaga lume. Tot astfel s-au născut civilizaţia umană şi viaţa fiecărui individ.

Tot ce e frumos răsare din apă: splendoarea culorilor naturii, păşunile verzi, razele de mătase ale ploii, norii care filtrează lumina de aur a soarelui, cerurile pline de curcubeie şi marea cea întinsă, cu albastru nuanţat, pe măsură ce înaintezi către adâncuri. Raze din soare dansează pe suprafaţa apei, oglindind plantele oceanului şi coralii de dedesubt. Toate soiurile de peşti înoată în

bancuri mișcătoare, care se îngustează și se dilată, într-un mod miraculos. Este o adevărată artă, este un spectacol de zile mari.

Apoi, cristalele de apă. Asemenea celor mai valoroase perle, sculptate cu atâta măiestrie de însăși natura — ca niște minunate candelabre.

Opera naturii depășește cu mult aspirațiile oricărui mare artist. Iar lucrul cu adevărat uimitor este că nimic nu este întâmplător în natură. Tot ce există este rezultatul unei intenții bine definite, al unui plan tainic. O astfel de creație presupune un înalt grad de hotărâre și perseverență, ceva ce nouă, oamenilor, ne rămâne imposibil de înțeles sau de imitat.

Atunci, pe cine trebuie să întrebăm? Kazuo Murakami, profesor emerit la Universitatea Tsukuba din Japonia, a folosit termenul „ceva grandios". Se referea la o entitate, la o formă de existență care și-a lăsat amprenta pe fiecare din cele aproximativ șaizeci de trilioane de celule din trupurile noastre, fiecare dintre ele conținând destule informații genetice pentru a umple mii de cărți de mii de pagini. Acest „ceva grandios" a adus ordine în univers și continuă să-l păstreze în ordine.

Această conștiință a adus apa pe pământul nostru, pentru a crea frumusețea.

Apa este o Oglindă

Apa oglindește sufletul omului. Dacă rostiți „Mulțumesc" către apă, acest cuvânt se va regăsi în frumoasele cristale ce se formează și care își arată astfel

recunoştinţa. Dacă inimile locuitorilor acestei planete sunt infestate, la fel va fi, în curând, şi pământul.

A mai rămas doar puţină apă într-adevăr pură pe pământ — numai 3% din toată cantitatea de apă de pe planetă — iar apa utilizabilă de către oameni se află în continuă şi alarmantă scădere. Din toată apa de pe pământ, cantitatea ce cade din ceruri şi ajunge în oceane este incredibil de mică. Aproape toată apa de pe pământ este apa sărată a oceanelor, pe când cea mai mare parte a apei potabile se găseşte în gheţarii de pe vârfurile celor mai înalţi munţi. În comparaţie cu apa care ajunge în oceane, cantitatea disponibilă nouă reprezintă o părticică infimă: în jur de 1/10.000 din masa totală a apei de pe pământ.

S-ar părea că omenirea are în faţă un viitor din ce în ce mai sumbru. Populaţia creşte în ritm rapid, şi până şi apa freatică, ultima noastră resursă, este atinsă de poluare. Poluarea apei înseamnă poluarea propriilor noastre suflete; dacă nu ne vom schimba conştiinţa, nu vom reuşi niciodată să readucem apa la forma ei iniţială, neîntinată.

Apa este Rugăciune

Apa vine pe pământ ca răspuns la rugăciunile noastre; acest lucru a rămas neschimbat până în zilele noastre. Care rugăciuni? Veţi întreba. Rugăciunile pentru ca viaţa să ia naştere, să respire, să prindă rădăcini. Rugăciunile pentru ca natura să prospere, să se extindă, să devină leagănul a ceea ce băştinaşii numesc „ciclul

vieții". Rugăciunile pentru ca inteligența să apară și să ia naștere civilizațiile care să protejeze acest pământ și să umple lumea de iubire și recunoștință.

Care credeți că este motivul pentru care apa formează cristale atât de frumoase când îi sunt arătate cuvintele „iubire și recunoștință"?

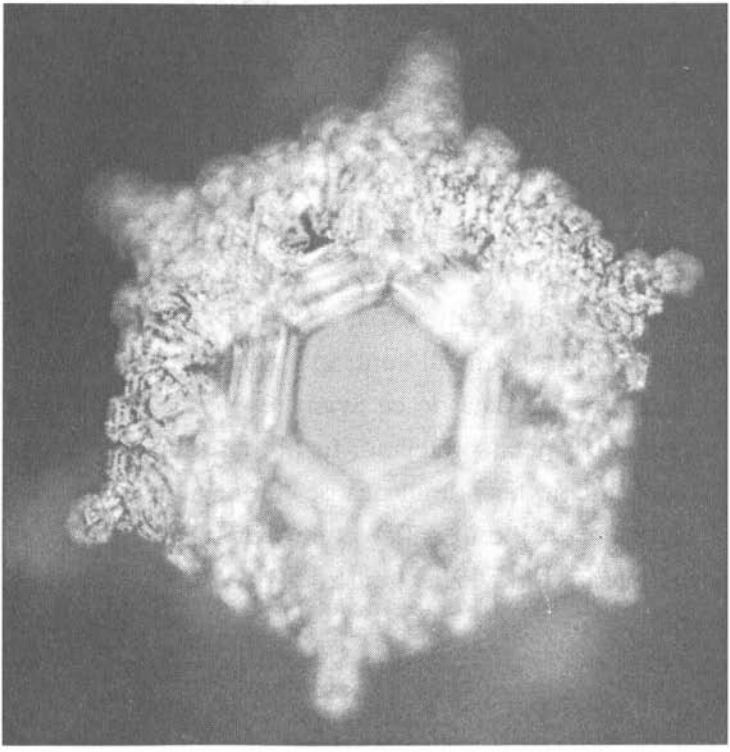

Cristalul format când către apă au fost îndreptate cuvintele „iubire și recunoștință" este absolut perfect, ceea ce arată că *iubirea* și *recunoștința* sunt esențiale fenomenului vieții în întreaga natură.

Iată răspunsul: cuvintele sunt o formă de rugăciune. Când un anumit lucru este în armonie cu principiile naturii și, în același timp, se află în interacțiune cu apa, iau naștere cristale de forme spectaculoase. Aceasta, deoarece natura însăși este rezultatul rugăciunilor. De asemenea, rugăciunea reprezintă adevărata fire a omului. În toate timpurile, oamenii din toate culturile au avut rugăciunea ca element de viață. Chiar și în zilele noastre, în care știința deține supremația — noi nu am renunțat să ne rugăm. Ce inimă nu s-ar ruga atunci când un copil bolnav se agață cu toate puterile de viață, sau când persoana iubită este departe?

Apa ne-a fost dată ca răspuns la rugăciunea noastră pentru viață, pentru evoluție; astfel, oamenii își pot îndrepta privirile către apă, căreia îi 'pot încredința rugăciunile lor. Oamenii sunt, în esență, cristale formate pe acest pământ. Iată de ce avem responsabilitatea de a ne proteja planeta, protejând, în primul rând, apa ce se află pe pământ. Iar primul pas pe care îl putem face este să eliberăm un loc în suflet pentru ca rugăciunea să se poate întoarce în viețile noastre. Vă dăruiesc o poezie despre apă:

Apă sunteți și înțelepciunea apei
O cunoașteți.
Permiteți-vă doar să curgeți
Și atunci minunea se va petrece...

Sufletul va depăși oceane,
în armonia rugilor de pace...

Fără răgaz, cutezătoare,
apa curge, nu așteaptă...

Strălucitoare, temerară, pătrunde în cosmos, apa, căci e înțeleaptă.

DESPRE AUTOR

Masaru Emoto s-a născut la Yokohama în Iulie 1943. Este absolvent al Universității Municipale din Yokohama, secția de studii umanistice și știință cu specializarea în Relații Internaționale. În 1986 a fondat Corporația IHM din Tokyo. În Octombrie 1992 a obținut de la Open International University diploma de Doctor în Medicina Alternativă. Ulterior, a aflat de noțiunea micro-ciorchinilor de apă, folosită în Statele Unite, și de tehnologia Analizei prin Rezonanță Magnetică. Astfel și-a început căutările pentru dezlegarea misterelor apei.

Profesorul Emoto a întreprins vaste cercetări asupra apei de pe întreaga planetă, nu atât ca cercetător științific ci mai degrabă ca liber-profesionist. Într-un final și-a dat seama că apa ne relevă adevărata ei fire sub forma cristalelor de gheață. El își continuă experimentele și a scris un număr mare de cărți de succes în limba japoneză, ca și seminarul *Mesaje din Apă*, publicat bilingv. Este căsătorit cu Kazuko Emoto care îi împărtășește pasiunea, fiind director al Kyoikusha, secția de editare-publicare a companiei sale. Ei au trei copii.

Apă de izvor şi apă dintr-un lac de acumulare

Am urmărit cursul râului Kumano pentru a lua mostre de apă din întreg ciclul apei. În punctual cel mai sudic al insulei Honshu (Japonia), peninsula Kii şi munţii Kumano ce înaintează în ocean. Din aceste ţinuturi, unde, potrivit înţelepciunii japoneze, sălăşluiesc zeii naturii, am luat mostre de apă din care am obţinut cristale.

Rouă pe un bambus mic, dungat, de pe un drum de munte

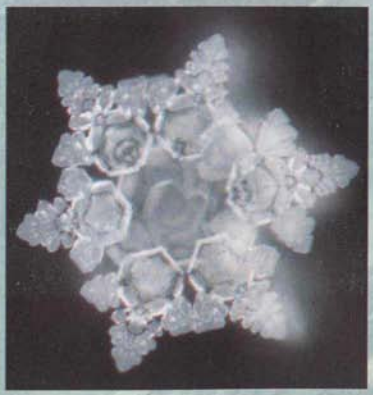

Apă de izvor la poalele unui munte

Apă de râu

Ne-am început călătoria la o altitudine de 1.800 m şi am luat mostre de apă de pe o frunză de bambus mic, dungat. Picături ca aceasta izvorăsc şi din pământ, formând pârâiaşe ce se varsă în râuri.

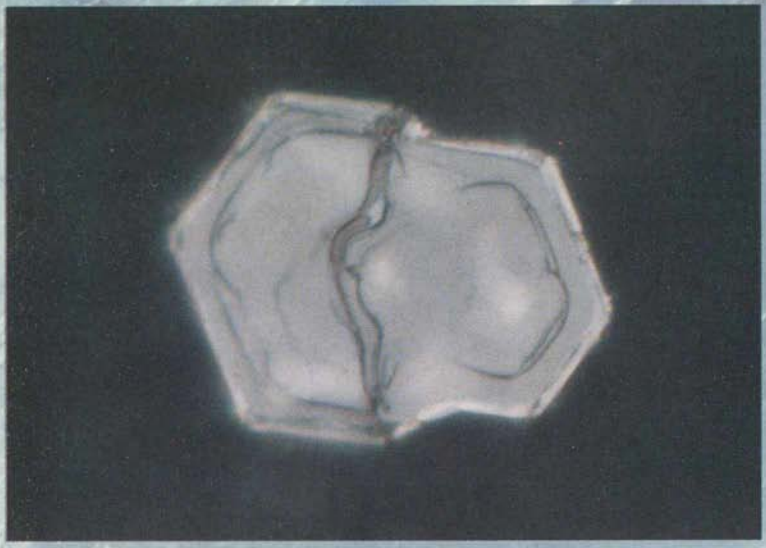

Apă dintr-un lac de acumulare

Un pârâu ce se varsă într-un râu

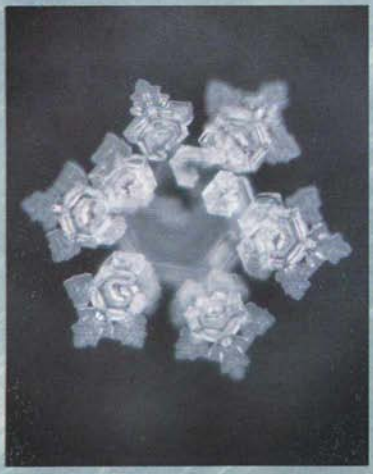

La un kilometru în aval de baraj

Cristalelor formate din apa lacului de acumulare le lipsește orice impuls. Însă, la un kilometru mai jos de baraj, apa formează din nou cristale neobișnuit de frumoase. Pârâul se varsă, în cele din urmă, în râul principal.

Un râu care curge liber şi un curs de apă blocat

La malul Mării Ariake, unde râul Honmyo se varsă în Golful Ishaya, se desfăşoară un proiect de extindere a uscatului – aceasta, în ciuda protestelor din partea locuitorilor din zonă. Am adunat mostre din apa de râu, de la izvoare până la zona de extindere a uscatului.

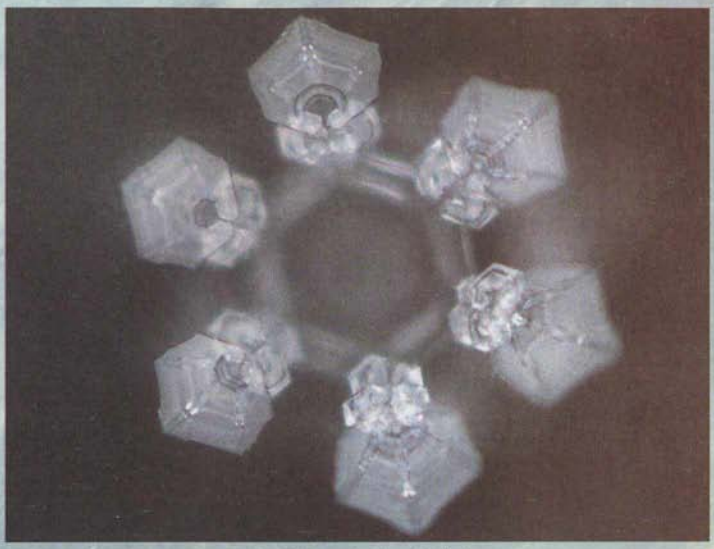

La izvoarele râului

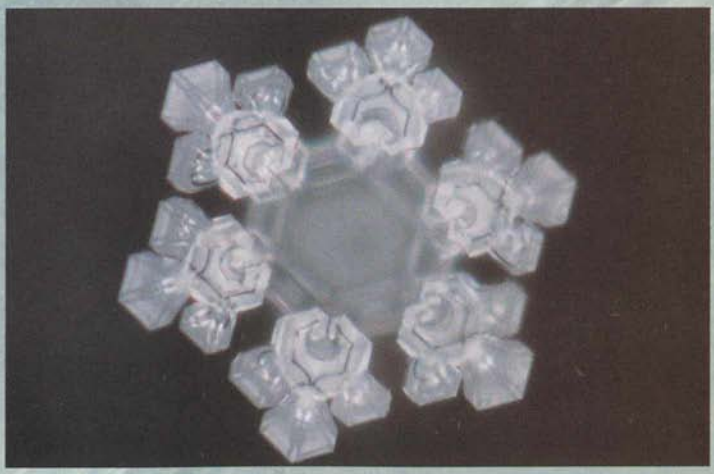

Pe cursul superior al râului

La izvoare, apa formează cristale aproape transparente, iar apa din cursul superior al râului dă naştere unor cristale de o frumuseţe incredibilă.

Apa care curge prin oraş

Apă din râu înainte de vărsarea în golf

Apă dintr-un iaz din zona de extindere a uscatului

Pe măsură ce apa înaintează, poluarea creşte până când formarea cristalelor devine dificilă sau chiar imposibilă. În zona de extindere a uscatului, unde cursul apei a fost deviat, apa tulbure din baltă a format un cristal cu aspect tragic. Atunci când apa este împiedicată să curgă, ea moare.

Râul ne arată trei fețe

Râul Fuji traversează o câmpie la poalele muntelui Fuji. Am obținut cristale din mostre de apă prelevate din cursul superior, mijlociu și inferior al râului.

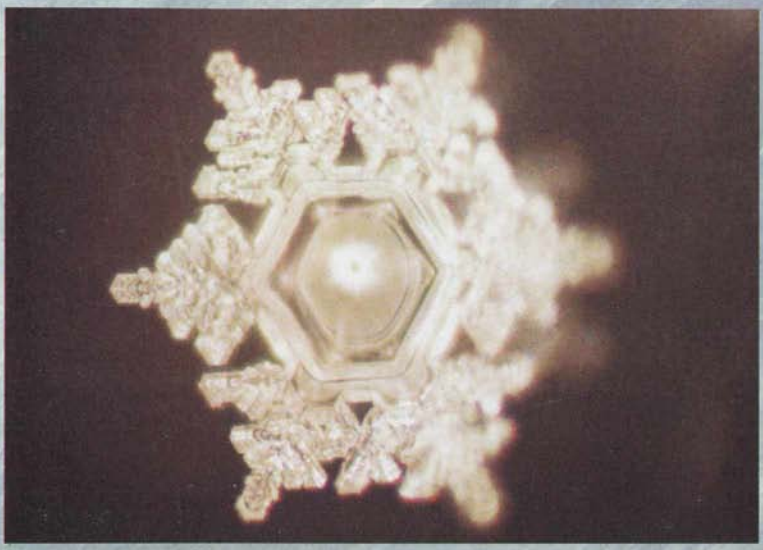

Cursul superior (Apă din izvorul Metori Yusui)

Cursul mijlociu

Cursul inferior

Apa de izvor din cursul superior al râului formează un cristal frumos ca o perlă. Din apa din cursul mijlociu, unde râul traversează o zonă rurală, se formează un cristal diform. Apa din cursul inferior al râului devine, din nou, mai curată.

Mostre din apele Japoniei, preluate din diverse locuri

Se observă o deosebire puternică între cristalele obținute din apa din oraș și apa din izvoare, cascade, lacuri și râuri.

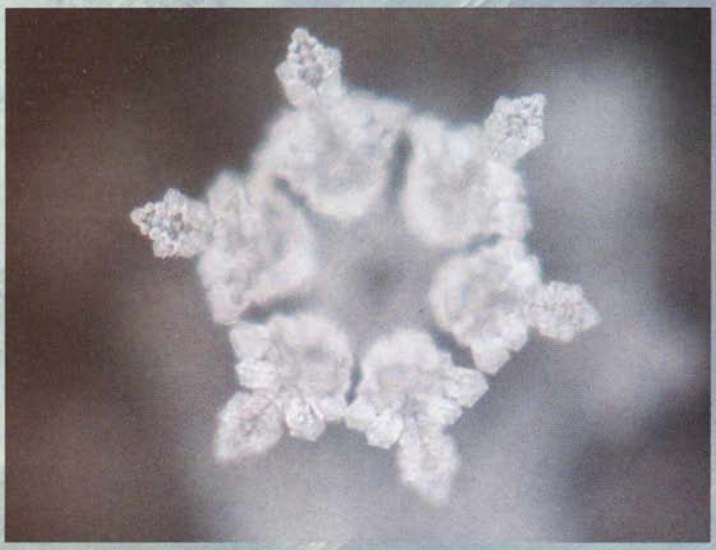

Cascada Doryuonotaki, comitatul Yamanashi

Lacul Towada, Tohoku

Cascada Doryuonotaki se află în apropierea râului Fuji. Cristalul obținut este foarte bine structurat. Apa din Lacul Towada este poluată într-o oarecare măsură, însă cristalul format are o formă destul de echilibrată.

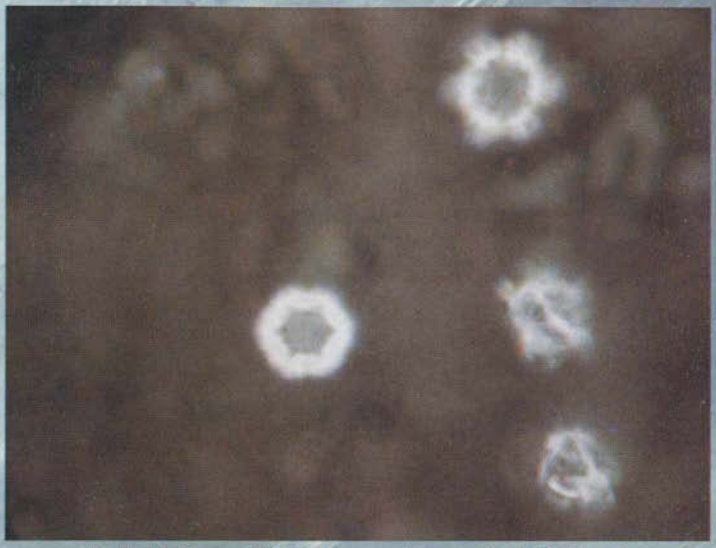

Apă din izvorul Hotarunosato, comitatul Niigata

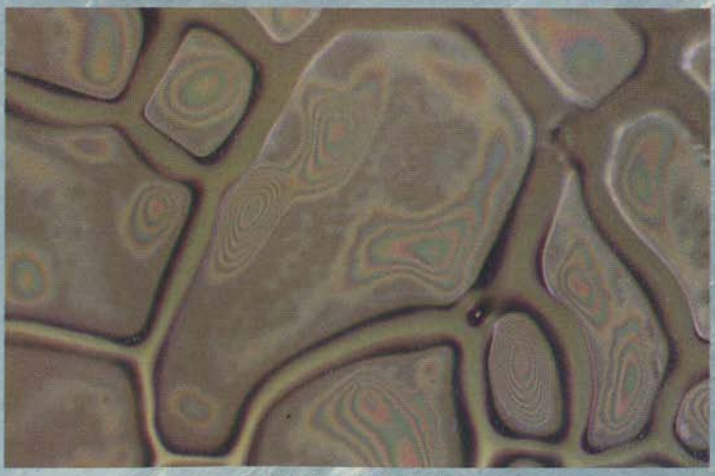

Râul Sumida, Tokyo

Cristalul din apa din Hotarunosato – în japoneză, „tărâmul licuricilor" a format, după cum era de aşteptat, cristale luminoase, de dimensiuni mici. Râul Sumida, unul dintre principalele râuri ale oraşului Tokyo, este, în momentul de faţă, mai curat decât în anii precedenţi, totuşi nu destul de curat pentru a putea forma cristale.

Cristale obținute prin expunerea apei la fotografii cu peisaje din natură

Am fotografiat cristale formate din apa expusă unor fotografii cu flori sau peisaje din natură.

Fotografie cu flori de cireș

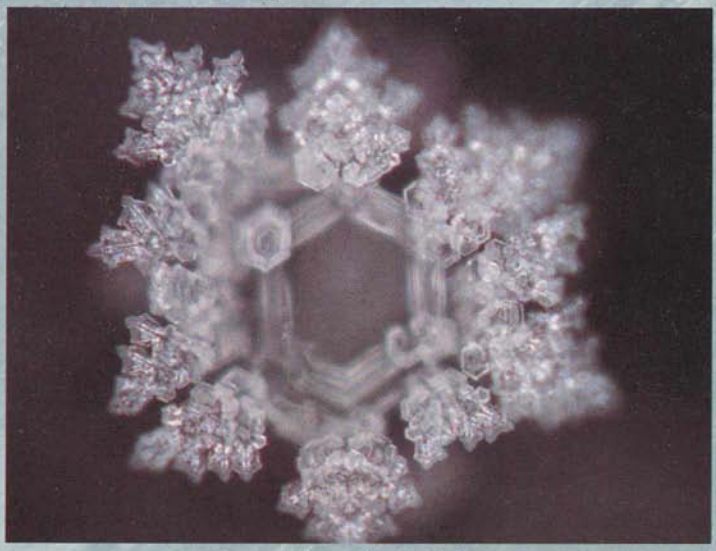

Fotografie cu floare de lotus

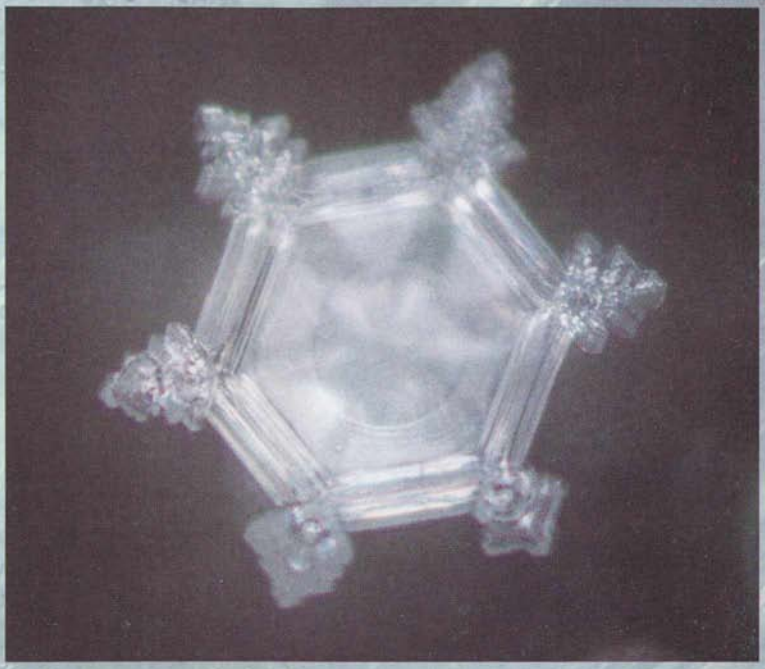

Am arătat apei fotografia unei vulpi, într-un cadru luxuriant de pădure. Cristalul format este strălucitor şi bine conturat, şi, poate, oarecum melancolic.

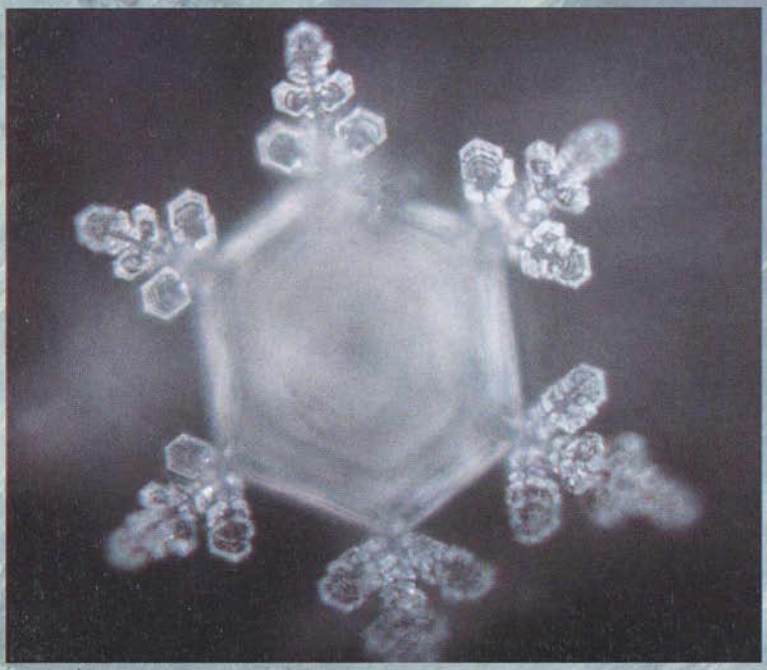

Fotografia înfățișează silueta unui copac proiectată pe cer, și luna în creștere, în amurg. Acest cristal unic pare să imite forma copacului.

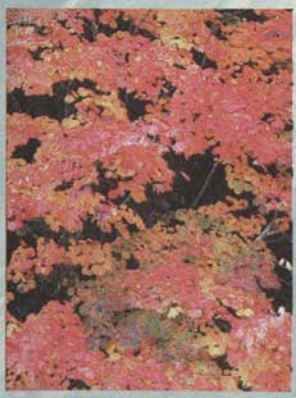

Imaginea superbă a frunzelor de toamnă din fotografie a dat naştere unui cristal care pare să reia motivul frunzelor înainte de desprinderea de pe ramuri.

Această fotografie a unui copac bătrân de pe insula Yakushima a dat naştere unui cristal în care pare că sălăşluieşte însăşi viaţa.

Cristale formate în apă expusă denumirilor a diverse religii

I-am arătat apei numele celor cinci mari religii ale lumii. Ce credeți că am obținut?

Budism

Budismul s-a dovedit a fi singura religie la influența căreia apa a format un cristal cu centrul gol. Acest fenomen amintește, poate, de calea spre o nouă viață, în conformitate cu învățăturile acestei religii despre reîntrupare. Este un cristal frumos, cu o structură echilibrată.

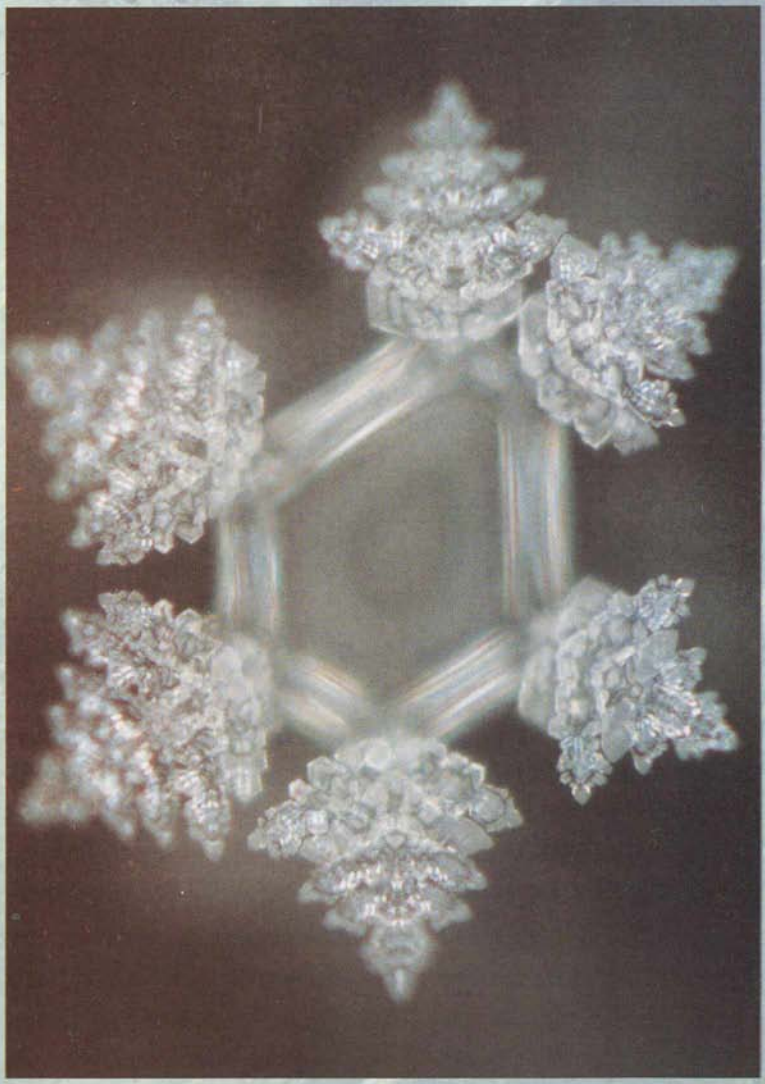

Creştinism

Vârfurile cristalului arată ca brazii de Crăciun. Forma minuţioasă a cristalului aminteşte de ornamentele din bisericile Evului Mediu.

Iudaism

Se spune că poruncile iudaismului ar fi deosebit de stricte, însă acest cristal ni se înfățișează mai degrabă expansiv, lipsit de constrângeri. Unică este, de asemenea, suprapunerea fațetelor cristalului.

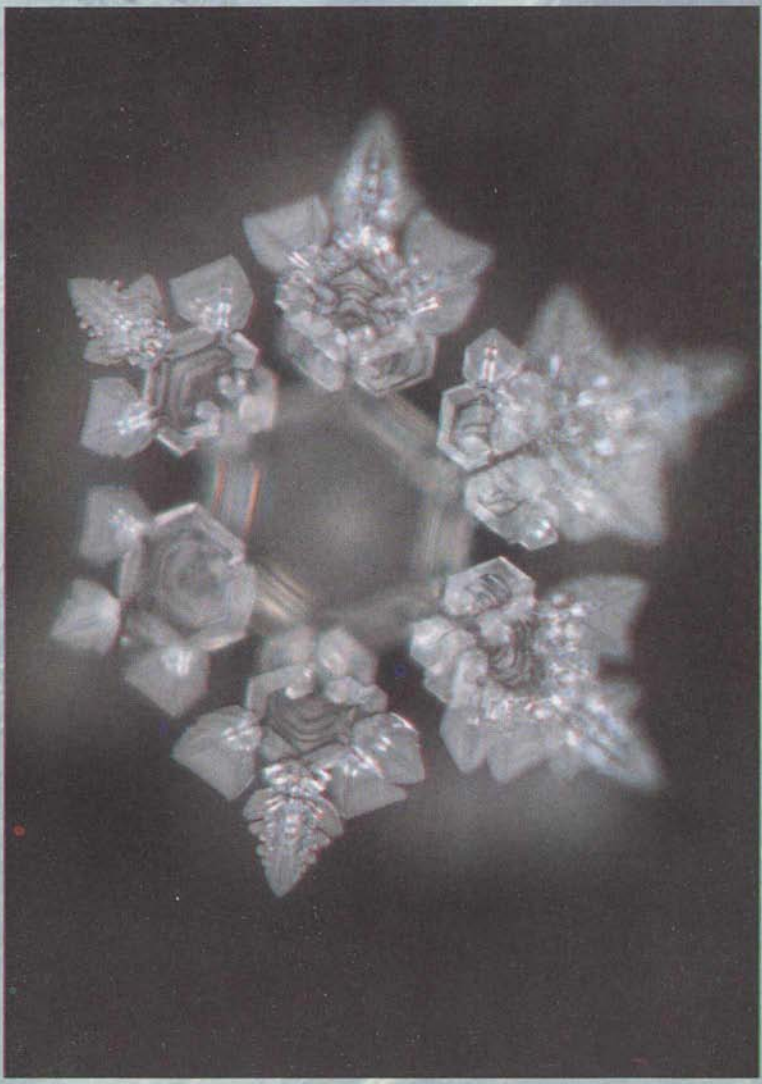

Islam

Şi această religie a dat naştere unui cristal frumos, indicând, poate, caracterul cuprinzător al doctrinei în cauză.

Hinduism

Acest cristal hexagonal se apropie de perfecțiunea geometrică, dând privitorului impresia de caleidoscop.

Puterea de a vindeca este însăşi puterea vieţii

Am testat Microorganismul Eficient (Effective Microorganism – EM), un microorganism ce este promovat, sub autorizaţie, în Japonia, sub forma diferitelor produse care au capacitatea de a purifica mediul înconjurător, alături de esenţele florale şi de uleiurile aromatice.

Apă îmbogăţită cu EM

EM se obţine dintr-un microorganism benefic atât pentru mediul înconjurător, cât şi pentru sănătate. Am îmbogăţit apa cu o cantitate infimă din această substanţă, iar rezultatul a fost acest cristal ce întruchipează vitalitatea.

Drobiță

Primulă scoțiană

Floare de cireș

Aceste fotografii înfățișează cristale formate sub efectul vibrațiilor unor flori. Forma acestor cristale se aseamănă cu cea a florilor, iar detaliile minuțios conturate par să aibă efecte vindecătoare.

Buricul apei, de pe insula Iona

Valeriană

Floare de soc

Toate aceste cristale sunt de o frumusețe deosebită. Doar privind aceste imagini puteți avea senzația de vindecare fizică și sufletească.

Reflecția vibrațiilor uleiului aromatic în apă

Mușețel

Vibrațiile uleiului pentru aromaterapie au fost transferate asupra apei cu ajutorul unui dispozitiv de transmitere a energiei hado. Rezultatul a fost un cristal aproape identic cu floarea însăși.

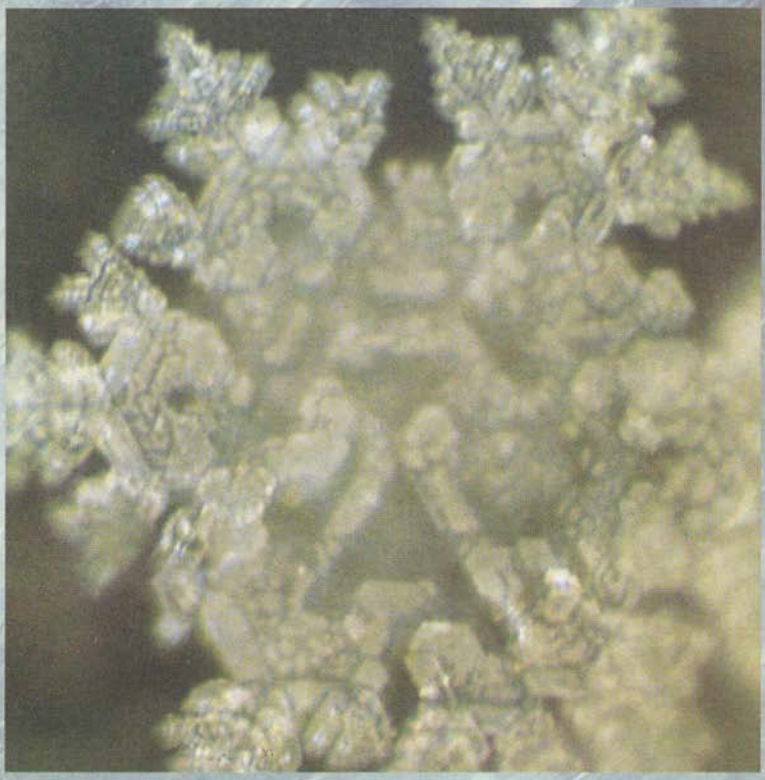

Fenicul

Cristalul din fotografie s-a format sub influența esenței de floare de fenicul. Asemenea florilor plutind pe apă, cristalul înfățișează în mod strălucitor această floare.

Iubire şi Recunoştinţă în trei limbi

Cristalele de mai jos, care s-au format din apa expusă cuvintelor Iubire şi Mulţumesc, par să exprime faptul că aceste două noţiuni sunt ceea ce poate fi mai frumos în această lume. Am comparat rezultatele obţinute sub efectul acestor cuvinte în limbile engleză, germană şi japoneză.

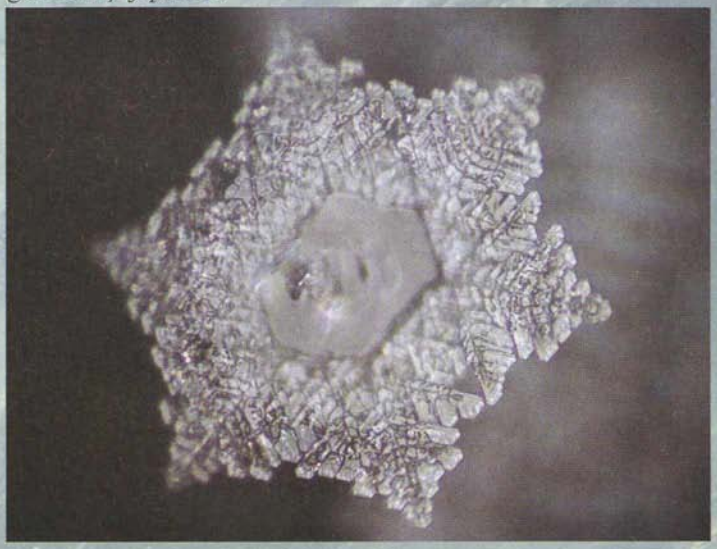

Iubire şi Mulţumesc (în engleză)

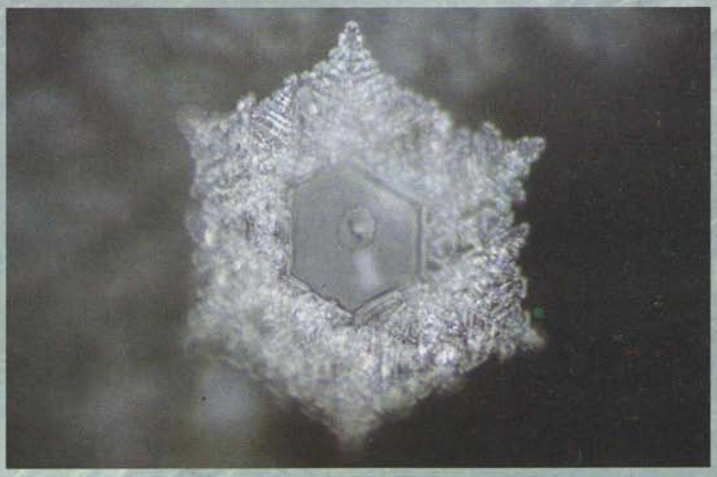

Iubire şi Mulţumesc (în germană)

Cele două cristale sunt aproape identice. Aceasta indică, poate, că iubirea şi recunoştinţa îşi păstrează vibraţiile, indiferent de limba folosită. Sunt cuvintele înţelese de o lume întreagă.

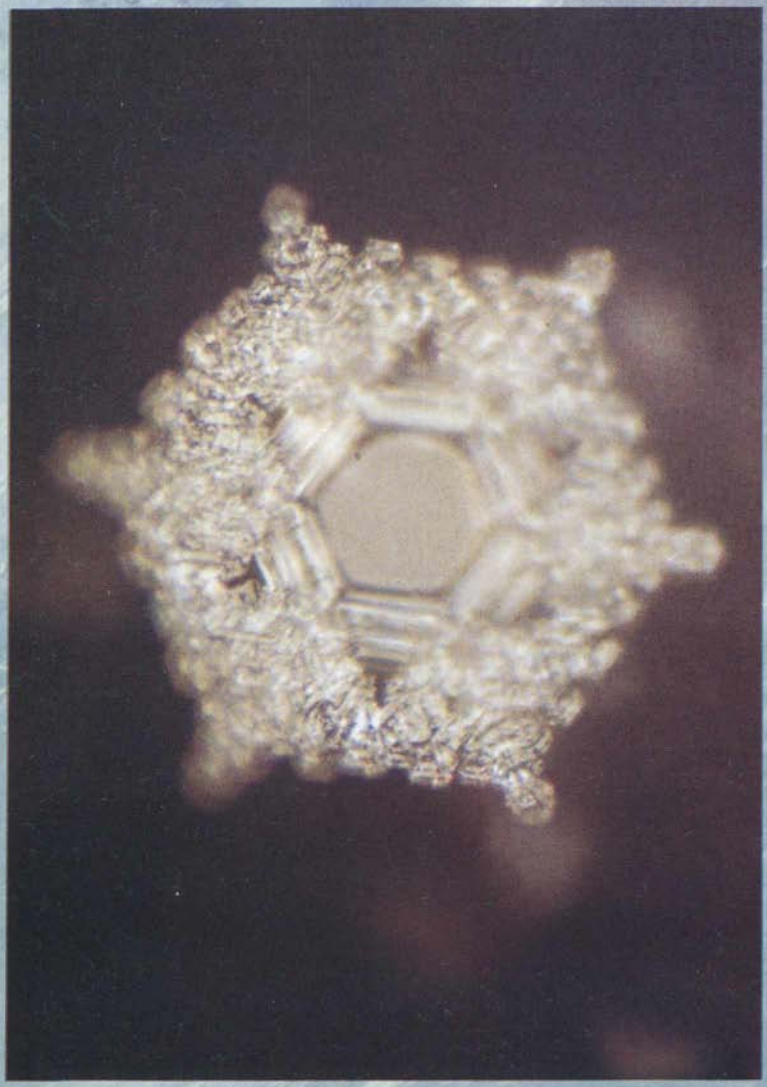

Iubire şi Mulţumesc (în japoneză)

Toate cele ce sunt îşi au începutul şi sfârşitul în iubire şi recunoştinţă. Cât de minunat ar fi să putem purta, zi de zi, splendoarea acestui cristal în inimă?

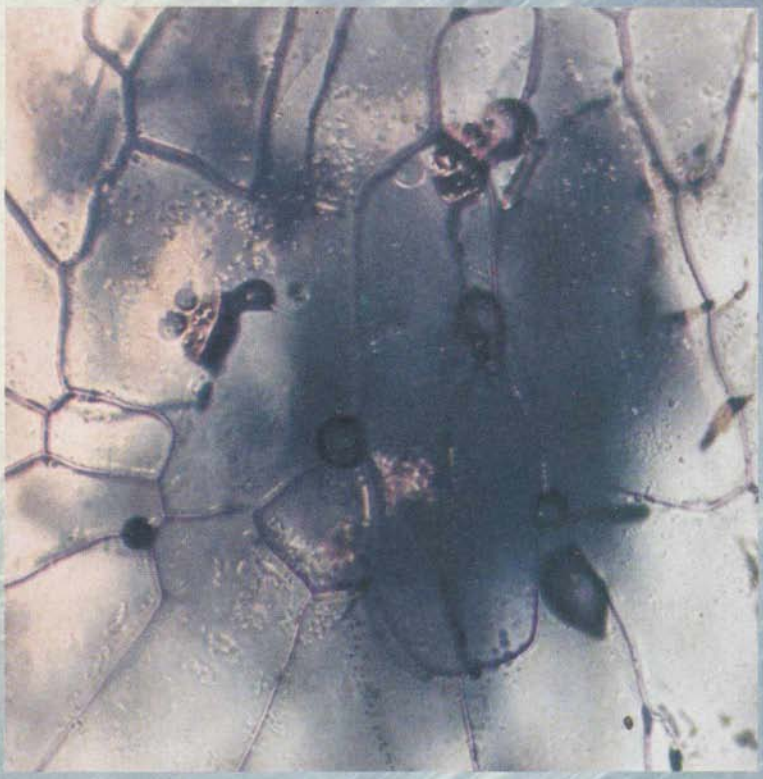

Apă de ploaia din Tokorozawa, Japonia, acum trei ani

Tokorozawa, aflată la periferia oraşului Tokyo, era cunoscută drept o zonă cu deşeuri toxice.

Apă de ploaie din Tokorozawa, în ziua de azi

Datorită acțiunilor de curățire întreprinse de locuitorii din zonă, apa de ploaie a resimțit o schimbare, după cum se poate vedea din fotografia de mai sus.

„Mulţumiri tuturor cititorilor noştri“

Masaru Emoto este un recunoscut om de știință japonez și un liber-cugetător. Doctoratul în Medicină Alternativă l-a obținut la Open International University; pe lângă aceasta, este absolvent al departamentului de științe umaniste de la Yokohama Municipal University, specializarea Relații Internaționale.

Cercetările lui Masaru Emoto s-au materializat prin imortalizarea structurii apei în momentul înghețării; cu ajutorul tehnicilor fotografice de mare viteză, Emoto a reușit să dovedească consecințele imediate ale gândurilor distructive sau, dimpotrivă, a gândurilor de iubire și recunoștință, asupra formării cristalelor de apă. Descoperirea efectului nemijlocit al gândurilor noastre, ale oamenilor, asupra apei, are profunde implicații asupra sănătății oamenilor și a bunăstării întregii planete.

Masaru Emoto este un autor prolific, printre operele sale numărându-se bestseller-ul *Mesajele ascunse din apă* (tradusă și publicată de *Editura* ADEVĂR DIVIN) și *Adevărata putere a apei.*

Viața este un dar. Ea nu înseamnă doar fericire, ci și nefericire. Nefericirea este cărarea ce duce la fericire. Fericirea și nefericirea sunt asemenea valurilor care se înalță și coboară din nou: dacă nu ar coborî, apa nu s-ar putea înălța, nici n-ar putea curge. Atâta vreme cât căutăm fericirea din afară, e puțin probabil să găsim vreodată adevărata fericire. Căutând fericirea, ne căutăm, de fapt, pe noi înșine. O putem căuta pe tărâmuri îndepărtate, dar o vom găsi, în cele din urmă, doar în propria palmă. O inimă plină de iubire și recunoștință este calea spre fericire!

Toate acestea sunt învățăturile izvorâte din *Viața secretă a apei:* umpleți-vă sufletul cu iubire și recunoștință; rugați-vă pentru această lume a noastră și împărtășiți mesajul iubirii celor din jur; dorul de pace și rugăciunile întru iubire nu pot fi îndiguite; înțelegând că gândurile și cuvintele noastre au efect asupra lumii, atunci, vom înțelege, că deținem toate mijloacele pentru a ne schimba viața în bine.

Calea ce m-a purtat la cristalele de apă a izvorât din dorința mea de a vindeca pentru că am realizat că puterea de a vindeca este însăși puterea vieții. Am învățat de la aceste cristale că dacă ești sincer cu tine și cauți să fii și să faci ceea ce dorești cu adevărat, viața își va relua cursul firesc. Odată ce ai descoperit ceea ce știi să faci cel mai bine și îți dai seama că în direcția aceea trebuie să îți îndrepți atenția, te afli deja pe drumul ce duce înapoi la starea de fericire bincuvântată. Iar de aici nu mai este mult până să simți că, într-adevăr, o mare schimbare are loc în viața ta. Adică,

Fericirea

ISBN (10) 973-87595-4-4
ISBN (13) 978-973-87595-4-1

www.divin.ro

ȘTIINȚĂ / VINDECARE SPIRITUALĂ

ADEVĂR DIVIN

Preț: 20 lei